

Biblioteca de front a sosit într'un oraș ocupat. Știrea a circulat repede, și soldații germani dau năvală pentru a-și cumpăra, pentru bani puțini, cărți bune.

O bibliotecă de front sburătoare a aterizat pe frontul din Est.

de front, recităriile poezilor și reprezentațiile de cabaret au găsit în nenumărate seri un public mulțumit, dar interesul de care se bucură bibliotecile de front în-trece orice. Indiferent dacă cărțile ajung la soldații de pe front prin autobuze sau cu avionul „Fieseler Storch”, imediat după sosire, biblioteca de front este înconjurată de un mare număr de interesați care scot cu mână sigură de cunoșcători cele mai bune volume. Interesant de remarcat este aici că se cere tot atât literatura clasică cât și cea modernă. Clasicii germani se citesc cu aceeași pasiune ca și poezii mari contemporani, și dacă lași soldatul să aleagă între literatură ușoară și cea clasică sau educativă, el preferă aproape întotdeauna opera nemuritoare. Astfel imaginea pe care o întâlnești în cazematele și pozițiile de iarnă de pe frontul de Est până în Norvegia și la coasta Canalului, este aproape întotdeauna aceeași: în orele libere, soldatul german are ca cel mai bun camarad cartea, dornic de frumusețea și spiritul poeziei clasice.

Biblioteca sburătoare

Librărie în avion. O soră dela Crucea Roșie germană aduce soldaților, prin bibliotecă de front sburătoare, distracție spirituală, pentru lungile seri de pe frontul împotriva Rusiei sovietice.

În lupta dintre două puteri atât de mari, cum sunt Germania și Uniunea Sovietică, nu este decisiv numai armamentul, ci și moralul armatelor care stau față în față. În timp ce statul comunist a nimicit sistematic personalitatea și a făcut din soldații săi turme oarbe, conducerea germană încurajează puterea de decizie a individului, cu toate mijloacele.

Recunoașterea acestui adevăr și a importanței lui pentru soldatul în luptă este însă numai una din cauzele care au dus la organizarea ocrotirii spirituale a trupelor Reichului. Celălalt motiv este faptul că soldatul cere el însuși activitate și distracție intelectuală. Teatrele

Dreapta: Interiorul unei biblioteci ambulante de front. Sunt aliniate aici cele mai bune opere ale poezilor germani și din literatura mondială.

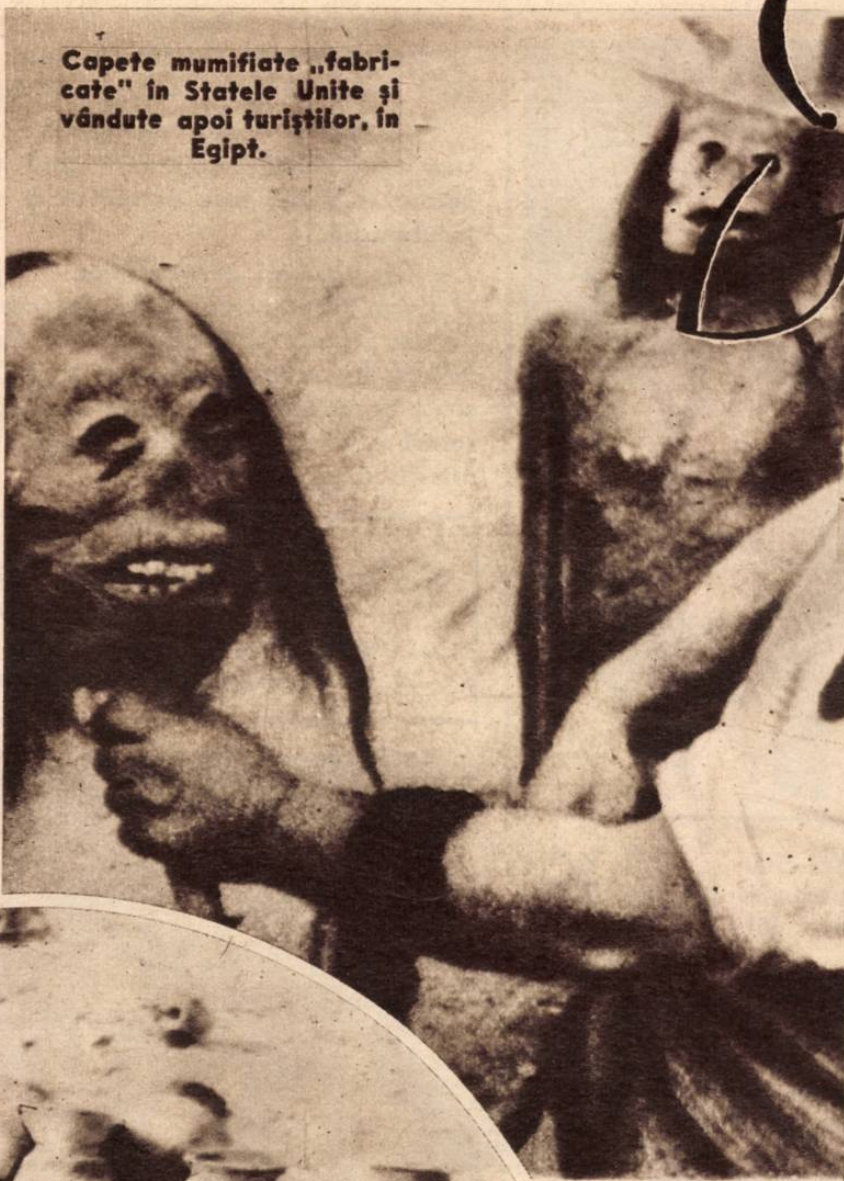
Ecunoscută pasiunea unor oameni de a colecționa obiecte originale, fie ele chiar fără nici un interes științific.

Așa cum poți găsi, la unii dintre aceștia, toate biletele de tren sau de tramvai cari s'au tipărit de când există aceste mijloace de locomotie, poți găsi la alții cele mai ciudate obiecte funebre, adunate dela diferite popoare.

La baza acestor pasiuni, atât timp cât nu stă interesul științei, stă mania individului de a poza în colecționar de rarități.

Și pentru unii și pentru alții însă s'au găsit falșificatori care să profite de pe urma maniei lor. Falșificatori atât de ingenioși încât au reușit să-i înșele până și pe experții marilor muzee. E cunoscut astfel cazul acelei „Tiare de Saïtapharnès”, descoperită la Odesa și girată ca autentică de reputatul arheolog Reinach, care a fost cumpărată de muzeul Louvre din Paris pentru suma de un milion de franci și care, la urmă, s'a descoperit că era falsă.

Capete mumificate „fabricate” în Statele Unite și vândute apoi turiștilor, în Egipt.

Falsuri PENTRU MANIACI

PRIVIȚI!

**ACESTA ESTE SCHELETUL
UNEI ...SIRENE!**

Cei mai mulți dintre falșificatori însă nu au ambiția de a-și plasa operele în muzee ci se mulțumesc cu simplii colecționari, cari sunt mai puțin cunoscători.

În America, un astfel de mistificator, s'a îmbogățit fabricând, dintr'o compoziție inventată de el, capete de om mumificate. Și ce e mai interesant, e că el nu-și vindea marfa acolo, ci o exporta în Egipt, unde avea o atmosferă specială și unde maniacii naivi erau recrutați cu mai multă ușurință, printre vizitatorii muzeelor și ai piramidelor.

În Extremul Orient, asiaticii merg mai departe, fabricând, pentru turiștii albi, mumii de... sirene. Ideea le-a dat-o un savant autentic, d-rul Hassel, care a pretins că a descoperit o sirenă mumificată, cu prilejul unor săpături făcute pe malul oceanului Pacific.

Interesant e că oamenii au fost dispuși să creadă și falșificatorii asiatici au putut realiza astfel afaceri strălucite de pe urma colecționarilor maniaci.

Uneori, chiar muzeele, cu bună știință, uzează de falsuri reușite. Se știe, spre exemplu, că într'o anumită localitate din Anglia, oamenii nu se ocupă cu altceva decât cu „fabricarea” de mostre ale artei paleolitice, pe care le vând apoi diferitelor muzee, fie din Marea Britanie, fie din străinătate.

Sus: Locul în care d-rul Hassel pretinde că a descoperit mumia unei sirene.

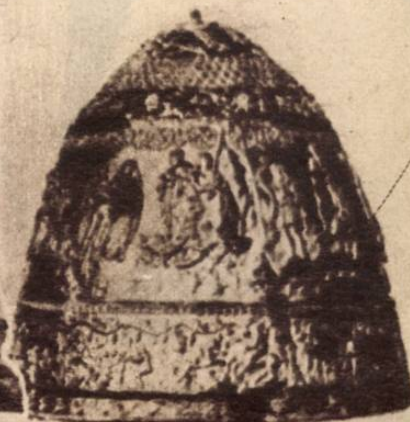

Dreapta: Locuitori ai unui sat din Anglia care „fabrică” mostre de artă paleolitică.

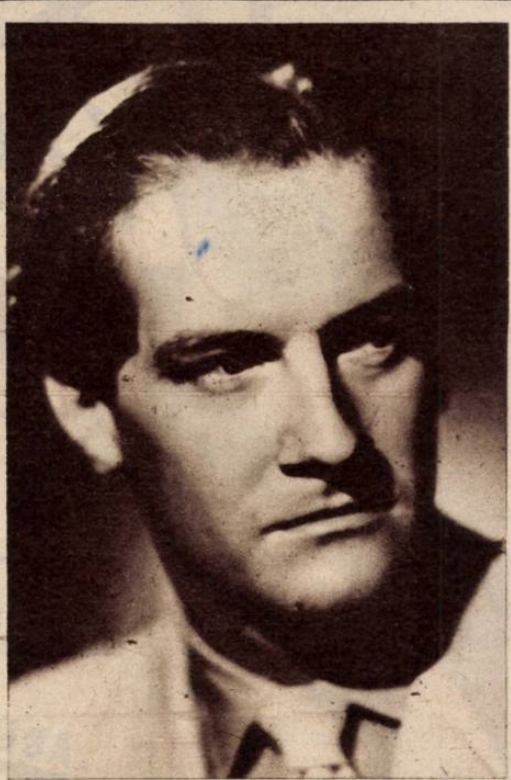

Mumie de ...sirenă, fabricată de asiatici pentru turiștii albi.

Dreapta: Faimoasa „Tiare de Saïtapharnès”, în aur fin, care i-a înșelat până și pe experții muzeului Louvre din Paris.

CÂND AM AVUT TRAC

— Am trac oridecâteori încep să turnez într'un nou rol — declară Willy Fritsch — după cum am trac întotdeauna când trebuie să apar pe scenă, în fața publicului...

— E curios — mărturisește Kristina Söderbaum — că n'am trac când filmez, ci atunci când tratez un nou angajament. Noroc că soțul meu intervine și mă scoate întotdeauna din încurcătură...

— De două ori am avut trac — spune Jutta Freybe — odată, când am făcut prima probă de fotogenie și altă dată, când mi s'a dat primul rol principal. Sunt însă abia la începutul carierei mele artistice așa că nu exclud posibilitatea de a mai avea trac și de acum înainte. Cu atât mai mult cu cât îmi doresc câteva roluri care mă emoționează numai la gândul că le-ași putea interpreta vreodată.

Stânga: Karl Schönböck, care n'a avut decât un singur trac în viață: atunci când a apărut prima oară în fața obiectivului

Jos: Kristina Söderbaum și soțul ei, Veit Harlam semnând un nou contract de lungă durată cu studiourile Tobis

CU prilejul unei anchete generale întreprinse în lumea cinematografică, corespondentul nostru din Berli na putut afla și momentele în care marile vedete ale studiourilor germane au avut trac în cariera lor.

Am avut cel mai mare trac — spune Heli Finkenzeller — la prezentarea în public a ultimului meu film intitulat „Noaptea Nunții”. Probabil fiindcă mi-a plăcut enorm rolul pe care l-am interpretat în acest film și fiindcă țineam să aibe succes desăvârșit. Dorința e adevărat mi s'a realizat, dar amintirea emoției dela premieră, unde trebuie să apar pe scenă în pază, nu se va șterge așa ușor...

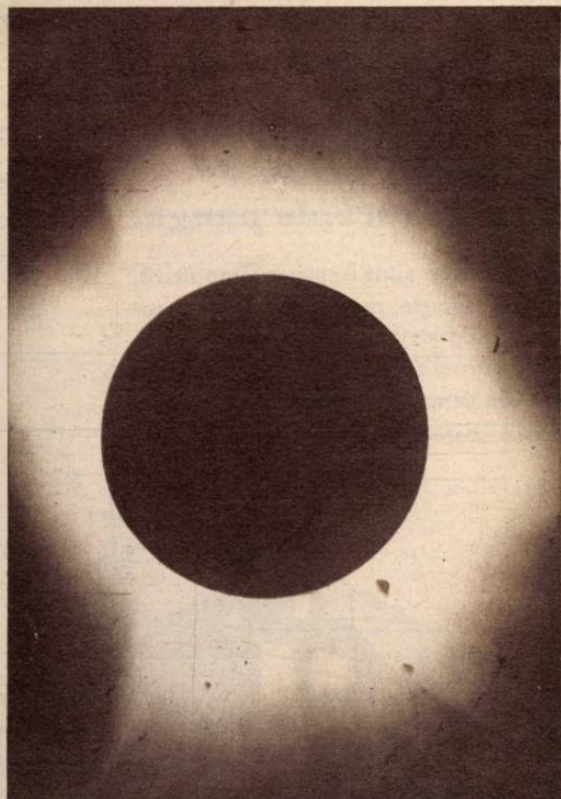
O singură dată am avut trac — spune Karl Schönböck; eroul filmului „Fata fără nume” — atunci când am apărut pentru prima seară în fața obiectivului. Pe urmă m'am obicinuit și azi mă simt în studio mai bine decât în propria mea casă...

Willy Fritsch, eroul filmului „Aimée Ferrand”, care are trac oridecâteori începe un nou film

Sus: Heli Finkenzeller, care a avut cel mai mare trac la prezentarea în public a filmului ei „Noaptea nunții”

Dreapta: Jutta Freybe, care a avut până acum două tracuri dar care speră să mai aibe...

Fotografia unei totale eclipse solare, luată cu ocazia unei expediții germane în Sumatra, în anul 1929.

Sistemul optic al telescopului dela Potsdam, unde se prinde, lumina soarelui, care este condusă în laboratoarele subterane.

TAINEL SOARELUI

de prof. dr. H. v. KLÜBER
dela Observatorul din Potsdam

apropie însă de cele mai adânci taine ale cercetării chimice, ale problemelor biologice asupra vieții și existenței noastre.

Componența substanțială a soarelui este cunoscută prin studiul luminei, prin analiza spectrală. Prin aparate, care sunt adevărate minuni tehnice, se prinde o mică parte, a sută parte dintr'un milimetru lătime, de lumină solară, care se divide în diferitele părți componente. Liniile verticale, negre, vizibile pe un spectru solar, sunt produse de multe miliarde de plămășiri atomice, care se mișcă după o lege anumită, în vâlul de gaz fierbinte al soarelui. Acesta mijlocește o cunoaștere a legilor naturii, care domină structura materiei. Cercetările în acest domeniu continuă deasemenea. Prin ele se încearcă să se elaboreze o imagine logică, unitară asupra structurii soarelui și a fenomenelor vizibile pe el.

În toate colțurile lumii, soarele este continuu supravegheat, se observă ivirea petelor pe soare, etc., influența acestor fenomene asupra pământului.

Deasemenea cunoașterea valului de vapori din jurul soarelui este foarte importantă pentru progresul cercetărilor. Acesta se poate vedea de obicei numai cu ocazia eclipselor totale, așa încât savanții întreprind atunci adevărate expediții spre locurile unde se poate observa eclipsa, pentru a continua cercetările.

Datorită unor mijloace optice speciale, se poate observa astăzi vâl de gaz și în afara eclipselor solare, de pe stațiuni situate la înălțimi mari, în condițiuni climaterice deosebit de bune. Cu ajutorul aceleiași metode se pot vedea continuu și erupțiile de gaz la marginea soarelui, așa numitele protuberanțe, și observa schimbările lor rapide, care pot fi chiar filmate.

Tocmai niște linii spectrale din lumina acestei coroane solare formează o problemă mult timp nesoluționată, clarificată însă astăzi, după cum se anunță, de un savant suedez. Este un succes frumos al lucrărilor experimentale și teoretice pentru cunoașterea lumii atomilor, care contribuie la progresul cercetărilor fizice în laboratoarele terestre, o altă dovadă pentru legătura strânsă, care există între cercetarea astro-fizică și cercetările în celelalte ramuri ale științei.

În a doua jumătate a secolului trecut s'au făcut cercetările fundamentale asupra soarelui la care a participat și Observatorul de astrofizică din Potsdam. Datorită planetarelor din lumea întreagă, lucrările de cercetare în acest domeniu au continuat, reușindu-se să se obțină rezultate care nu prezintă interes numai pentru astronomi, ci sunt de o importanță considerabilă și pentru realizarea unor misiuni practice. Pentru astronom este important a cerceta compunerea chimică a soarelui, structura lui fizică și condițiunile iradierii, deoarece majoritatea astrelor prezintă probabil aceeași evoluție. Deci cercetarea soarelui aduce contribuții importante pentru cunoașterea formării și structurii universului.

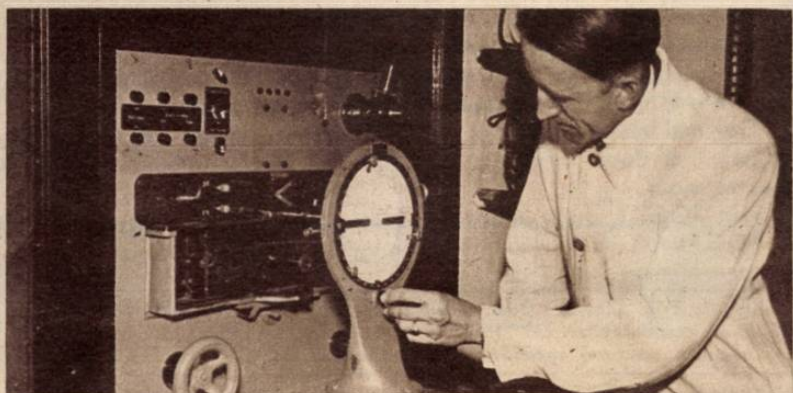
Astăzi se știe deasemenea că razele soarelui nu domină numai climatul — și prin aceasta viața pe pământ, — ci că soarele iradiază și raze deosebite, în formă de unde sau corpuscule care au o influență, câteodată foarte nefavorabilă, asupra condițiunilor electrice și magnetice pe pământ.

În afară de aceasta se știe astăzi cu siguranță că soarele dispune de un uriaș izvor de energie, încă foarte neclar în amănunte, din care ia pentru multe milioane de ani enormele cantități de energie, pe care le iradiază în univers. Această energie trebuie să provină din anumite fenomene în interiorul atomilor sau a componentelor atomilor, din care se compun structurile interne ale soarelui. Dacă se va reuși să se înțeleagă odată mai bine structura soarelui, atunci sperăm că ne vom putea face o imagine mai clară asupra acestor izvoare de energie. Și atunci vom înțelege și structura materiei însăși, căci aceasta se găsește pe soare în condițiuni fizice pe care nu le putem imita în experiențele noastre pe pământ. Astfel aceste stațiuni de cercetare astro-fizică sunt o completare a laboratorilor fizico-chimice de pe pământ. Cunoașterea structurii și a efectului lumii atomilor se

Fotografia unei mari pete solare, care poate fi izvorul unor tulburări electrice și magnetice pe pământ și dau naștere uneori la minunate lumi polare.

JOS: O privire în laboratorul telescopului din Potsdam, care este dirijat de aici pe cale electrică dela distanță.

Turul-telescop al Observatorului de astro-fizică dela Potsdam, care servește cercetării luminei solare, fiind prevăzut pentru analizarea ei cu imense instalații spectrale subterane.

TIP DE SĂLIȘTEANCĂ

(D-na EUGENIA POPA)

In epiderma transparentă ca un celofan se transformă pielea cu Lanolina

DIAPHANE

O fotografie luată în interiorul spitalului Colectiv, la secția clinică-chirurgicală: D. doctor. I. Jianu în mijlocul corului format din răniți și din personalul ajutător al spitalului sub conducerea profesorului rănit Petrovan

CASE ȘI OBICEIURI JAPONeze

Continuare din pag. 5

de alamă și apa de spălat. Deschide ușa mai întâi și apoi îți spune „bună dimineața”:

— O hayo gozaimas!

Drept răspuns, îi arăt cu degetul crocodilul în miniatură. Fata abia o onorează cu o scurtă privire:

— Dai giobu! (Nu e pericol!)

Acum, asigurat, m'am liniștit de tot. Asta e misiunea șopărelor în țara samurailor: servesc de hârtie de muște.

ALARMĂ INTR'O GRĂDINĂ ZOOLOGICĂ

(Urmare din pag. 7)

un foc, trupa pentru localizarea incendiului se află în imediata împrejurime. Pentru păzirea casei fiarelor sălbatice este de ajuns chiar un singur pompier experimentat.

În schimb, atât timp cât se aud afară pocniturile, toți aligatorii și crocodilii din aquarium fac un zgomot infernal. Se constată că pocniturile îi enervează. Încep chiar să urle, dacă sunt atrași prin trâmbițări în stropitoare. Iar șarpele uriaș nu aude niciodată alarma aeriană, deoarece este surd ca toți șerpii.

Astfel se comportă animalele din celebra grădină zoologică din Berlin în timpul alarmelor aeriene.

UN TEN FRUMOS
TEMPERAMENT ȘI ELAN
OBTINEȚI ÎNTREBUINȚÂND
LANOLINA
DIAPHANE

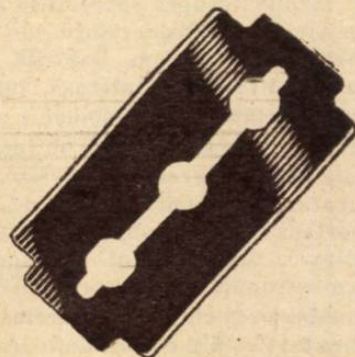
Cine nu deschide ochii,
deschide punga.

Nu toate tabletele albe sunt Aspirin. Dinpotrivă, fiecare tabletă de Aspirin, poartă imprimată crucea „Bayer” în mod vizibil. De aceea fiți foarte atenți, căci tratamentul cu produse interioare sau imitații poate avea urmări grele pentru sănătatea Dvs., și vă poate costa scump.

Nici un cămin fără
ASPIRIN

Lama
albastră
Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Regim sever contra
reumatismului și gutei?

A ține regim la bolile reumatice și gutoase e te un mijloc de combatere vechiu cât și modern.

S'au constatat și rezultate bune ca urmare a regimului, care nu trebuie uitat că, nu poate fi suportat de oricine.

Cei mai mulți reumatici și gutoși nu au nevoie de un regim drastic, ci de o cură cu tabletele TOGAL, mijloc de combatere sigur.

Prin TOGAL durerile dispar și se asigură vindecarea. TOGAL-UL nu e dăunător nici unui organ.

A APĂRUT

DE SUB COLBUL ANILOR DE ODINIOARĂ

ROMAN
DE MARGARETA BERBIER WAGNER

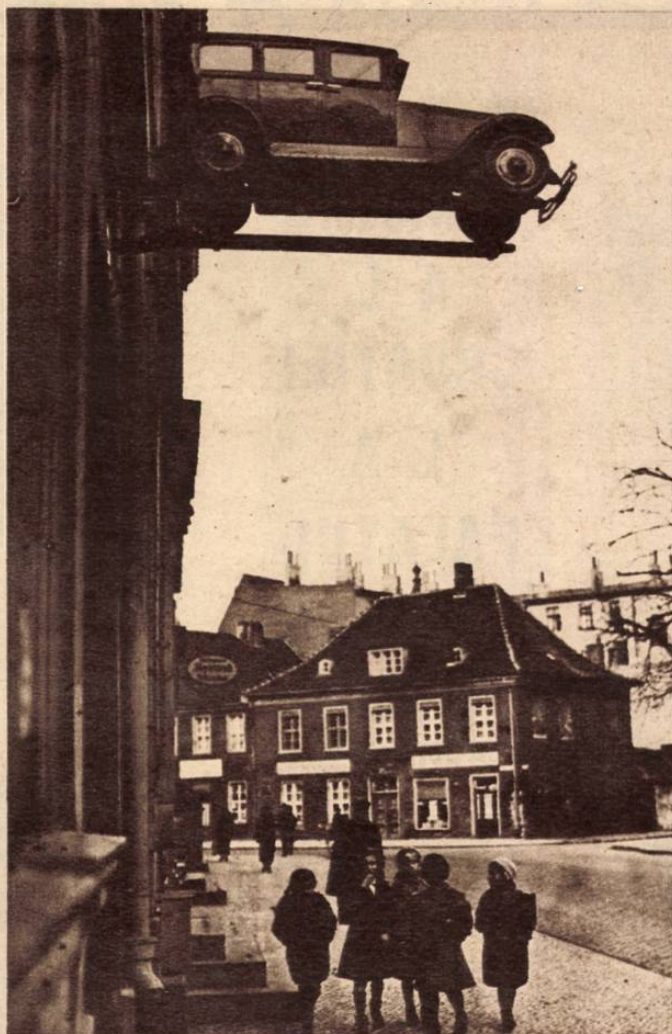
O carte extrem de captivantă, care tratează despre o idilă petrecută acum 70 de ani între împăratul Frantz-Iosif și o româncă, o fată săracă din popor ajunsă una din cele mai bogate și stimate femei ale țării. Întâmplare autentică. Eroina fiind o persoană bine cunoscută în elita societății noastre, atât numele personajilor cât și cele ale localităților au fost schimbate.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I. Com. Revista săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec. Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

*Dacă
sunteți
curioși*

Acest animal din America de Sud se numește Cuscus și nu se hrănește decât cu petale de trandafir.

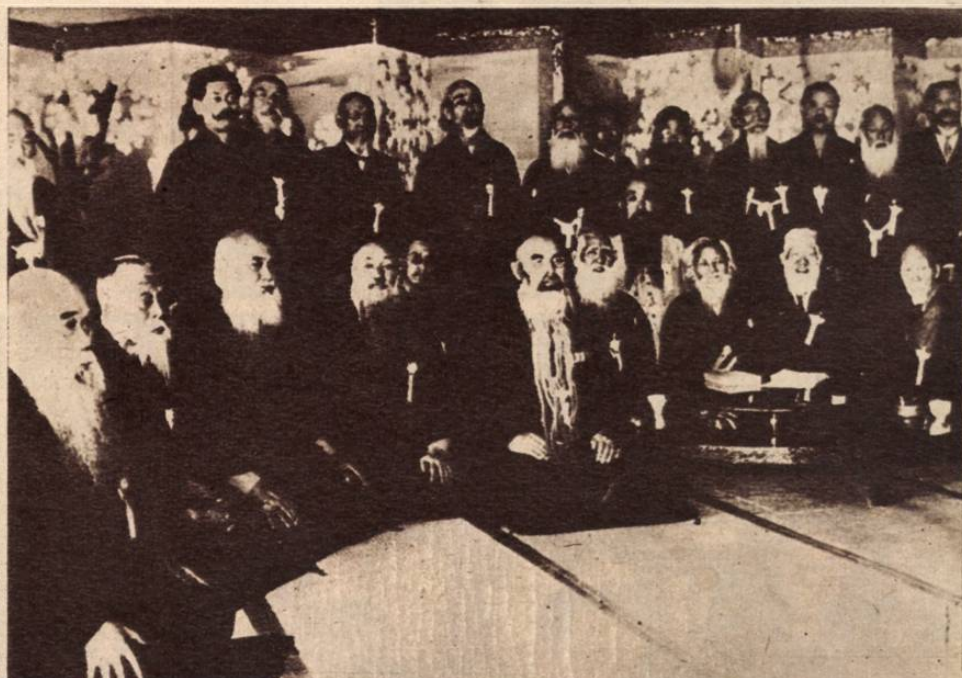
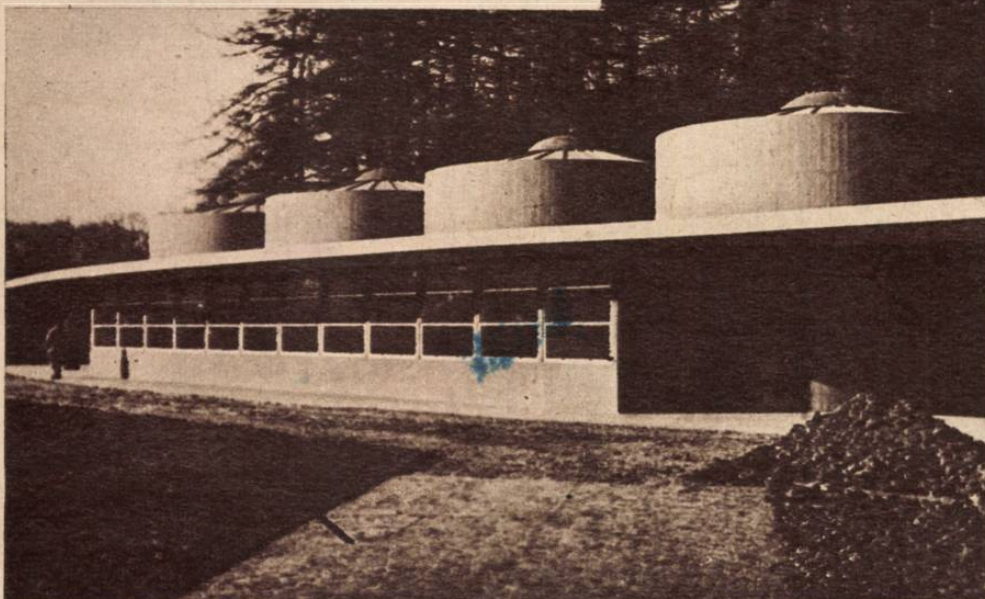

Un garaj din Potsdam și-a pus, în loc de firmă, un automobil autentic deasupra intrării. O firmă cam scumpă desigur, dar destul de... sugestivă.

În scorbura unui copac uriaș din Franța, un preot a amenajat o bisericuță pe care oricine poate s'o viziteze, cerând cheia dela debitul de tutun din apropiere.

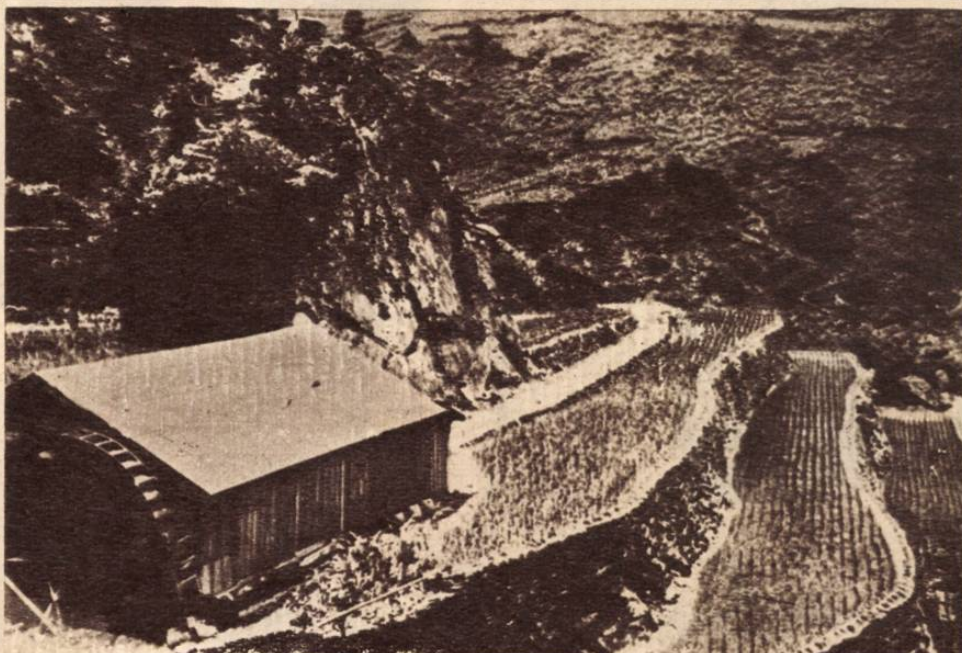
Clădirea pe care o vedeți în această fotografie nu e altceva decât... un sanatoriu pentru elefanții unei grădini zoologice.

În Japonia există un club al oamenilor cu barbă. Interesant e însă că, în acest club, un nou membru nu poate fi primit decât cu condiția ca barba lui să nu semene cu niciuna din cele existente.

Această bătrână din Oklahoma a împlinit 111 ani și speră să mai trăiască încă...

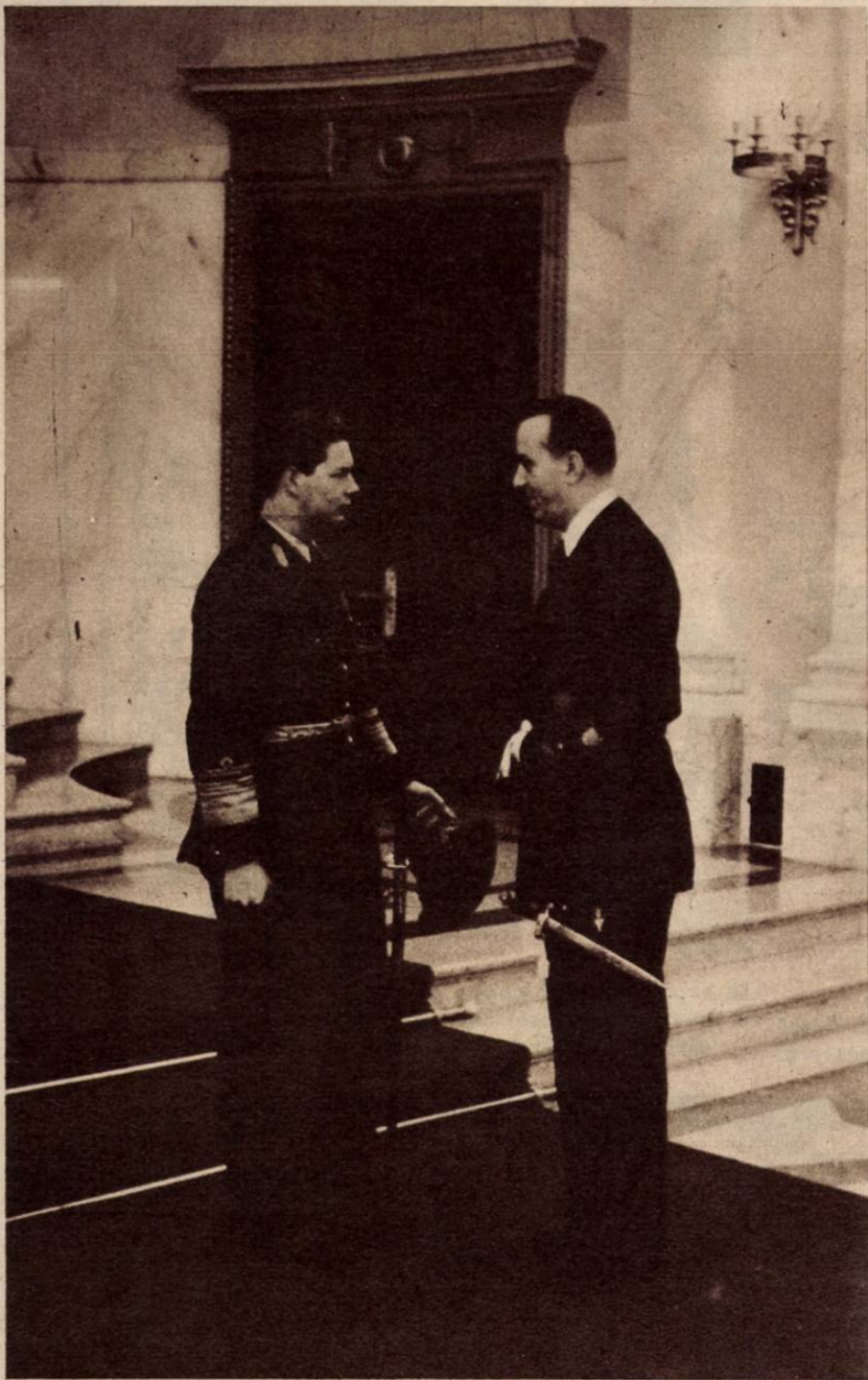
Peștii sunt lanuri de orez lucrate cu apă, spre a face pământul folositor.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

N O U L MINISTRU A L CROAȚIEI L A PALATUL R E G A L

Cu ceremonialul obicinuit a fost primit, săptămâna trecută, la Palatul Regal, noul ministru al Croației, d. Dr. Branko Benzon, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

În fotografiile noastre vedem (stânga) pe d. Dr. Branko Benzon în fața M. S. Regelui Mihai, după prezentarea scrisorilor și, (dreapta) pe noul ministru al Croației părăsind Palatul, după ceremonie.

Parastas pentru eroii regimentului de gardă Mihai Viteazul, morți pentru Relăntregirea Neamului.

D. prof. Mihai Antonescu, președintele Consiliului de Miniștri vorbind la Uniunea Generală a Industriașilor din România.

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XVI No. 785

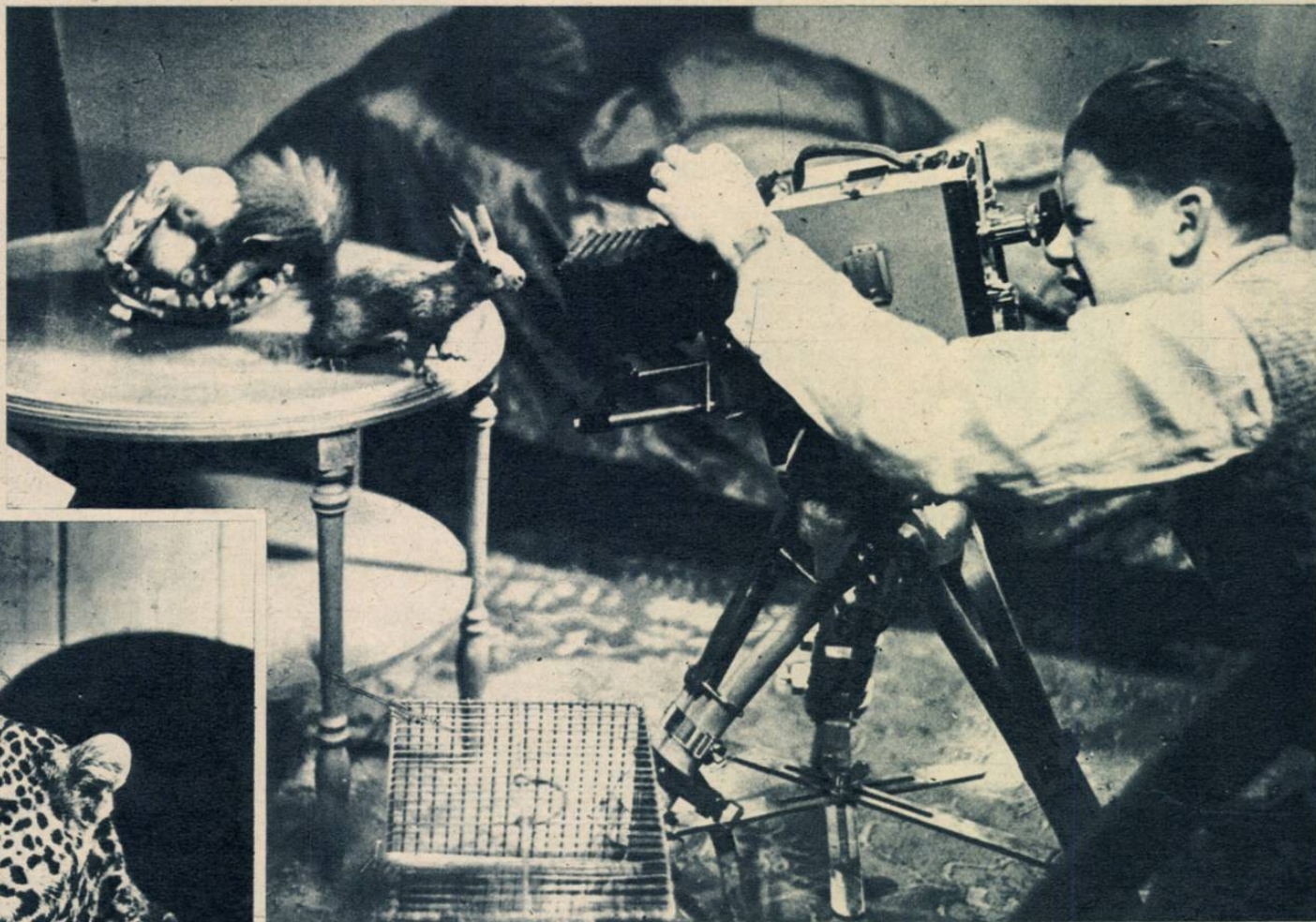
19 FEBRUARIE 1942

32 PAGINI 20 LEI

TINERE JAPONEZE, ANTRENÂNDU-SE
PENTRU CURSE DE YACHTING.

*Dacă
sunteți
curioși*

Stanga: O prietenie rar întâlnită poate fi văzută în casa unui dresor de animale din Praga: prietenie între un tigr și un câine. Interesul e că tigrul nu mănâncă și nu doarme dacă nu are câinele lângă el.

Jos: Un om care cunoaște nu mai puțin de 200 de limbi și dialecte. Este d-rul Harald Schutz din Frankurt, pe care-l vedem, în această fotografie, descifrând o scrisoare din Coreo.

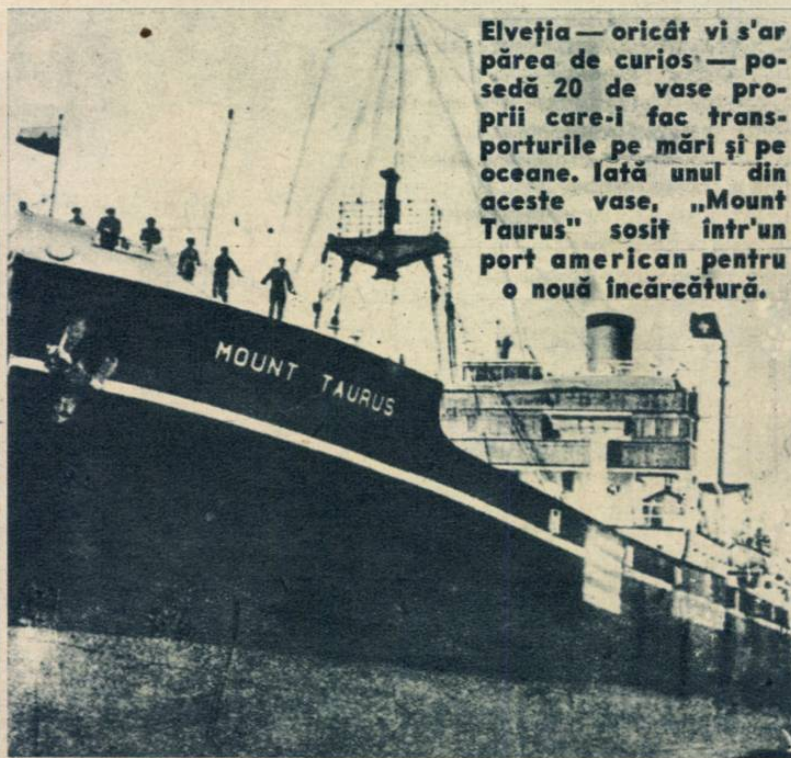
Nu știți desigur că veverița e singurul animal cărui îi place să... pozeze în fața aparatului fotografic. Ce și-o fi închipuind ea că e aparatul nu știm, dar e cert că stă frumos în fața lui, oridecâteori îl vede.

Cu forța spatelui, acest atlet suedez poate imobiliza un automobil, orice efort ar face motorul de al mișca din loc.

Un instantaneu rar: momentul în care un leu sare asupra îmblânzitorului său și-l rănește mortal. Cazul s'a petrecut, nu demult, în Portugalia.

Elveția — oricât vi s'ar părea de curios — posedă 20 de vase proprii care-i fac transporturile pe mări și pe oceane. Iată unul din aceste vase, „Mount Taurus” sosit într'un port american pentru o nouă încărcătură.

Studenta veterinară face cunoștință cu pacientul ei patruped, care a fost adus la clinică.

Studenta trebuie să „prepare” animalele. Iată-o tunzând un măgăruș, în vederea unei operații.

Aici o vedem ajutând la vaccinarea unor șoareci. Un semestru întreg studenta lucrează la Institutul de experiențe.

O nouă profesiune pentru **FEMEII**

NOUA GERMANIE, cu numeroasele ei mari misiuni, are nevoie de toată capacitatea de muncă a poporului; nu se poate lipsi de nici un braț și astfel integrează și femeia în procesul muncii.

Până în prezent erau destul de rare cazurile când o femeie își alegea cariera de veterinară. Astăzi însă multe fete tinere se decid pentru această profesiune. Chiar dacă femeile nu pot exercita poate profesiunea de medic veterinar la țară, unde este nevoie — la nașteri grele ale vitelor și cailor — de forțele unui bărbat, totuși, există tocmai în domeniul veterinar numeroase alte posibilități deosebit de potrivite pentru femei. Marile ferme pentru creșterea vitelor au nevoie de numeroși veterinari, care îndeosebi în crescătoriile de cai trebuie să observe continuu animalele. Și la oraș, femeile pot exercita foarte bine profesiunea de veterinară pentru animale mici.

Astfel în fiecare semestru numărul studentelor la facultățile veterinare crește simțitor.

Este foarte interesant să vorbești cu aceste tinere fete despre viitoarea lor profesiune. Ce le-a îndemnat să aleagă această carieră? Mereu același lucru: marea dragoste pentru animale, manifestată încă din timpul copilăriei.

Profesiunea de veterinară este un frumos câmp de activitate, pe care și l-a cucerit femeia și căruia îi va servi în Germania cu toate forțele ei.

Un animal adormit pentru operație.

Un iepure domesticit a fost adus la clinică. Stăpâna povestește despre boala lui...

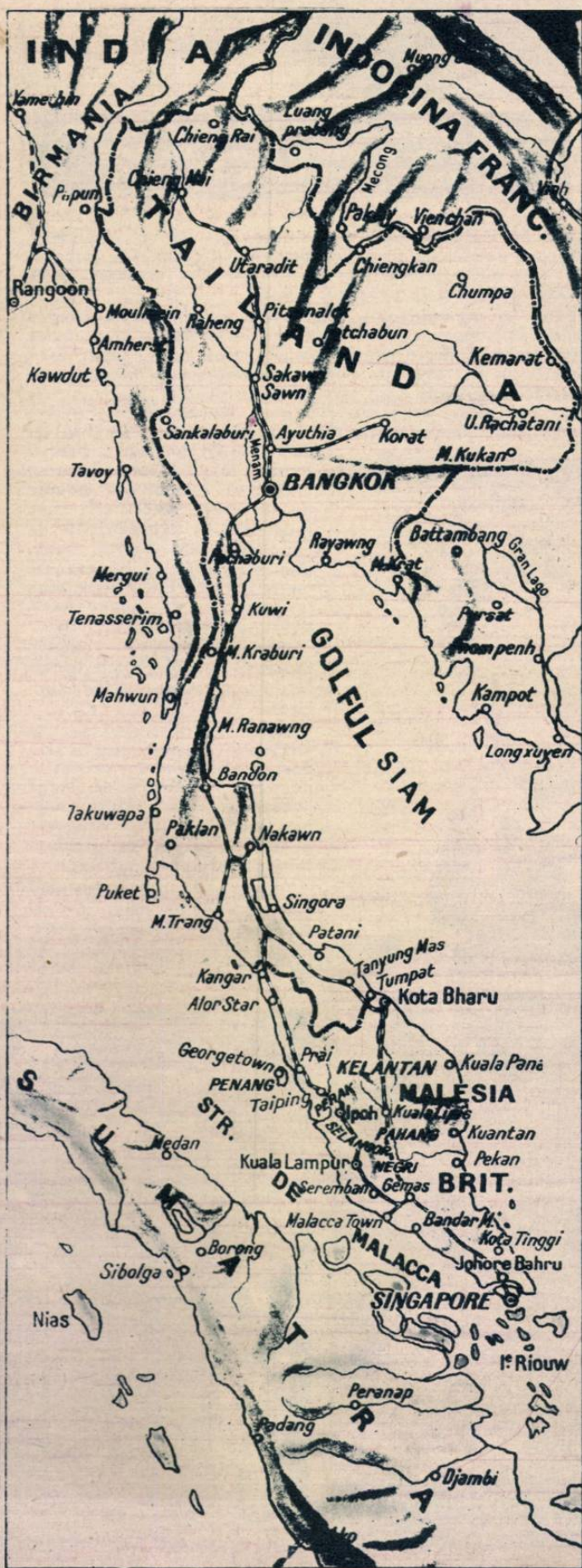
Stânga: O studentă veterinară cercetând la microscop un preparat.

Dreapta: Viitoarele doctorițe participând la o prelegere ținută la Institutul veterinar din Berlin.

SINGAPORE

A IESIT DE SUB PUTEREA ANGLIEI

N ultima vreme, presa din întreaga lume s'a ocupat pe larg de importanța Singaporei care a devenit în urma rapidei înaintări a forțelor nipone, un important teatru de război.

În urma retragerii dramatice din fața trupelor nipone, britanicii au încercat, dar cu un insucces total, să întârzie ofensiva japoneză al cărei obiectiv important era Singapore.

În momentul când primele trupe japoneze au pătruns în spațiul din fața strâmătorii Johore, care desparte insula Singapore de peninsula malaeză, atacul împotriva poziției britanice a putut fi considerat ca început.

Intr'adevăr, aviația niponă în colaborare cu artileria, a bombardat fără întârziere forturile Singaporei precum și portul, astfel încât imensa radă a acestui important port de război a devenit inutilizabilă pentru vasele ce fac parte din flota britanică și din aceea a Americii.

O vedere a portului comercial Singapore, cu micile vase de transport ale indigenilor, care au rămas până acum în forma lor primitivă.

Telegrammele sosite după aceea au anunțat că japonezii voind să pună în valoare deosebitele succese ofensive de pe frontul pacificului, au procedat la o debarcare pe coasta Singaporei.

Englezii, care fortificase insula dinspre mare n'au putut să prevadă nicodată că perla strategiei lor oceanice, va putea fi atacată tocmai prin punctul ei mai vulnerabil, adică prin strâmtoarea Johore, care este dominată de artileria și de aviația niponă.

Japonezii au meritul de a fi știut unde este „câlcâiul lui Ahile” în acest război care se dă pe vaste întinderi de apă, prin regiuni acoperite cu o vegetație tropicală destinată par'că să întârzie înaintarea unei armate moderne.

Odată singapore cucerit de armata japoneză, se va putea constata de ce valoare considerabilă este folosirea unui succes ofensiv, atunci când inamicul caută timp pentru a-și reface forțele greu încercate.

Dar de ce se dă o luptă atât de teribilă pentru stăpânirea acestei insule? Răspunsul ni-l poate da o simplă privire aruncată pe harta Pacificului occidental.

Intr'adevăr Singapore care este capitala statelor malaeze reunite sub numele de „Straits Settlements” (Stabilimentele Strâmătorii) este un punct vital de concentrare între continente, oceane și colonii; o

Pe străzile orașului Singapore transportul persoanelor se face încă și azi cu vechiul „Riksha” trasă de oameni. Acesta este mijlocul de transport al persoanelor mai înstărite și al străinilor, căci pentru popor, orașul are și un tramvai electric, așa cum vedem în fotografia din dreapta.

răscruce a tuturor drumurilor care pornesc din Europa, Africa, India, Siam, Indochina, Japonia, America de Nord, Filipine și Australia, Java și arhipelagul malaez.

Prin Singapore, trecea drumul comercial al Mării Britanii care transporta în toate colțurile lumii, bogățiile Extremului Orient.

*

Dar Singapore mai avea și o importanță de ordin militar și de aceea acest port a fost înzestrat cu cele mai mari docuri din lume, cu aeroporturi de prim ordin, cu baterii grele pentru paza coastelor și cu o flotă navală și aeriană capabilă a face față unui atac combinat dat de un inamic puternic.

Numai apărarea terestră sau continentală a acestei poziții-cheie, a fost neglijată de britanici care au contat prea mult pe concursul junglei și pe colaborarea țărilor malaezi ce trebuiau să decimeze armatele victorioase ale Japoniei.

Palatul guvernamental din Singapore.

Stânga: Copii malaezi la spălatul orezului.

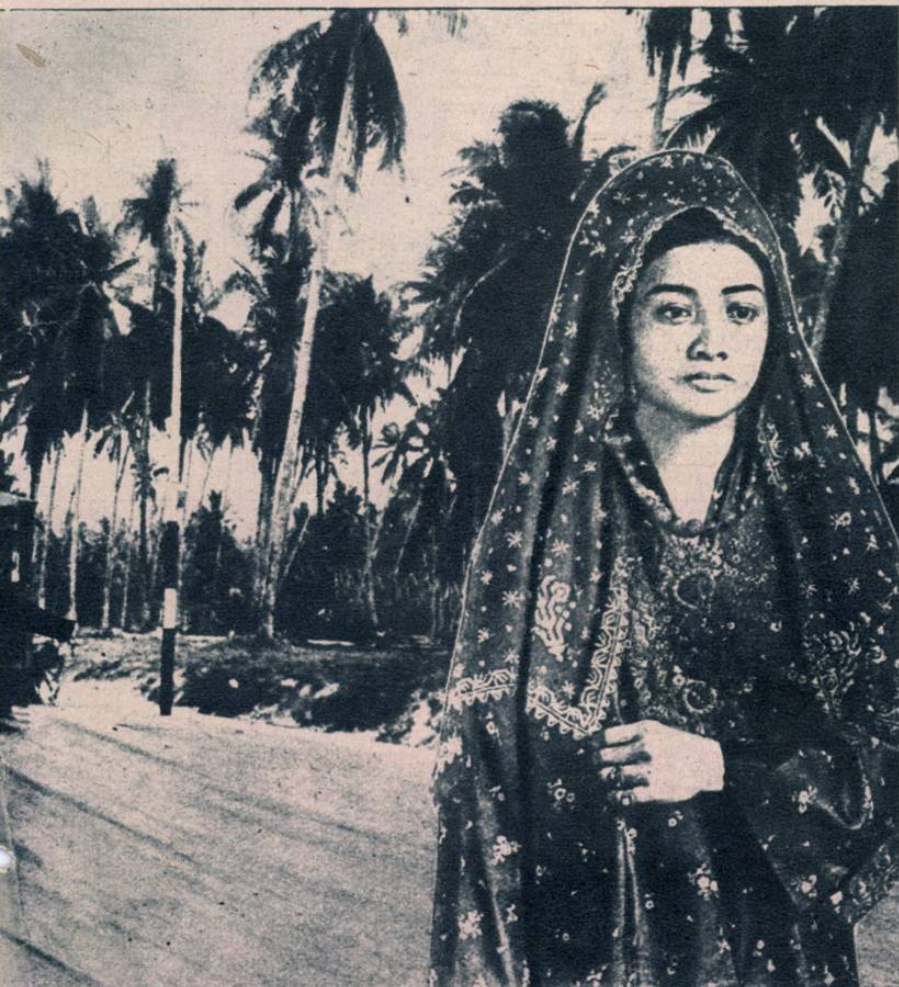
O parte din depozitele de carburanți de pe insula Singapore.

Ori lucrul nu s'a întâmplat așa cum l-a prevăzut calculul englezilor și în locul țărilor care trebuia să decimeze pe japonezi, apărătorii insulei s'au găsit mai repede decât se așteptau în situația disperată de a trebui să facă față unui atac formidabil din partea forțelor japoneze care au sosit intacte până la porțile cetății imaginare de celebrul Raffles.

Debarcarea realizată de japonezi, dovedește eroismul și deciziunea niponilor care refuză să dea timp adversarului de a respira după teribila goană din jungla malaeză.

Un fapt care i-a deservit pe britanici a fost desigur și lipsa apei potabile căci japonezii au pus stăpânire încă de-acum câteva săptămâni pe izvoarele de apă potabilă care alimentau Singapore și care se aflau pe malul strâmtoarei Johore.

Trebue să se sublinieze că apa este un element esențial, într'un războiu care se duce sub clima tropicală a Pacificului.

Jos: Femeie malaeză cu copilul ei.

În flint cu MOARTEA

E

RA pentru prima oară când aveam prilejul să asist la o luptă cu tauri, într'un orașel vecin cu frontiera spaniolă. Făcusem cunoștință cu unul dintre tinerii pasionați după asemenea spectacole, care mă inițiasă în desfășurarea luptelor și mă invitase să dejun cu el, în micul restaurant al toreadorilor. O sală murdară neîncăpătoare, cu miros de pește prăjit și duhoare de vin prost. Înăuntru, toate mesele ocupate de profesioniști și amatori; afară, copii

și vârstnici ai orașelului își striveau nasul de geamurile aburite, să-i privească măcar o clipă pe eroii zilei.

Eroii erau până și picadorii în ziua aceea și la toți se uita lumea cu admirație, totuși se putea observa atenția deosebită de care se bucura un individ spătos, simplu în îmbrăcăminte și tăcut, ca preocupat de gânduri străine. Era matadorul Mal'a, vedeta arenelor, care repurta pe vremea aceea mari succese.

Amicul meu îl cunoștea și apropiindu-se cu scaunul, începu să-l chestioneze asupra „formeii”, proiectelor de luptă, câștigului, etc. Malla sfârși prin a zâmbi cu vădită amărăciune:

— Pentru astăzi, n'am decât o singură ambiție — supuse el. Trebuie să impresionez o femeie, care a rămas impasibilă la toate luptele mele de până acum.

— „Mallă ăsta”, — l'a afirmat ea, într'un cerc de prieteni, — „e ca toți ceilalți... N'a reușit niciodată să-mi dea fiorul morții”.

Ei bine, o iubesc pe femeia aceasta și astăzi țin cu orice preț să-i provoc senzația, atât de mult dorită...

Amicul meu, care-și cunoștea omul, rămase pe gânduri. Inveselit par'că la evocarea femeii iubite, Malla

OAMENI CARE NU POT TRĂI DECÂT CU PERMANENȚA SENZAȚIE A PRIMEJDIEI

În America sunt foarte căutate aceste periculoase acrobații făcute pe acoperișurile zgârie-norilor.

ceru băutură... Un picador svelt, agil ca un grăunte de mercur, sări pe masă, îi turnă în pahar și începu să cânte la urechea matadorului o romanță sentimentală...

În arenă spectacolul începuse de mult. Droaia de banderillos făcea eforturi să ațâțe un taur de Miura, cu coarne scurte și drepte ca niște țepușe. Era rândul lui Malla, numărul de at acție din program, care-și lepădă mantila de oraș și dintr'un salt fu în mijlocul arenei. Multimea izbucni în aplauze și

urale furtunoase. Clarinele dădură semnalul convențional și figuranți arenei bătură în retragere.

Malla înaintă, după regulile ceremoniei clasice, până în fața unei loji, își scoase bereta și pelerina de paradă, cusute cu fir, și le întinse unei femei din grup; o spaniolă cu ochi de jad, elegant învestmântată într'o capă neagră de dantelă.

Aceea care i se făcuse această onoare, primi ofranda cu un semn ușor din cap, fără cel mai mic zâmbet, plictisită par'că.

Malla se întoarse calm spre arenă, îndreptându-și pașii spre taurul infuriat, din care sângele picura abundent, pe nisipul proaspăt asternut. În costum perlat, cu muleta de flanelă roșie în mână, Malla avansează mai curajos ca totdeauna... A ajuns la trei metri distanță de colosul negru care-l privește, par'că la rândul-i, încremenit de atâta cutezanță... Un susur de exclamații străbate peluza:

Malla a îngepuncheat și se târăște în poziția aceasta cât mai aproape de taur... Mai sunt doi metri... Cei douăzeci pe mii de spectatori s'au ridicat în picioare, tăcuți cutremurați de fiorul morții... Un metru jumătate de coarnele bestiei... În tăcerea mormântală a arenei nu se aude decât vocea lui Malla... care șoptește: „Toros!”... Ca străpunsă de o săgeată, bestia neagră, tresare, își pleacă fruntea

și și-o avântă brusc spre Malla... Se pare că taurul nu l-a atins decât ușor într'o parte... Din prima loje însă, s'a văzut clar cum coarnele animalului au pătruns pieptul toreadorului, ca stiletul exersat al unui asasin... Cu un ultim efort, Malla se ridică, făcând câțiva pași împleticiți până la locul de unde pornise, sub privirea îngrozită a spaniolei și cu un gest care ar fi vrut să spună:

— „Ți-am dat însăfârșit, fiorul dorit”, se prăbuși pe nisipul scăldat în sânge...

Malla își ținuase cuvântul.

Fiorul morții! Cine nu-l caută? Cine nu l-a căutat măcar odată în viață? Inconștient, suntem cu toții amatori de senzații supreme.

Saltul mortal de pe trapez care provoacă atâta emoție printre spectatorii ciroului.

DREAPTA: Iată, desigur, o figură acrobatică pe cât de grea pe atât de primejdioasă.

Spectacolele asupra cărora planează moartea, au avut întotdeauna succes. În antichitate, când fiarele sălbatice sfâșiau trupul martirului în mijlocul cercului, mulțimea delira de plăcere. La meetingurile de aviație, cel mai mare succes nu-l obține technicianul care dovedește siguranța unei noi construcții, ci acrobatul care face exerciții pe trapez la o mie de metri înălțime.

La execuțiile capitale, lumea nu se duce să compătimizească, ci să simtă fiorul, cutremurul, senzația aceea pe care o dă tabloul condamnatului, cu fața vântată, dilatată de strangulare.

Chiamă-l pe om la orice alt spectacol, la ora cinci dimineața și nu va veni; anunță numai ridicarea ghilotinei și locul execuției și pe timpul cel mai mizerabil, pe ploae sau pe ger, vei găsi acolo mulțime adunată din toate părțile, așteptând cu înfrigurată curiozitate, spectacolul tragic...

Am cunoscut nu de mult, într'un bar, o dansatoare a cărei origine n'am putut s'o aflui niciodată. Se numea Apolonia. Nu era dansatoare profesionistă ci mai curând o profesionistă a consumației și nu se remarcă prin altceva, decât prin voalul de melancolie ce-i acoperea vecinic fața și care te făcea să crezi sau că e femeie vicioasă sau că într'adevăr a suferit mult în viață. Contrastul acesta dintre ea și celelate, mi-a suscit curiozitatea. Am căutat să-i capăt încrederea și într-o seară mi-a destăinuit trecutul ei sbuciumat, în cuvinte înecate de lacrimi:

— Tatăl meu a fost jongleur și de mică mă învățase să-mi mlădiez corpul, așa ca să fiu pregătită pentru meseria de acrobată... La vârsta de 16 ani am întâlnit un tânăr, decare m'am îndrăgostit și cu care m'am căsătorit. Era acrobat ca și mine și, dornic de celebritate, mi-a propus să facem împreună un număr de trapez cu figuri de mare senzație. Exercițiile foarte riscante, trebuiau să fie executate la o înălțime de 15 metri, fără nici un fel de plasă. Era singura specialitate bine plătită la orice circ ne-am

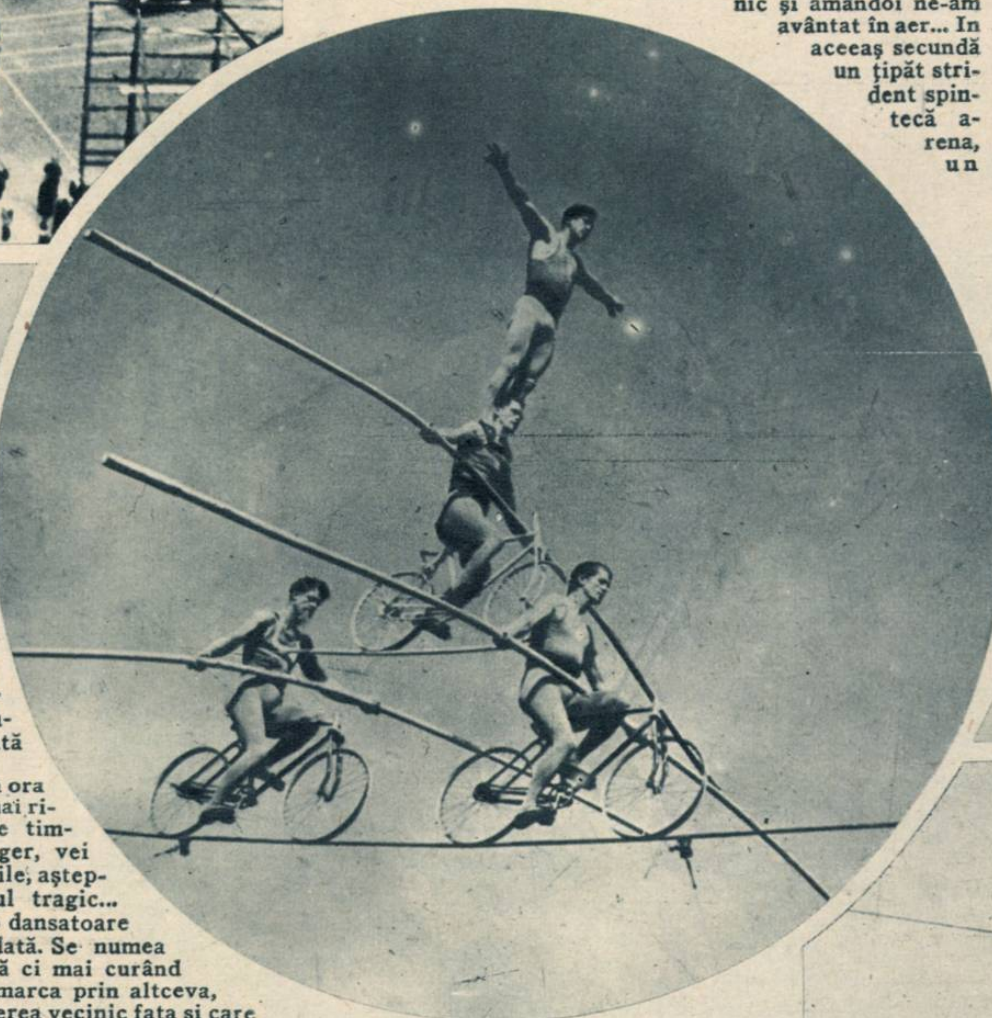
DREAPTA: Altfel, care repetă „figura” într'un oraș de provincie.

fi dus, singurul lucru care ne-ar fi putut aduce gloria și bogăția, prin faptul că era în frățit cu moartea.

Intr'adevăr, la repetiții totul mergea bine. Directorul circului, la care ne aflam, fu entuziasmat la vederea numărului; ne mări gajul și ne anunță pe afișe, cu litere groase de vedetă în executarea celor mai periculoase salturi aeriene. Afișul nostru era încă drat de două crani de mort, fapt care atrase multă lume, în seara debutului.

Și iată-ne sus, urmăriți de lumina reflectoarelor și de privirile miilor de spectatori înfrigurați. Primele figuri au fost executate cu precizie și răsplătite cu aplauze frenetice. Pe măsură ce avansam, emoția în public devenia și mai intensă. La sfârșit soțul meu făcu semn orchestrei să tacă; urma să execute cel mai periculos salt. Se făcu o tăcere, de puteai s'auzi bătăile inimii. La un semnal convențional, amândoi trebuia să ne avântăm cu trapezele, unul, contra celuilalt și să ne schimbăm barele în plin salt de precizie. O secundă întârziere din partea unuia și celălalt era pierdut...

Semnalul! Un „Hop” puternic și amândoi ne-am avântat în aer... În aceeași secundă un țipăt strident spintecă a-rena, un

tipăt care-mi îngheață sângele în vine... Nu aveam destul sânge rece și neștiind ce s'a întâmplat, am uitat să eliberez bara trapezului la timp... Am simțit o ciocnire puternică și corpul soțului meu s'a prăvălit în gol...

Când am coborât, pe jumătate leșinată, omul pe care-l iubiam și pe care-l nenorocisem din imprudență, abia a mai avut puterea să-mi șoptească:

— „Nu plânge, Apolonia, nu e vina ta. Era inevitabil... Femeea aceea care venise după senzații și care totuși nu avusesse nervii atât de puternici ca să reziste, aceea e vinovată... Adio”.

Am încercat să-mi continui carieră, dar în lipsă de senzațional, am fost în scurt timp depreciată și așa am ajuns aici unde mă vezi... bine, nimeni nu-mi dă atenție și totuși dacă le-ași anunța o sinucidere, în plin public, sau un salt mortal, aș fi eroina serii. Ce stupidă e lumea în goana ei după senzațional!

E de remarcat influența freneziei cu care e primit un gest riscant, asupra celui care-l execută. Pentru public este emoția, curiozitatea de a vedea sfârșitul, fiorul acela care nu poate fi provocat pe altă cale, în timp ce pentru erou, senzația succesului, tot atât de intens plăcută. A te ști admirat, urmărit cu înfrigurare, de sute și mii de priviri, a triumfa când

O acrobată, care a traversat Broadway-ul, agățată cu dinții de un scripete metalic

toată lumea se aștepta poate să cazi, e o senzație care devine cu timpul o patimă pentru profesionistă.

Așa se explică ambiția recordurilor, tenacitatea unora de a înfrunța cele mai mari pericole și chiar dorința altora de a muri în clipa entuziasmului dus la paroxism, printr'un gest nebun.

Mi-aduc aminte de un american, un oarecare Johnn Huckels; acesta participase la toate cursele de motociclete, fără a ajunge la alt rezultat, decât să-și fractureze mâna stângă și să-și găurească țeasta în câteva locuri. Credeți că accidentul l-a lecuit? Din contră.

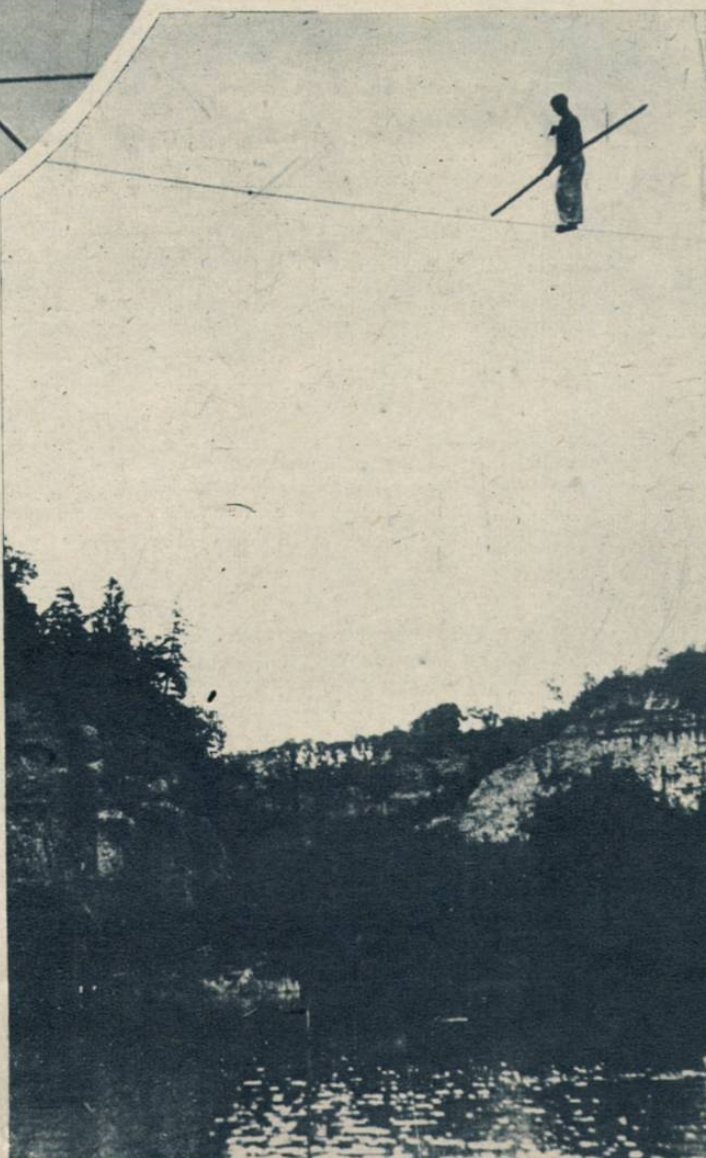
Era acum doi ani. Se anunțase organizarea unei curse, în America pentru recordul de viteză cu motocicletă. Johnny se afla de câțiva timp la Paris, în așteptarea unei probe sportive, în care să se angajeze, așa invalid cum era.

Prilejul nu întârzie să i se ofere și Johnny, în nebunia lui după glorie, văzându-se nefavorizat de șansă, se năpusti, la un moment dat, cu motocicleta, în plin public, omorând pe loc primele trei persoane întâlnite. Fusesse atunci eroul zilei, e adevărat, dar autoritățile i-au interzis să mai participe la altă probă pe teritoriul francez. De aceea când vestea despre cursa din țara-i natală îi veni la urechi, fu cât p'aci să înnebunească de fericire.

— Ascultă, Johnny, — i-am spus, când a

(Continuare în pag. 15)

Locul de antrenament al unui echilibrist, care voia să traverseze în acest mod cascada Niagara.

Stânga: O vedere din avion a postului Penang, unul din importante puncte strategice ale Extremului Orient, ocupat recent de trupele japoneze.

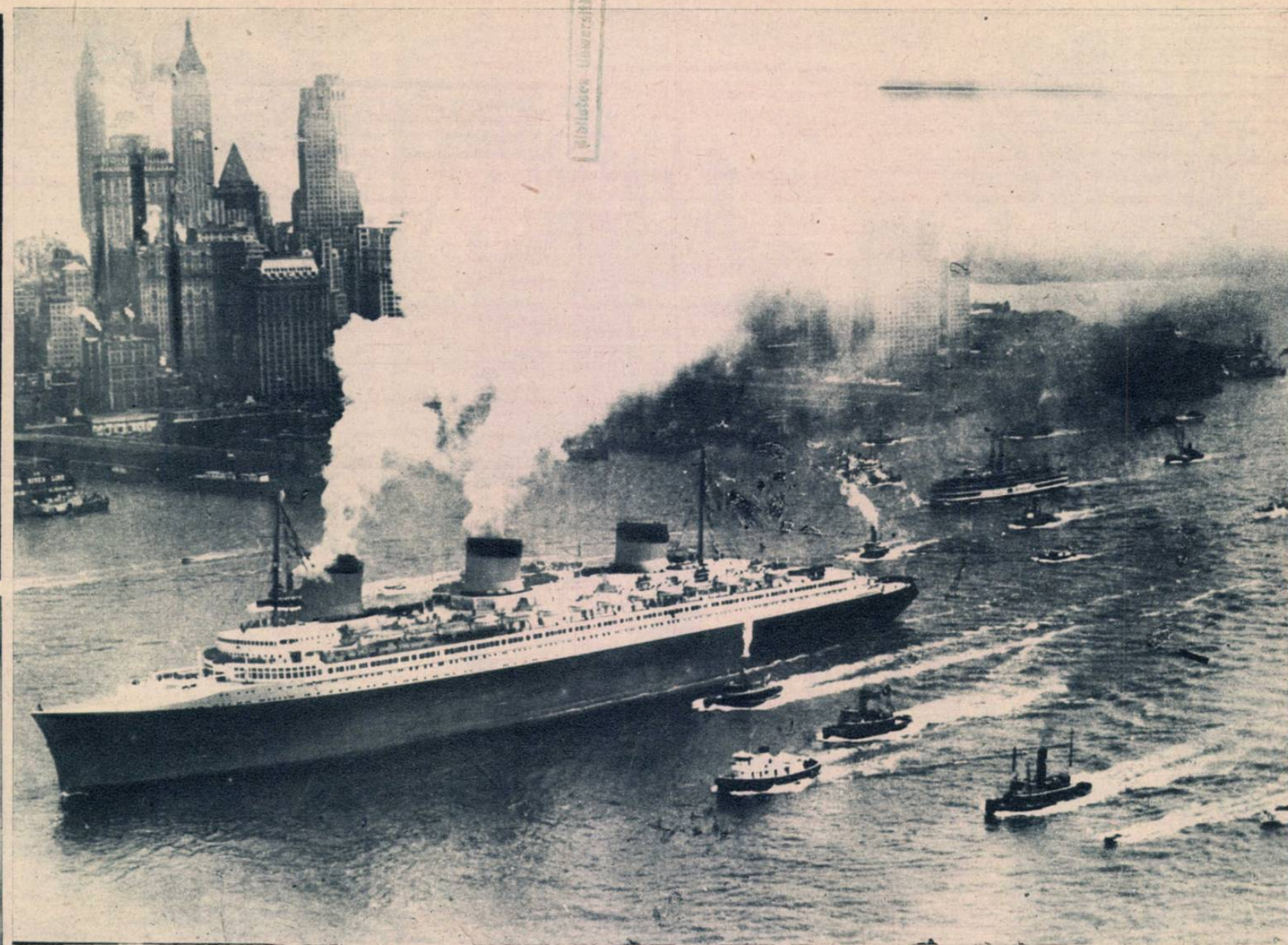
Jos: Celebra pagodă Shiva Dagon din Rangoon, unul dintre monumentele de artă, pe care aviatorii japonezi le evită, în atacurile pe care le dau asupra acestui oraș.

Coloane motorizate japoneze înaintând spre Johore Bharu.

Dreapta: Uriașul transatlantic francez „Normandie” care se știe că a fost mistuit de incendiu, în timp ce americanii îl transformau în vas purtător de avioane, și pentru care francezii cer mari despăgubiri Statelor Unite.

Jos: Generalul Rommel, invincibilul erou al frontului african, inspectând primele linii ale trupelor germane din Libia.

din TOATA LUMEA

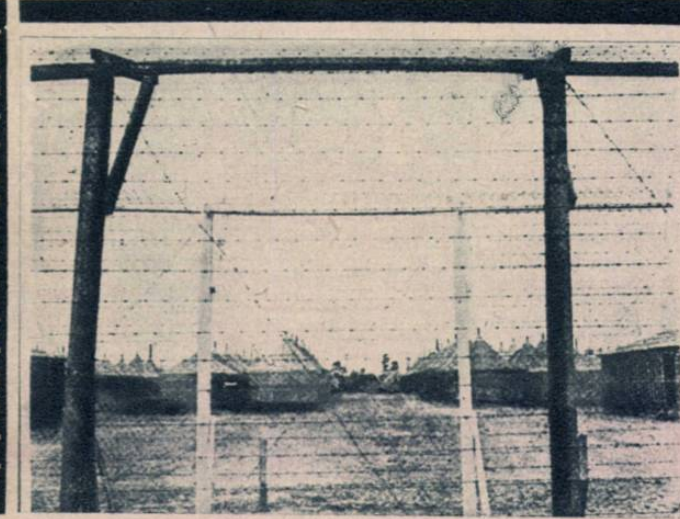
Jos: Unul dintre cele mai recente portrete ale d-rului Todt, genialul constructor de fortificații și șosele germane, care a murit, într-un tragic accident de avion, lăsând în urma lui regretele unanime ale poporului german și ale tuturor popoarelor interesate în opera de reconstrucție a continentului european.

Într'un spital spaniol: o soră de caritate spaniolă și una germană supraveghează saloanele cu răniți de război.

Stânga: Fiecare dintre șirurile de soldați răniți, cari au venit să asculte marele său discurs pronunțat la Sportpalast, cu prilejul împlinirii a 9 ani de regn național socialist.

Dreapta: Primul lagăr de concentrare din Statele Unite, în care au fost internați străinii considerați ca „periculoși” de către autoritățile americane.

In costume sumare, fiindcă temperatura nu e prea scăzută, fetele din Taormina pot face în orice zi, ski, după ...plajă.

În Taormina mai există și în zilele noastre, ruinele celebre ale unor vechi temple grecești, unde fetele și tinerii pot învăța tainele artei clasice a arhitecților și vechilor statuari.

Între frumusețea mării și minunata înfățișare ale acestor majestuoase ruine se scurge viața simplă și naturală a tinerelor din Taormina.

Fetele au prilejul de a-și face în liniște, fără a fi stingherite, cura de frumusețe pe plaja însoțită a mării sau pe înălțimile înzăpezite ale Etnei.

Și într'adevăr, femeile și fetele din Taormina sunt frumoase de aceea s'a putut spune cu drept cuvânt, că pentru o femeie este mai profitabil să petreacă câtva timp la Taormina decât, câteva luni într'un institut de înfrumusețare.

Pe apele mării care udă plajile minunate ale Taorminei, se pot vedea portocale plutind în voia întâmplării, în timp ce șoseaua care duce spre Etna este din belșug scăldată de parfumul platanilor și al lămâilor.

S'ar putea spune că raiul terestru este la Taormina unde fetele și tinerii sportivi, știu să transforme lumina soarelui mediteranian în torță și frumusețe.

O modificare rapidă a costumului și, dela plajă, sportivele pot merge direct la zăpadă...

EXISTĂ un loc în lume, unde contrastele naturii se îmbină, spre fericirea celor care știu să se folosească de bucuriile vieții.

Acest loc este Taormina, orașul Sicilian unde bucuriile plajei marine sunt completate în timpul lunilor de iarnă, cu acelea ale sezonului rece.

Într'un mod cât se poate de paradoxal, este posibil ca, în aceeași zi, o fermecătoare fată originară din Taormina să facă plajă și înot, pentru ca după câteva ore să facă o partidă de skiuri în zăpezile muntelui Etna.

O bună înotătoare va străbate în câteva zeci de minute distanța dintre Isolabella și Sciso și dacă-i va veni poftă, se va putea urca și pe munte în vestimente speciale de ski pentru a aluneca pe pantele albe ale bătrânului vulcan.

Toate aceste lucruri se pot întâmpla numai la Taormina, unde natura a pus față în față peisajul melancolic și maladiv al mării albastre și priveliștea stenică a munților ce așteaptă să fie descoperiți pentru a-și revela frumusețile.

Fetele tinere din Taormina au pielea trupului lor svelt bronzat de soarele plajii și de soarele înălțimilor.

Diminețile libere și le petrec în curse de înot, în întreceri cu bărcile cu pânze sau cu vâsle, pentru ca după o masă sumară, mediteraniană, să se echipeze cu skiurile și să pornească spre înălțimi, unde le așteaptă un alt climat și o altă priveliște.

În drumul pe care-l străbat pentru a ajunge în locurile înzăpezite ale Etnei, fetele acestea tinere și sportive străbat alei cu platan și cea mai frumoasă șosea din Europa străjuită de plante și de arbori mediteranieni.

Seara, taorminezele și-o petrec sub clarul de lună care aurește apele legănătoare ale mării lor dragi, într'o atmosferă aproape primăvăratecă, în timp ce în aer se îmbină mirosurile amare ale mării și parfumurile îmbietoare ale platanilor.

LA TAORMINA

vară și iarnă în același timp

Cine ar putea bănuși că la distanță de o jumătate de oră, de această fermecătoare plajă, se găsește zăpadă din abundență pentru ski?

SUMATRA, marea insulă a Indiilor Olandeze a intrat în sfera războiului care a cuprins cu limbile lui de foc întreaga regiune a Pacificului.

Sumatra este poate insula cea mai bogată în mistere și în comori pe care o poate cerceta un călător pasionat de culoare locală și de aventuri.

Se spune, că un european care a vizitat acum câteva decenii această insulă, ar fi întrebat pe sultanul din Medan, pentru care motiv băgățiile imense ale subsolului acestei bucăți de pământ nu sunt puse în valoare. La această întrebare caracteristic europeană, sultanul a răspuns că exploatarea insulei ar fi un lucru ce depășește puterile omului întrucât Sumatra nu este o insulă ci este o lume.

Lucrul părea adevărat, dar oamenii de rasă albă au dovedit că și continentele pot să fie explorate și exploatate.

Sumatra este imensă. Teritoriul ei depășește cu o sută de mii de kilometri pătrați pe acela al Italiei căci această insulă are 420.000 de kilometri pătrați. La această imensă suprafață, populația numără abea 6 milioane de locuitori, de oarece cea mai mare parte a insulei este acoperită cu o junglă extrem de densă, despre care călătorii au spus că este cea mai primejdioasă și mai misterioasă din întreaga planetă.

Trebuie să recunoaștem că s'au făcut lucrări uriașe pentru defrișarea imenselor păduri virgine, că s'au luat nume-

roase măsuri pentru stârpirea insectelor și animalelor primejdioase, dar fauna și flora Sumatrei au o vitalitate atât de mare, încât după fiecare campanie de defrișare alte regiuni sunt invadate de vegetații dense și de insecte veninoase.

Și totuși Sumatra rămâne una dintre cele mai bogate insule ale lumii. Ceeace produce această bucată de pământ este extraordinar.

Cerșetor din Sumatra, cu darurile căpătate în coșul pe care-l poartă în spate

SUMATRA

INSULA PROVIDENȚEI

Stânga: O fabrică de ceramică, la marginea orașului Palembang

Jos: Un sat al indigenilor din insula Sumatra. Casele sunt ridicate pe stâlpi de teama animalelor sălbatice

Stânga: Un tun de pe vremuri, cu care se joacă astăzi copiii indigenilor dintr'un orașel al Sumatrei

dar ceeace ar putea produce este de-a dreptul incalculabil. Pe terenurile defrișate, se pot face cele mai bune culturi de cauciuc, astfel că o cincime din întreaga producție a cauciucului mondial, are ca loc de origină Sumatra.

În Sumatra s'au făcut în ultimele decenii vaste plantații de trestie de zahăr, impresionante spații au fost cultivate cu cafea, cu ceai, cu piper, cu cocotieri și cu alte plante exotice.

Bogăția forestieră a Sumatrei este caracterizată de faptul că în această insulă cresc cele mai frumoase specii de arbori din al căror lemn se extrag esențele cele mai prețioase pentru confecționarea mobilierului de lux.

Numeroase și bogate zăcăminte de cărbuni se găsesc la Padang și la Palembang, iar izvoare de petrol la Betoeng și Tombing. Capitaliștii anglo-olandezi au construit o uriașă rafinerie la Palembang a cărei producție a fost anul trecut de zece milioane de hectolitri.

(Continuare în pag. 15)

Clownul ZĂPADĂ

FIECARE dintre noi se gândește cu melancolie și cu plăcere la spectacolele strălucitoare ale circurilor de altădată, când reprezentațiile erau pentru copii și pentru oamenii maturi, expresia unei arte primejdioase ce se desfășura par'că pe muchii de pumnale.

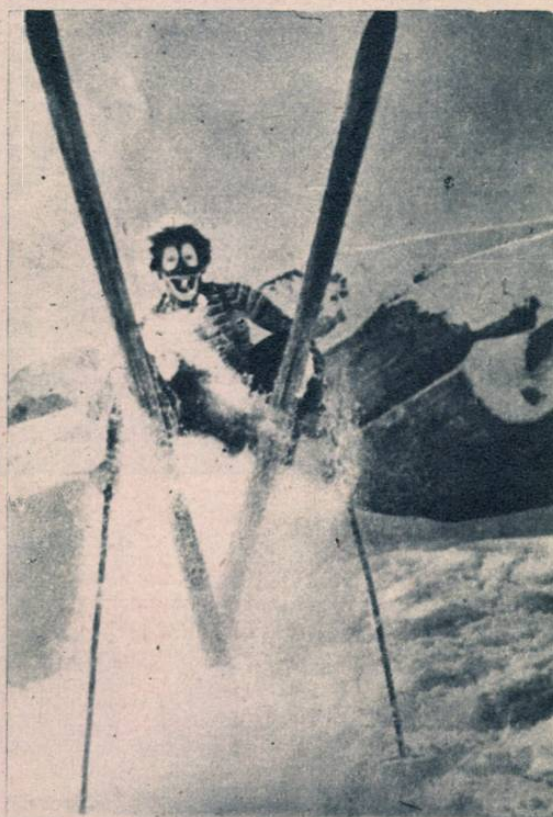
Un scriitor spaniol de bogate resurse fanteziste, Ramon Gomez dela Serna, a închinat Circului una dintre cele mai frumoase cărți ale sale, în care cerea pe baze istorice și ideologice resuscitarea spectacolelor de circ concepute ca având o deosebită semnificație de artă.

O figură de care orice campion al sporturilor de iarnă ar fi mândru...

Salturile și tumbele sunt făcute cu aceeași ușurință cu ski-urile cași în arena simplă a circului.

Fie că e privit de spectatori, sau nu, clownul nostru face toată gama acrobaziilor în decorul alb al zăpezii.

Cineva care a încercat să-l imite, s'a afundat în zăpadă. Nu i se mai văd decât ski-urile.

Circurile au dispărut și puținii supraviețuitori ai lui au pătruns în lumea teatrelor ușoare și a cabaretelor, unde se asfixiază în aerul stătut al marilor aglomerații vulgare.

S'au dus strălucirea de odinioară, fastul costumației, spațiul generos al arenelor! Iată însă că un biet clown, unul dintre aceia pe care-i adorăm în copilăria noastră, a refuzat să pătrundă în aerul viciat al cabaretelor și pornind din circ s'a oprit pe o arenă originală.

Clownul nostru își dă spectacolele în zăpadă.

De multe ori acest ciudat supraviețuitor al lumii demodate a circurilor, își dă spectacolele pentru propria sa plăcere într-o solitudine care-l înspăimântă chiar pe el.

Iată îl vedeți în ilustrațiile noastre. Este un skieur desăvârșit. Din acest punct de vedere este modern, dar când îi priviți masca, vă puteți da seama că omul se integrează perfect tradiției tagmei sale.

Ochii albi, gura mărită într'un chip exagerat, nasul camuflat de o suviță de vopsea neagră, mânușile fără degete care-i transformă mâna într'un fel de lopată, sârmanul tricou dungat pe care-l păstrează ca pe-o duioasă amintire din paradisul pierdut al arenelor. Așa cu îl vedeți pare un ciudat locuitor al unor regiuni mistериoase și necunoscute.

Gimnastica lui capătă o evidență spectaculoasă în atmosfera viguroasă a munților care-l înconjoară.

Poate că fanaticii sportului de iarnă îi vor invidia isprăvile surprinse de indiscreția aparatului fotografic. Cei care cunosc tehnica skiului vor fi poate uimiți de modul ingenios în care clownul își bate joc de regulile jocului.

Cât despre noi, care suntem ignoranți în ce privește jocul primejdios al alunecării pe tălpi de lemn, vom surăde și ne vom gândi la ciudăteniile sufletului și ale minții omenesti.

ORNITOLOGII care au studiat de multă vreme speciile exotice de păsări au ajuns la concluzia că nu se poate pretinde că întreaga familie a populației văzduhului este cunoscută.

Zilnic savanții care pornesc în expediții, în punctele cele mai sălbatece și neexplorate ale globului reușesc să indentifice noi specii de păsări ce urmează a fi catagolate și categorisite.

În neistovita ei imaginație, natura a creat cele mai diverse forme de păsări și de animale și le-a împodobit cu culorile cele mai vii și cele mai frumoase.

Astfel, în ultima vreme, câțiva savanți ornitologi au descoperit în imensele savane ale Braziliei o pasăre, care prin forma ei ciudată, prin penajul ei unic făcea impresia că ar fi o eroare a Naturei.

„Gornistul” pozează în fața fotografului înspăimântat.

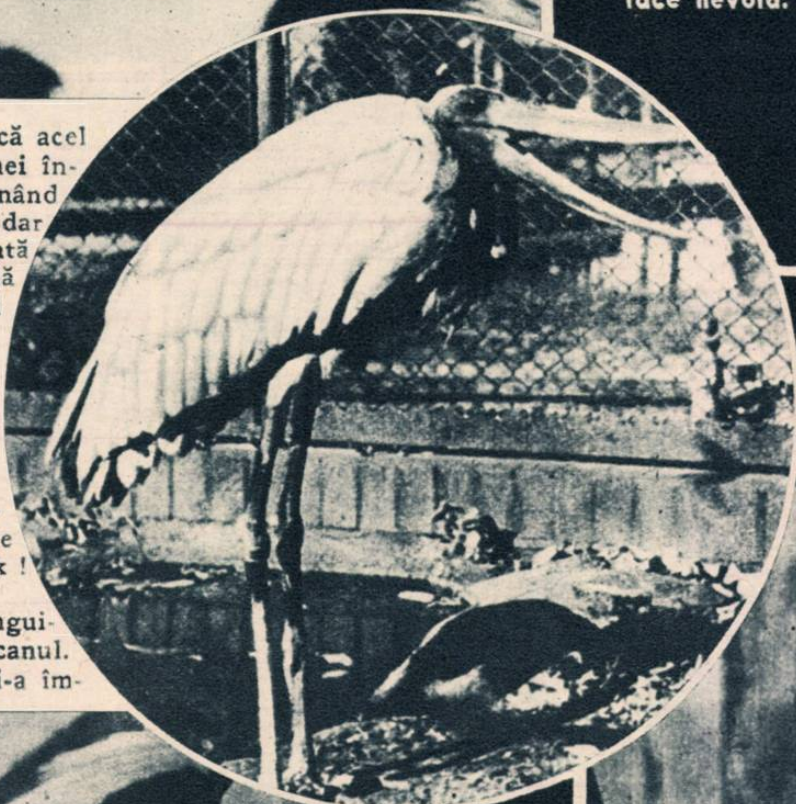
Pelicanul simte nevoia de a se scărpină. ...Printr-o simplă rotație a capului pelicanul își satisface nevoia.

ERORI ale NATURII

Savanții și-au închipuit că acel exemplar era rezultatul unei încrucișări de păsări aparținând unor categorii deosebite, dar după o cercetare mai atentă și-au dat seama că se află în fața unei întregi familii de sburătoare.

Numele acestei păsări a fost fixat prin adoptarea sunetului curios pe care sburătoarea îl scotea înainte de a porni în căutarea hranei cotidiene. Acest sunet s'ar traduce prin onomatopeea: „Kulik ! Kulik !”.

Kulikul seamănă cu pingvinul, cu bufnița și cu pelicanul. Fiecare din aceste păsări i-a im-

Pasărea Jabiru din familia berzelor, înrudită de aproape cu vestitoarea primăverii.

Ciocul înspăimântător al „gornistului”, care atacă, în special, regiunea ochilor.

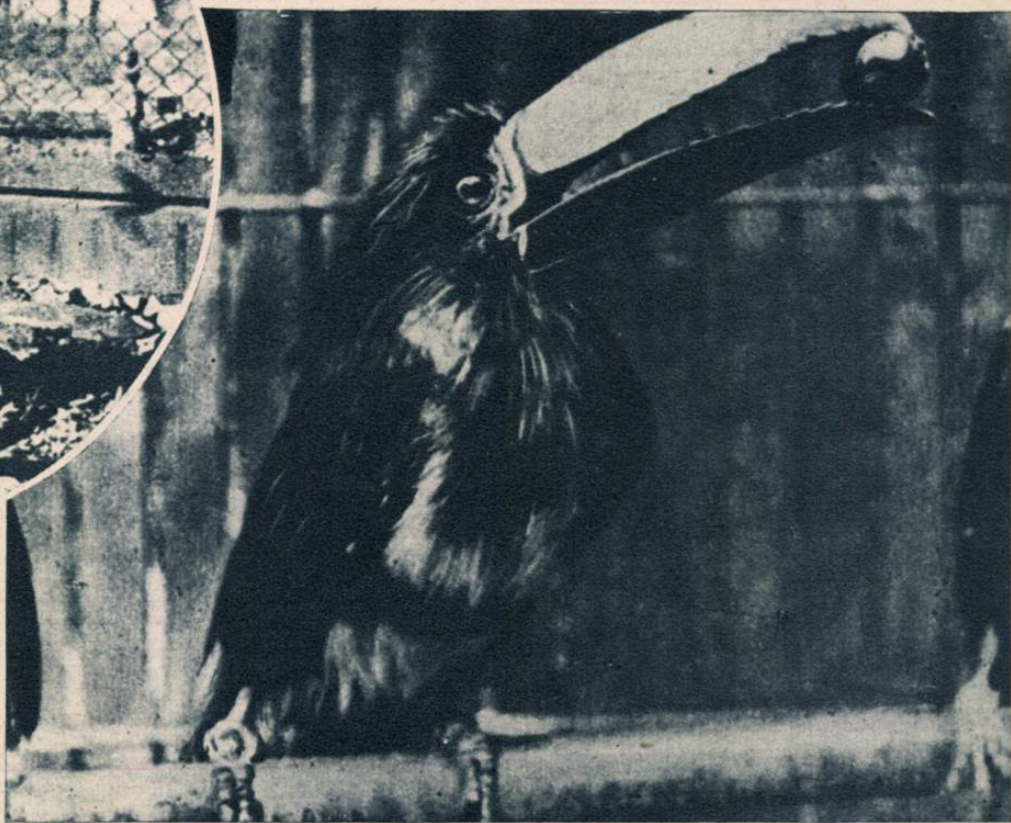
Kulik, pasărea care pare o eroare a naturii și căreia i s'a dat numele după ...limba ei.

prumutat una din caracteristicile sale. În Sudul Indiei, în arhipelagul malaez și la poalele munților Himalaya, sa găsit o pasăre al cărei cioc are forma unei goarne și căreia i s'a dat numele provizoriu de „gornist”.

Gornistul este o pasăre foarte agresivă și de aceea fotografii care vrea să o fotografieze trebuie să se înarmeze cu o mască deoarece agresivitatea „gornistului” se îndreaptă în mod special în regiunea ochilor.

Pasărea „Jabiru” — alt specimen curios — este un fel de barză care trăiește în regiunea lacustră a Malaeziei.

În afară de pelicanul pe care-l cunoaștem din Delta noastră mai există și un pelican exotic, pe care-l înfățișează una din ilustrațiile noastre.

Viktoria von Ballasko, care crede că nu e nevoie ca o femeie să tacă, ci... să știe să vorbească.

Rudolf Prach, care găsește că, tăcând chiar, o femeie... vorbește prea mult.

INSPIRÂNDU-SE din titlul unei recente premiere a studiourilor germane, „Când femeile tac...”, un reporter berlinez a întreprins o anchetă cu acest subiect, din care spicuim câteva răspunsuri amuzante:

— Niciodată n'aș putea să tac — a declarat însăși interpreta principală a filmului mai sus menționat, Hansi Knoteck.

Altfel n'aș mai fi... femei. Dacă e vorba de o discuție între bărbat și femeie, cred că cel mai indicat să tacă e bărbatul. El trebuie să fie, prin excelență, mai sobru și mai puțin... guraliv.

Nu tot de aceeași părere este însă partenerul ei, tenorul Johannes Heesters, care spune:

— O femeie care să știe să tacă la momentul potrivit, iată ce mi-aș dori pentru înfăptuirea cămi-

CÂND FEMEILE Tac...

Hansi Knoteck, care e de părere că cel mai indicat să tacă, într-o discuție, e bărbatul.

Dreapta: Johannes Heesters, care visează o femeie... tăcută.

Jos: Zarah Leander, care găsește că nu e măgulitor pentru un bărbat ca o femeie să tacă în fața lui

nului meu. Dar unde e aceea?... Poate numai în cinematograful...

— Femeia — spune scurt Rudolf Prach, interpretul filmului „Orașul de aur” — trebuie să tacă cea dintâi, fiindcă și-așa a vorbit prea mult...

— Când o femeie tace, înseamnă că n'o interesează ce-i spune interlocutorul — spune Zarah Leander — și asta nu e deloc măgulitor pentru acesta...

— Femeia — spune, la rândul ei, Viktoria von Ballasko, eroina filmului „Se întorc marinarii”, — va câștiga întotdeauna procesul și fără să tacă. Cu o condiție însă: să știe să vorbească...

PREMII PENTRU ȘCOLARII TALENTAȚI

Solemnitatea distribuirii premiilor la școlarii din București cari au participat la expoziția de desene organizată de Asociația Generală a Învățătorilor.

IN FLIRT CU MOARTEA...

(Urmare din pag. 7)

venit la mine să-și ia rămas bun, nu ți-e teamă de moarte? De ce nu te faci tu om pacinic?...

— Ha, ha, moarte? — a izbucnit americanul — de moarte să-mi fie frică?... Păi ce poate fi mai sublim decât să mori acolo, în fața publicului, în urletul mulțimii, în delirul poporului; să mori într'un looping care să oprească pentru o clipă, toate respirațiile, care să provoace amețeli, leșinuri în rândurile femeilor sensibile... O zi întreagă să nu se vorbească decât de tine, numele tău să fie pronunțat de toată lumea, fotografia ta să apară în toate ziarele, dacă nu ca învingător, cel puțin ca victimă eroică. Să mori acolo, pe teren, nu în altă parte în mod stupid, iată ceea ce vreau și eu...

Dorința lui Johnny s'a realizat. Cinsprezece zile după aceea, ziarele îi publicau fotografia. Americanul își greșise însă, socotelele; în loc să moară, rămăsese fără picioare.

Mare minune însă dacă Johnny la o viitoare cursă, nu și-ar exprima dorința de a alerga și-așa...

De multe ori provocatorii de senzații de asemenea natură se ascund sub măști nebănuite. Erau la Paris și nu mi-aș fi putut închipui niciodată spre exemplu, că librarul meu pe care-l vizitam cu regularitate și care mi se părea un individ pacinic, să fie capabil de asemenea exhibiții. Și totuși, m'am convins într-o zi, când pe neașteptate m'a invitat să asist la un spectacol pe care-l va da în scop de reclamă pentru magazin.

A întins un fir de sârmă dela turla unei biserici, până pe acoperișul lui și l-a parcurs de câteva ori dela un capăt la altul strigând titlurile „noutăților” din magazin.

— Dacă n'aș face asta — mi-a spus librarul, a doua zi, aș muri de foame. Eu nu-mi pot permite luxul unei publicități prin ziare, deaceia fac și eu ce pot, ca să-mi atrag clientela. Am învățat echilibrul din cea mai fragetă vârstă și afară de reclamă este și un exercițiu care mă pasionează.

— Și dacă ai să cazi?... — Ei și?... Am să cad o singură dată și gata. Mor mai frumos așa, decât de foame...

Publicului puțin îi pasă din ce interes face individul asemenea

exibiții. Pe el îl interesează faptul în sine, emoția, fiorul. Și aș vrea să știu câte persoane nu rămân pe loc, urmărind cu înfrigurare evoluția gestului periculos, și așteptând, inconștient, fără s'o dorească, totuși curios, să-l vadă pe acrobat prăvălindu-se, dintr'o clipă în alta...

Ciudat fenomen psihologic și acesta!

SUMATRA INSULA PROVIDENȚEI

(Continuare din pag. 11)

Teritoriul insulei este bogat și în minerale: aur și argint în cantități mari la Benkoelen, staniu în arhipelagul Banka, Ciltou și Singhel.

Aspectul insulei este din cele mai ciudate, căci dela privilegiata europeană a orașelor de pe coastă, călătorul trece în regiunea satelor primitive locuite de băștinași.

În inima insulei, se mai găsesc și astăzi triburi de canibali care au intrat deseori în conflicte sângeroase cu autoritățile. Când imensele păduri și întinsele jungle care acoperă insula vor fi total defrișate, Sumatra va deveni cea mai bogată regiune a planetei. Până atunci ea este și va mai fi și de aici înainte, un important teatru de război, în lupta ce se desfășoară în apele Pacificului.

Reumatismul și Guta cu 5000 de ani în urmă?

Să nu credeți că titlul de mai sus este o greșală de tipar, reumatismul și guta sunt cu adevărat boli cunoscute din timpurile cele mai vechi.

Scheletele desgropate după mii de ani au arătat științei urme vădite cari dau dovada că și lumea de atunci a fost chinată de boli reumatice și gutoase.

Față de lumea de acum 5 milenii, cei de astăzi au posibilitatea de a folosi pentru combatere un mijloc sigur: Tabletele TOGAL.

Prin TOGAL durerile dispar și se redă vitalitatea bolnavului. TOGAL-UL nu e dăunător nici unui organ.

NOU

CEA MAI UTILĂ REVISTA PENTRU COPII ȘI TINERET

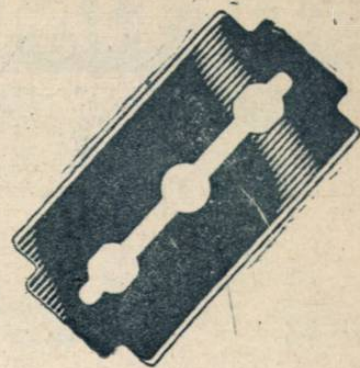
ZIARUL COPIILOR

PUBLICA SĂPTĂMANAL NUVELE, SCHIȚE DISTRACTIVE, FABULE, HUMOR, PAGINA JOCURILOR, PRECUM ȘI NUMEROASE ILUSTRAȚIUNI ÎN CULORI, CE ÎMBOGĂTESC PAGINILE ACESTEI NEÎNTRECUTE PUBLICAȚIUNI

16 PAGINI. LEI 10.

UN TEN FRUMOS
TEMPERAMENT ȘI ELAN
OBTINEȚI ÎNTREBUINȚÂND
LANOLINA
DIAPHANE

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într'o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO. DUSSELDORF

Reprezentanța exclusivă pentru România:
CENTRALA FOTOGRAFICĂ Theodor Gr. Thoma
B-dul Elisabeta 51, București I

CITIȚI
ROMANELE
CAPTIVANTE

În epiderma transparentă ca un celofan se transformă pielea cu Lanolina
DIAPHANE

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I. Com. Revista săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Postal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

D. Mareșal Antonescu la sosirea în gara Mogoșoaia, după întrevederea pe care a avut-o cu Fuehrerul la Marele-Cartier General al armatei germane.

D-na Maria Mareșal Antonescu la inaugurarea cantinei studențești a Căminului Prahovean

D. Dr. Bonzon, noul ministru al Croației la București la Mormântul Eroului Necunoscut.

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XVI No. 786

26 FEBRUARIE 1942

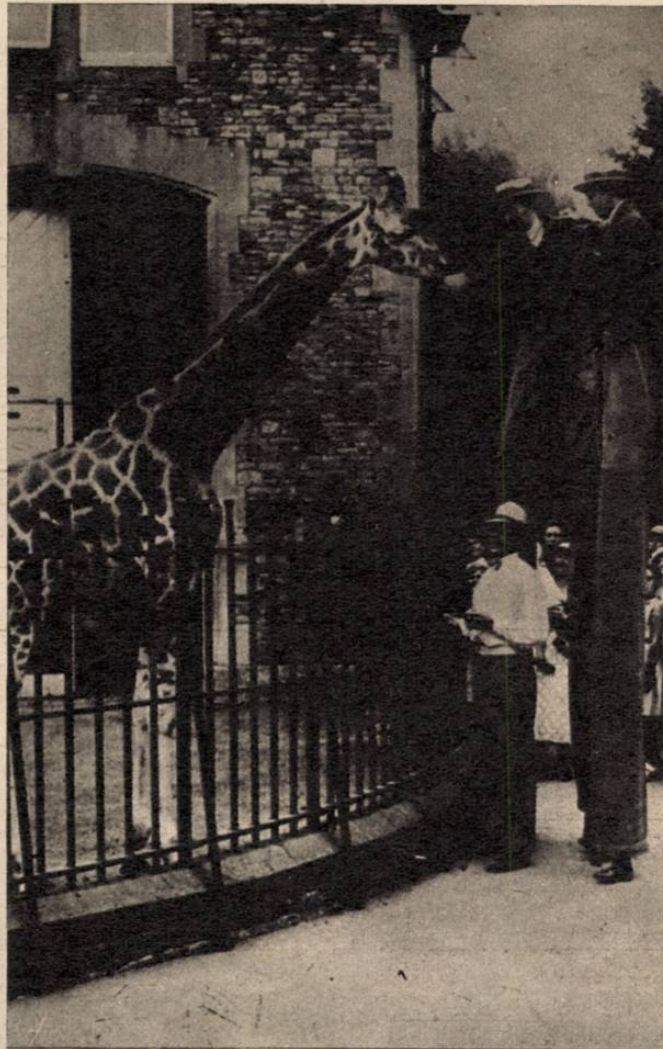
32 PAGINI 20 LEI

D. MAREȘAL ION ANTONESCU ȘI
FUEHRERUL STUDIIND HARTA OPE-
RAȚIUNILOR, LA MARELE CARTIER
GENERAL AL ARMATEI GERMANE

Dacă sunteți curioși

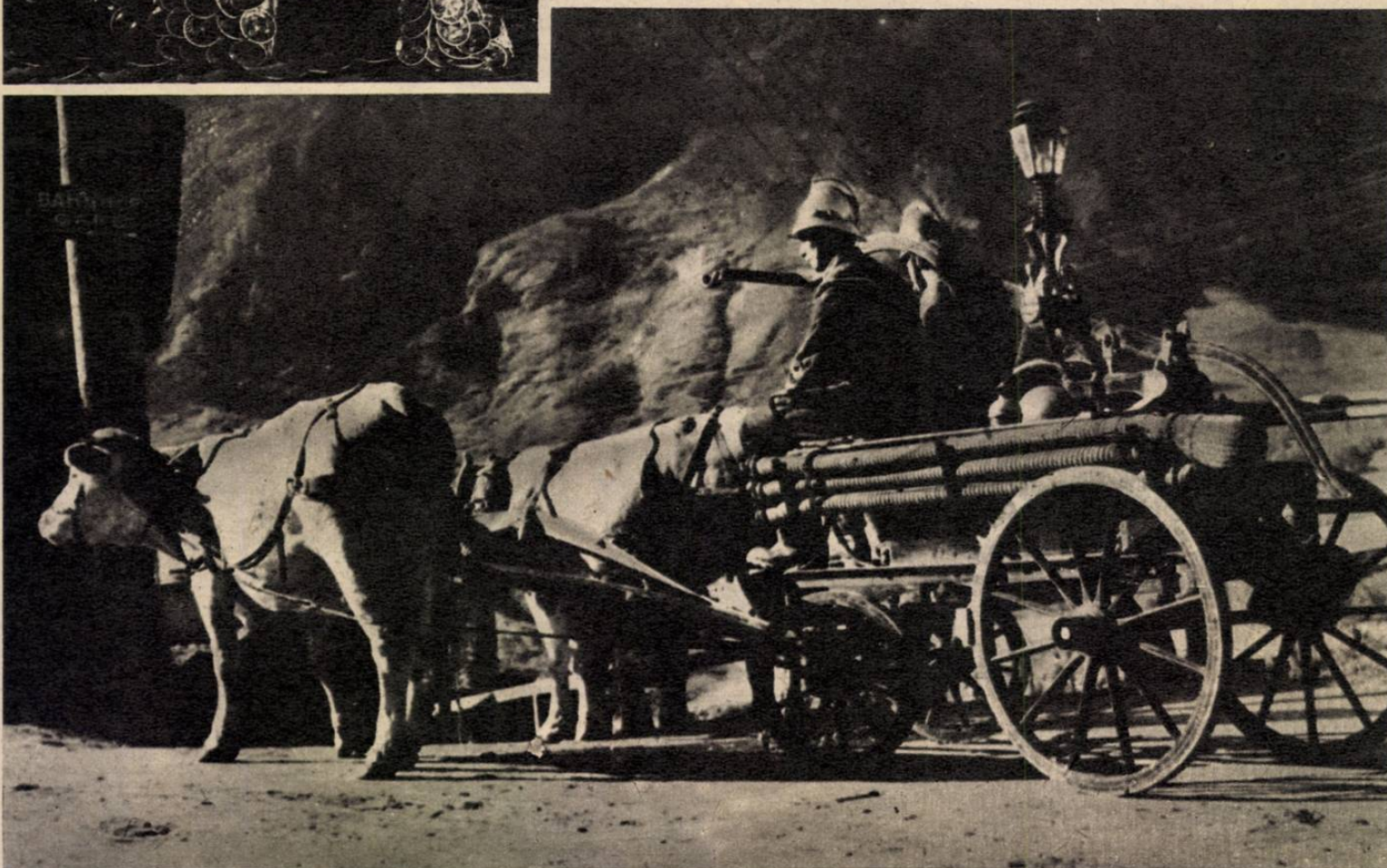
Odată pe an, are loc, în Japonia, serbarea porțelanului. Cu acest prilej, dansatori și dansatoare nipone se produc în fața publicului, în costume confecționate din mici piese de porțelan, cum vedem în fotografia aceasta.

Această girafă a suferit un accident care o pune în imposibilitate de a-și mai îndoi gâtul. Ca s'o hrănească, îngrijitorii din grădina zoologică, trebuie să se servească de picioroange.

La Tokio există un magazin care vinde flori în... blocuri de gheață. Vedem mai sus rafturile prăvăliei nipone cu originalele ghivece de gheață.

Stânga: Într-o localitate de mare altitudine din Elveția, pompierii nu pot utiliza alt vehicul de transport din cauza drumurilor impracticabile, decât această căruță primitivă trasă de boi.

Stânga, jos: De când India a reintrat în actualitate, spectacolele date de hinduși obțin mari succese în America de Sud. În special, acest telepatist, pe nume, Kuda Bux, e solicitat pretutindeni, — chiar în mijlocul străzii — să dea spectacole.

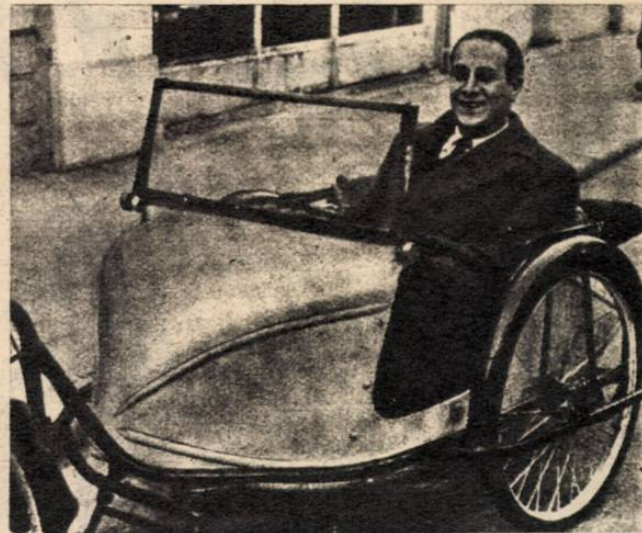
Jos: Această stâncă, ce pare din depărtare silueta unui elefant uriaș, atrăgea, altădată, numeroși turiști pe coasta statului Washington. Astăzi curiozitatea a fost părăsită, excursiile nemai fiind posibile în apele americane.

Stânga: La Monte Carlo nu se mai joacă la Casino, ci se practică diferite sporturi în aer liber.

Dreapta: Popularul cântăreț, Tino Rossi, s'a stabilit la Nîmes, unde-l vedem conducând un pelo-taxi, „ultima modă”.

șirea Franței în două zone creiază dificultăți de ordin administrativ și economic, în schimb, după cum recunosc numeroși francezi, descentralizarea forțată a avut drept efect crearea unei vieți culturale în multe din provincii.

Provinciile sunt de părere acum că s'a terminat cu epoca când Parisul monopoliza toate energiile culturale ale Franței și că vechea epocă a regionalismului cultural trebuie să constituie un indemn pentru noi și interesante creații. Francezii sunt de părere că seva creatoare a geniului francez trebuie să circule liberă în întreg organismul țării. Acest lucru a fost împiedecat de vechiul centralism politic-cultural și administrativ.

Ca un exemplu al celor de mai sus n'avem decât să

privim viața intensă și plină de realizări pe care o duc oamenii din Sudul Franței.

Pe Coasta de Azur s'a transplatat întreaga viață intelectuală a Franței, sau în orice caz cea mai însemnată parte a ei. La Lyon, la Marsilia și la Toulouse, teatrele sunt extrem de frecventate și o mare parte din actorii parizieni culeg acolo succese mari. Centrul modei franceze s'a deplasat dela Paris la Cannes, iar Nîmes a devenit Hollywood-ul Franței. Marile studiouri cinematografice și-au ales sediul în minunatul oraș mediteranean. Deasemeni viața teatrală dela Nîmes are la activul ei câteva din cele mai interesante realizări scenice din ultimii ani. La Villefranche și Antibes, călătorul poate revedea și retrăi atmosfera specifică a Parisului (Continuare în pag. 15-a)

Scriitorul american Todd Robbins a fost surprins de evenimente la Villefranche și a rămas acolo.

Marele actor Fernand Fabre studiază, la Nîmes, o nouă prezentare a „Damei cu cameliile”.

Dirijorul și compozitorul Mirouze lucrează pe Coasta de Azur la o operă, care urmează să fie reprezentată în viitorul sezon, la Paris.

FRANȚA a oferit în ultimii ani multe surprize. După slăbiciunea politică și militară care a dus la înfrângerea din Iunie 1940, trebuie să recunoaștem că atât curajul cât și vitalitatea cu care această țară a străbătut perioada tragică de după armistițiu, se impun admirației unanime. Nimeni nu ar fi putut crede că Franța va putea rezista prăbușirii ei neașteptate, mai ales după ce „republica de

COASTA DE AZUR

Se trăiește ca la Paris înainte de război

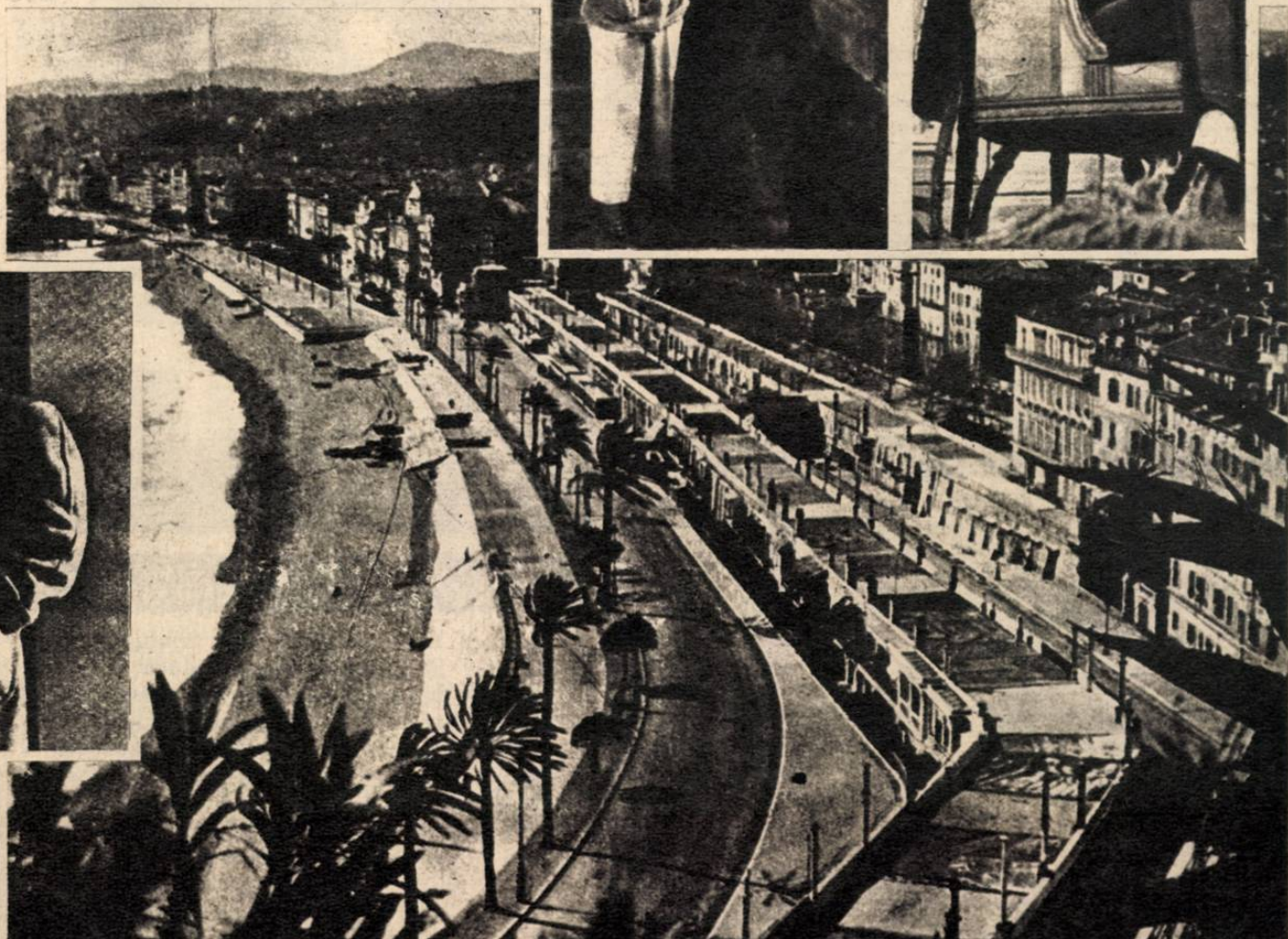
stânga” a distrus timp de ani de zile armătura morală și spirituală a poporului francez. Nimeni nu ar fi putut crede că vechile virtuți galice vor renaște sub impulsul mareșalului Petain și că țara care a dat lumii atâtea personalități culturale, se va reface într'un spirit de căință față de greșelile trecutului, și de nădejde în viitor.

Dacă din punct de vedere politic, împăr-

Celebra Lucienne Boyer și soțul ei, nu mai puțin celebrul Jacques Pills, fac să retrăiască atmosfera de odinioară a Parisului, în localurile Coastei de Azur.

Dreapta: O vedere a Nîsei, care a devenit, grație animației, din ultimul timp, un mic Paris.

TRUPA *mentru* curățirea zăpezii

Șanțurile săpate sunt în cele mai multe locuri de câțiva metri adâncime. Numai așa ne dăm seama de efortul pe care cere croirea acestui drum prin zăpadă.

Chiar plugul de zăpadă se împotmolește câteodată. Atunci brațele omenești și lopata sunt singura scăpare.

Pluguri speciale de zăpăpă își croiesc cu greu drumul prin uriașii nămeți de zăpadă.

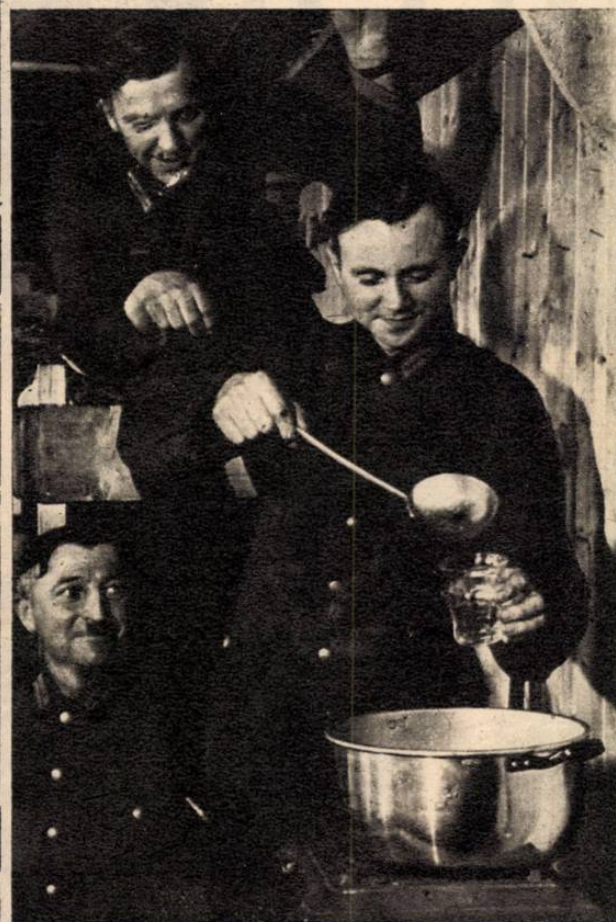
ZĂPADĂ și ghiața sunt sateliții iernii și dușmani aprigi ai trupelor în luptă. Ca în toate domeniile, armata germană a știut să lupte și contra ghieții și zăpezii cu cele mai moderne mijloace.

S'a organizat astfel o unitate căreia i s'a dat această misiune. Trupa pentru curățirea

metri, drumuri atât de importante pentru înaintare sau pentru menținerea legăturii cu avant-posturile.

Este greu desigur să-ți faci o imagine despre cantitățile uriașe de ghiață și zăpadă ce trebuie înlăturate, pe stepele Rusiei, pentru a trasa un drum de câțiva kilometri. Câteodată se împotmolește chiar plugul de zăpadă. Atunci nu mai poate fi de folos nici o forță mecanică; numai datorită brațelor omenești munca este continuată. Soldații trupelor pentru curățirea zăpezii cunosc atunci numai o singură parolă: lopata!

O zi într'un astfel de pustiu de zăpadă este grea și cere dela soldații trupei speciale aceleași eforturi ca și dela camarazii lor din celelalte unități. Ei contribuie în aceeași măsură la lupta comună pentru victoria finală. Și chiar dacă nu pot anunța că au făcut prizonieri sau că au ocupat o poziție importantă a dușmanului, soldații trupei pentru curățirea zăpezii împlinesc o misiune esențială, indispensabilă pentru reușita operațiunilor pe front.

Desigur, nicideată n'a fost mai gustos un ceai ca după câteva ore de muncă la zăpadă...

zăpezii a fost conștientă de misiunea ei, căci știa că de ea depinde dacă transporturile militare își pot continua fără mari obstacole drumul; dacă trupele ajung la timp la destinație; dacă alimentele și munițiile și chiar poșta pentru soldați își ating ținta.

Pluguri de zăpadă și alte mașini moderne au croit încet dar sigur, drumul prin uriașele mase de zăpadă. S'au putut vedea astfel, drumuri adânci de câțiva

Și după orele de odihnă, iată-l pornind din nou, bine dispus, la muncă, pe acest auxiliar prețios al frontului.

OMUL CARE ȘI-A
CÂȘTIGAT YACHTUL
LA POKER ȘI CARE
...NU VREA SĂ-ȘI APRINDĂ
SINGUR ȚIGARA...

**Tip de frumusețe
filipineză în cos-
tumul național al
Arhipelagului.**

Copil din tribul războinic Ifuagos, pe care Don Quizon conta atât de mult, în proiectele sale de organizare a unei armate filipineze.

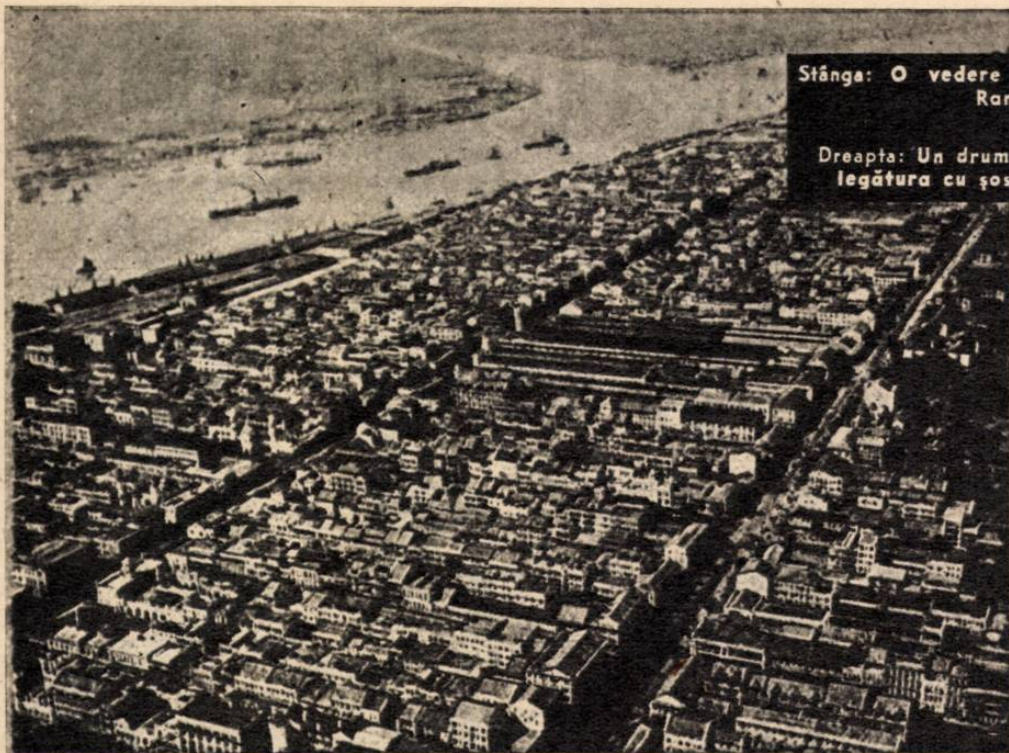

Don Manuel Quezon sosind la o solemnitate filipineză, împreună cu soția sa, Aurora și cu fiica sa.

...ăpărit

După ce s'a întors la Washington, don Manuel a recunoscut însă într'un discurs ținut la un panchet că în calitatea sa de reprezentant al guvernului american înaltul comisar al Statelor Unite este superiorul său. Faptul a produs firește o mare surpriză în asistență. Quexon avea însă planuri mărețe. El proiectase fondarea unei mari armate filipineze, care să poată asigura pază arhipelagului în clipa când Filipinele vor deveni complet independente. La formarea acestei armate Quexon conta pe ajutorul trzidurilor sălbatice din centrul arhipelagului, trziduri denumite l'usagor. Aceste trziduri începuseră să se adreseze la el ca la un mare războinic al opoziției de a decapita pe adversari. Arhipelagul Filipinelor trebuia să fie stăpânit de el în anul 1966.

La începutul anului 1966, el a început să calculeze tactica de război pe care trebuia să o folosească în războiul său împotriva americanilor. El trebuia să se asigure că în timpul războiului, el va avea în permanență o armată de război...

Stânga: O vedere din avion a orașului Rangoon.

Dreapta: Un drum birman, care face legătura cu șoseaua spre China.

BIRMANIA calea de tran-

BIRMANIA, tradiționala țară „a odihnei și a liniștei” cum este denumită în Extremul Orient, a intrat și ea în zona conflictului extrem-oriental.

Fiind situată între Marea Bengalului, Tibet, China și Thailanda, această țară care pare să fie o prelungire a Indiei septentrionale, nu s'a putut sustrage destinului său și astfel a încetat de a mai fi regiunea „odihnei și a liniștei”.

RESURSELE ECONOMICE ALE BIRMANIEI

Denumirea pe care o poartă această țară cunoscută drept o regiune a liniștei, este de fapt o caracteristică a locuitorilor ei înclinați mai mult spre meditație și spre filosofie decât spre activități practice.

Birmanii dau impresia că fac cea mai mare economie a energiilor lor. Rezultatul acestei concepții de viață, se poate constata în domeniul vieții economice: deși solul Birmaniei este extrem de fertil, el nu dă roade excepționale, din cauza metodelor învechite, chiar primitive, cu care se face munca agricolă.

Dansatori regali, birmani, în costumele lor de mare sărbătoare

În ultimii ani, s'au realizat anumite progrese în domeniul modernizării mijloacelor de cultivare ale pământului.

Se cultivă grâu, tutun, trestie de zahăr, ceai, cauciuc etc.

Produsul cel mai important al culturii agrare din Birmania, este însă orezul semănat pe o treime din solul cultivabil al acestei țări.

Bogăția forestieră a Birmaniei este deosebită, deoarece lemnul aflat în păduri este de o calitate superioară fiind exportat în diferite regiuni ale lumii, cu prețuri importante.

Explorându-se, ici și colo, subsolul, sau găsit mici cantități de aur, zăcăminte de petrol etc. În ceea ce privește petrolul, în ultimii ani s'au făcut cercetări care au dat rezultate interesante.

FAIMOASA CALE DE TRANZIT SPRE CHINA

Birmania a fost întotdeauna o țară de trecere, cale de tranzit între India și Asia Orientală și între India și Malaezia.

Faimoasa șosea din Burma, despre care s'a vorbit atâta și care este de fapt singurul canal de aprovizionare al ar-

Tânăr birman premiat la un concurs de... frumusețe.

matei lui Ciang-Kai-Cek, a creat Birmaniei o celebritate deosebită.

Pe această limbă de pământ, care face legătură între India și Asia Orientală s'au așezat în decursul veacurilor, populații aparținând unor rase deosebite. Birmania a fost punctul de întâlnire al populațiilor din Tibet, din China, din Siam și din Malaezia.

Capitala Birmaniei este Rangoon oraș strălucitor și fastuos, împodobit cu pagode aurite și cu temple construite din cele mai prețioase materiale.

Rangoon are 300.000 de locuitori, în timp ce Mandalay care a fost odinioară capitala țării, nu are mai mult de 150.000 de locuitori.

Alte trei orașe im-

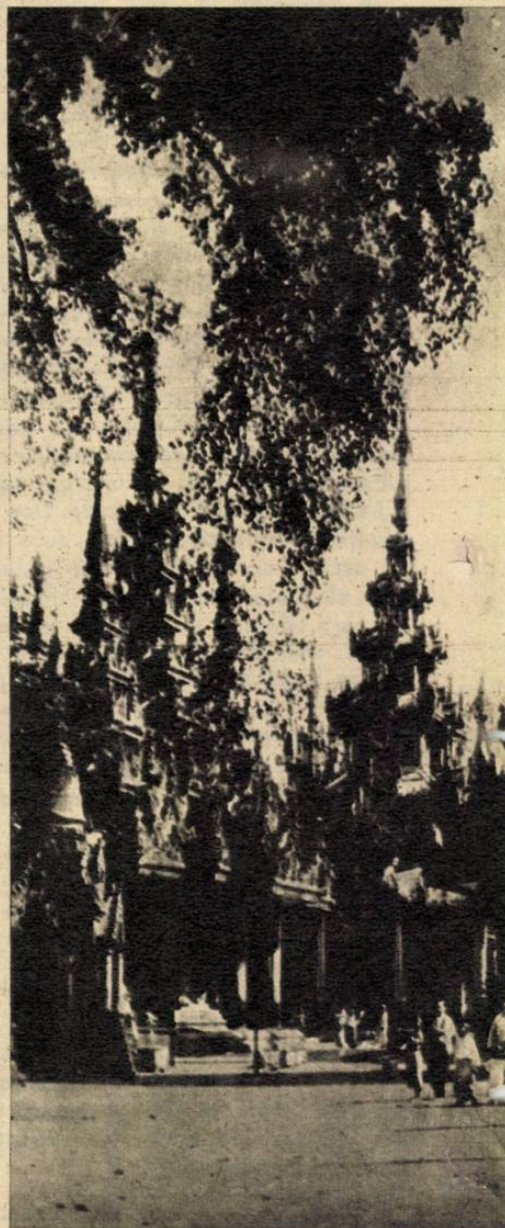

Moară primitivă de măcinat cereale într'un sat din Birmania.

portante, Amarapura, Saggay și Ava, au fost în timpuri străvechi, la rândul lor, capitale ale țării și au păstrat din aceste perioade monumente arhitectonice minunate.

Religia țării este budismul, transplănat de pelerinii indieni care au venit de multă vreme în această țară.

Relieful muntos al Birmaniei a creat mari dificultăți călătorilor care voiau să ajungă din India în China.

Într-o piață birmană...

Stânga: Turnul palatului regal din Mandalay, vechiu de mai multe secole.

Peisaj dela periferia orașului Rangoon, din care nu lipsește nici obicinuita pagodă.

Tit a CHINEI

Incetul cu incetul, s'au construit însă căi de pătrundere în imperiul chinez. În ultimii ani, dela izbucnirea războiului chino-japonez, armatele marelui Ciang-Kai-Cek, au construit o șosea care străbate teritoriul muntos al Birmaniei. Pe această șosea, armatele marelui chinez au primit, în ultimii ani, ajutoarele anglo-americane.

Dela începerea ostilităților din Pacific, armatele victorioase ale Japoniei n'au ne-

glijat și au pornit și în direcția acestei șosele. Împreună cu trupele thailandeze forțele imperiale nipone și-au propus drept obiectiv, ocuparea orașelor Mandalay și Rangoon, pentru că pornind din aceste baze de operațiuni, situate chiar pe teritoriul inamic, să poată proceda la neutralizarea sau tăierea șoselei strategice a marelui Ciang-Kai-Cek.

Stânga: Cartierul din Rangoon, pare un oraș fanatic grație crenelurilor acestor minunate construcții de artă religioasă

Dreapta: Cortegiu de elefanți la funeraliile unui însemnat personaj din Birmania (Numai oamenii importanți pot avea asemenea cortegii funebre).

BIRMANIA DIN PUNCT DE VEDERE STRATEGIC

În momentul de față, una dintre cele mai interesante faze ale războiului extrem oriental se desfășoară pe teritoriul Birmaniei.

Birmania este considerată de Anglia drept un avantpost al armatelor chineze care luptă sub comanda lui Ciang-Kai-Cek. Întreaga țară s'a transformat într-o bază de aprovizionare pentru trupele chineze.

Se știe că în ultimii ani, Anglia a dat o importanță deosebită transplantării pe solul Indiei a unei mari industrii de războiu.

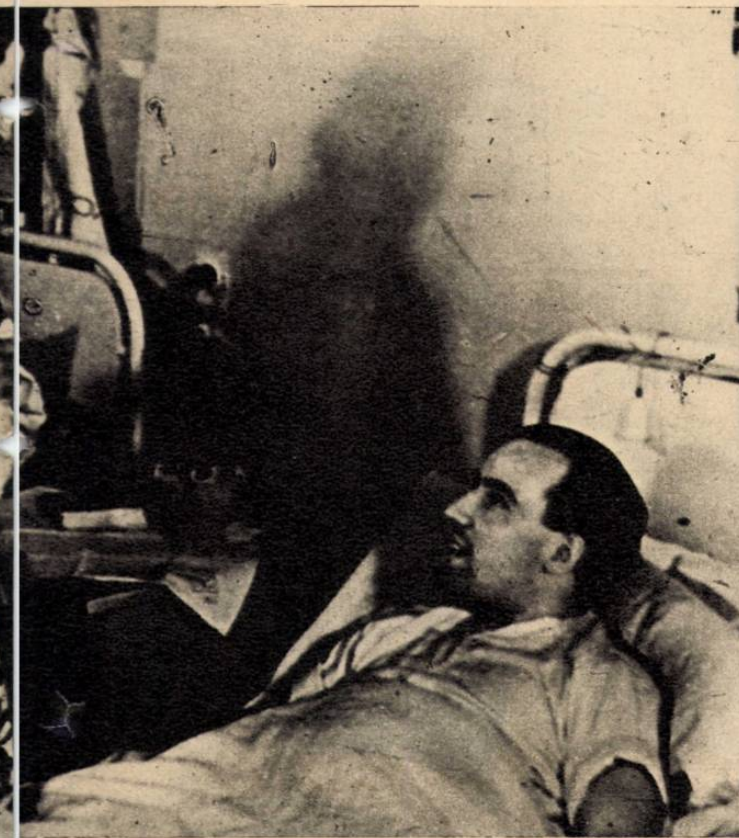
În străvechile orașe indiene, unde odinioară foiau înțelepții și căutătorii „linistei veșnice și ai echilibrului sufleteș stabil” s'a produs în ultimii ani o mare aglomerație de lucrători importați din toate părțile globului unde Anglia are dominioane. Acești oameni muncesc în uzinele de războiu.

Ce rost avea crearea unei industrii de războiu în India?

În primul rând, Anglia se gândea probabil la necesitatea de a-și apăra Imperiul. În al doilea rând, armatele lui Ciang-Kai-Cek, care înțelegeau să lupte împotriva politicii asiatice a japonezilor, trebuiau să fie aprovizionate cu materiale.

Așa dar în eschierul imperiului britanic, India s'a transformat într-o uzină, iar Birmania într'un canal de scurgere a materialului de războiu expedit în China.

(Continuare în pag. 15)

Niciuiri nu sunt mai active femeile, în misiunea lor de a fi cât mai utile frontului intern și ostășilor porțiți la luptă, ca în Finlanda. Iată, spre exemplu, (dreapta) un imens oficiu de poștă, pentru trimiteră corespondenței și pachetelor pe front, organizat în întregime de membrele asociației patriotice „Lotta”.

În costume naționale, femeile croate vizitează spitalele cu răniți germani, cărora le aduc țigări și cadouri.

Cu prilejul întrevăderii pe care a avut-o cu Fuehrerul, d. Mareșal Antonescu a vizitat și birourile Comandamentului Suprem al armatei germane unde, îl vedem, în această fotografie.

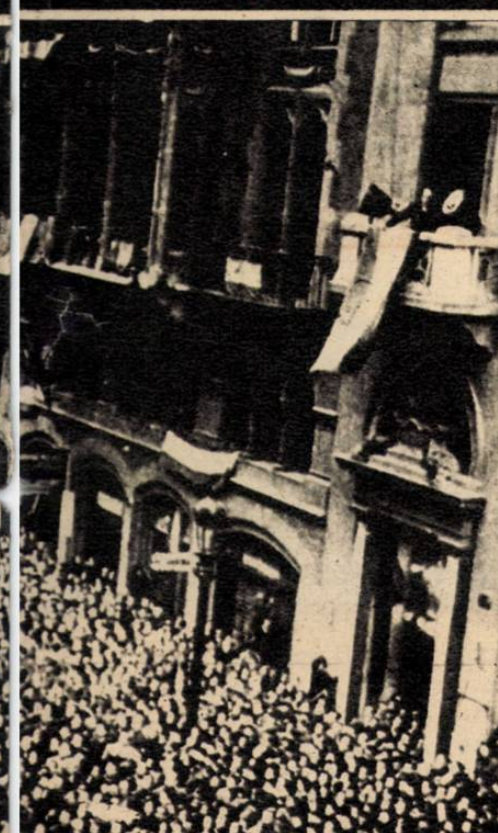
Se știe că soldații germani sunt vizitați regulat de trupe teatru care dau spectacole până în cele mai apropiate puncte ale frontului. În fotografia de mai jos, vedem o mare acțiune berlineză, care a înfruntat gerul cumplit al stărilor rusești, vizitând, cu trupa sa, toată întinderea frontului.

Celebrul scriitor german, Karl May, dela a căruia naștere s'au împlinit la 25 Februarie 100 de ani. În dreapta: muzeul scriitorului cu piese rare adunate în timpul călătoriilor lui.

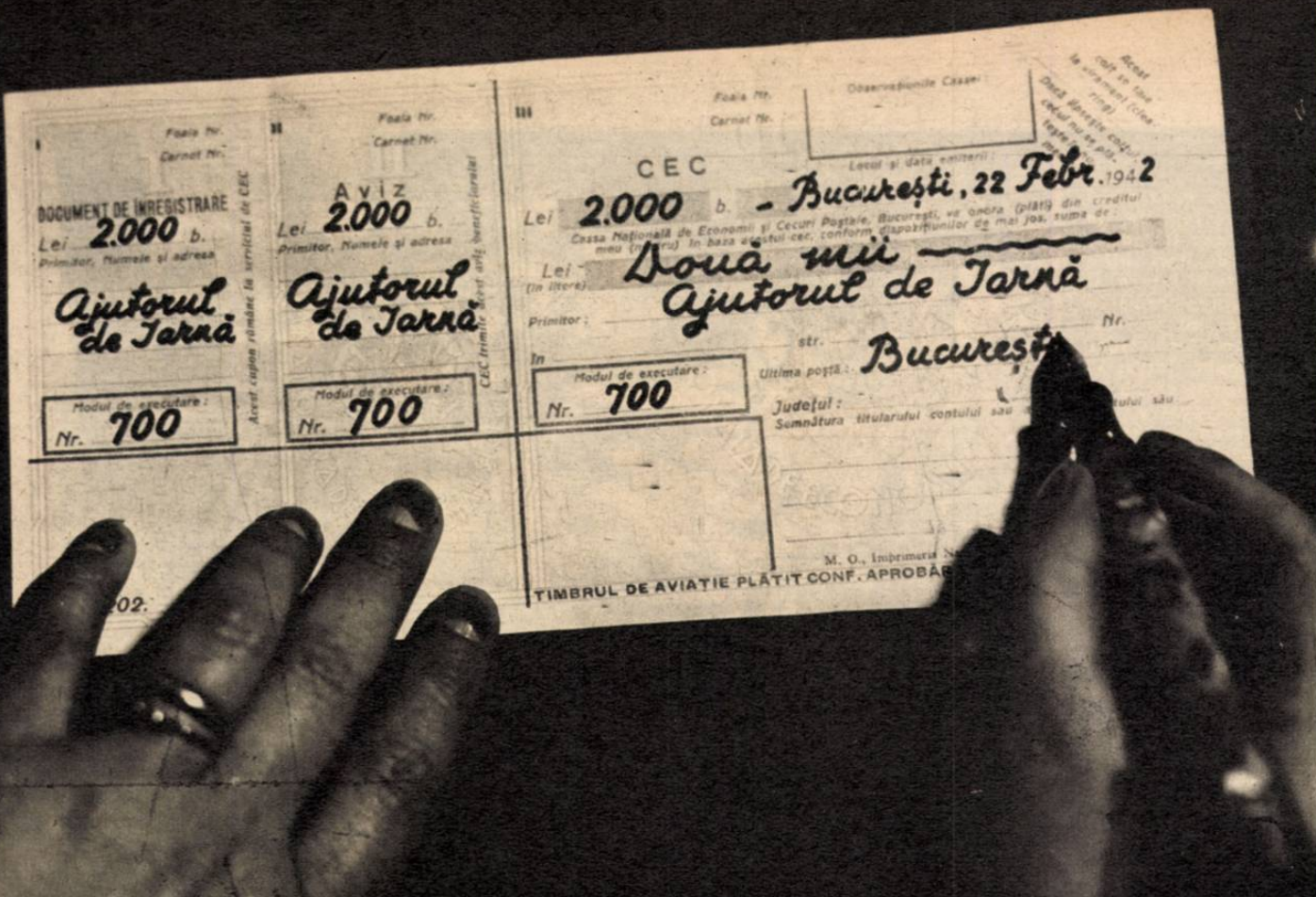
din TOATA LUMEA

Ducele decorând cu medalia de aur pe văduva unui soldat din miliția fascistă care a murit luptând contra bolșevicilor.

400.000 de muncitori spanioli au defilat la Barcelona, prin fața lui Caudillo, cu prilejul împlinirii a trei ani dela eliberarea orașului de sub stăpânirea comuniștilor.

POVESTEA unui CEC

O mână care completează un cec... Iată imaginea care predomină angrenajul vieții moderne. Iată elementul sintetizant al vitezei și al simplificării tuturor operațiilor, în domeniul raporturilor financiare.

O mână semnează un cec... Imagine pe care o întâlnim la fiecare pas, în toate birourile, în toate întreprinderile. Dacă s'ar face o statistică, s'ar putea constata desigur, că în clipa în care mâna din fața ochilor noștri semnează un cec, mii de mâini fac aceeași operație pe tot întinsul țării, — milioane sau zeci de milioane, pe tot cuprinsul globului...

Mă obsedează de multă vreme această imagine multiplicată la infinit. Mă obsedează și-mi dă prilej de meditație. Câte speranțe nu se leagă de acest gest! Câți oameni nu așteaptă cu înfrigurare acest cec! Câte conflicte nu dispar și câte afaceri nu se înfiripă prin el! Un cec și un nume pe el... Ce minunat subiect de roman modern!...

S'o fi gândit oare Georg Coch, atunci când a inventat Cecul postal, și la această latură romantică a lui? Desigur că Georg Coch, în calitatea lui de organizator al Casei Poștale de Economii din Viena, n'a urmărit decât latura practică a invenției, adică eliminarea mișcării numerarului din serviciul de încasări și plăți, cu tot cortegiul de riscuri și inconveniente ca: pierderea de timp cu număratul și cu transportul, riscurile furtului și al banilor falsi etc. etc. Din acest punct de vedere, decretul vienez din 6 Noembrie 1883, care a marcat începutul primu-

lui serviciu de Cecuri Poștale, rămâne o dată de însemnătate istorică pentru toată lumea.

Și totuși o notă de romantism s'a imprimat dela început în povestea cecului. Acela care l-a inventat și care a procurat, prin el, fericirea atâtor oameni, n'a putut fi el însuși fericit. A murit în mizerie, ca orice martir al progresului, departe de țara sa, la Constantinopole, unde fugise de dușmănia semenilor. A murit, poate, așteptând un cec, pe care lui nimeni nu s'a gândit să i-l trimită vreodată...

PE URMELE UNUI CEC

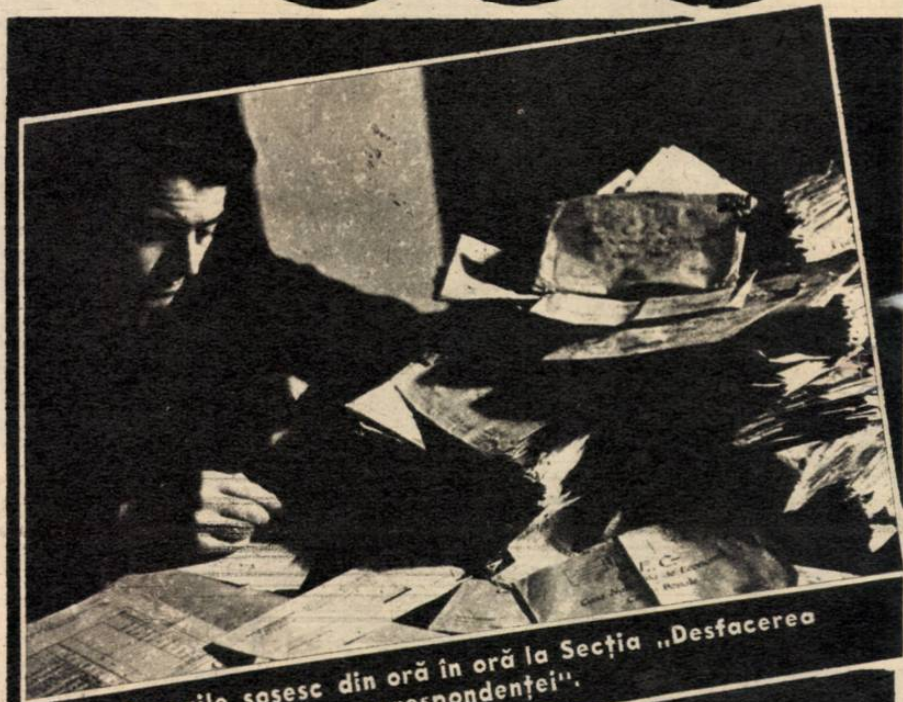
O mână semnează un cec...

M'am hotărât să urmăresc, la întâmplare, unul din aceste cecuri. Să-i văd filiera de operații... Să-i urmăresc cariera. Cu atât mai mult, cu cât auzisem lucruri interesante despre modul cum evoluează o asemenea operație și despre locurile prin care trece. Auzisem, în special, de niște mașini ingenioase — adevărate creere mecanice — în fața cărora cecul trebuie să-și treacă examenul suprem al valorificării.

Iată-mă, așa dar, notând seria unui cec, ales la întâmplare. Cecul e completat, apoi vârât într'un plic, cu simpla adresă „C. E. C., Casa Națională de Economii și Cecuri Poștale, București” și expediat prin poștă.

Pe drum nu-l pot urmări. Mi-l imaginez însă în maldărul de plicuri și scrisori diverse, apropiindu-se de adresă, în ritmul vertiginos al mecanismului postal... Il aștept în primul birou de popas al C. E. C.-ului.

Mașina cu creierul electric.

Cecurile sosesc din oră în oră la Secția „Desfacerea corespondenței”.

Examenul de maturitate a fost trecut... cecul are acoperire.

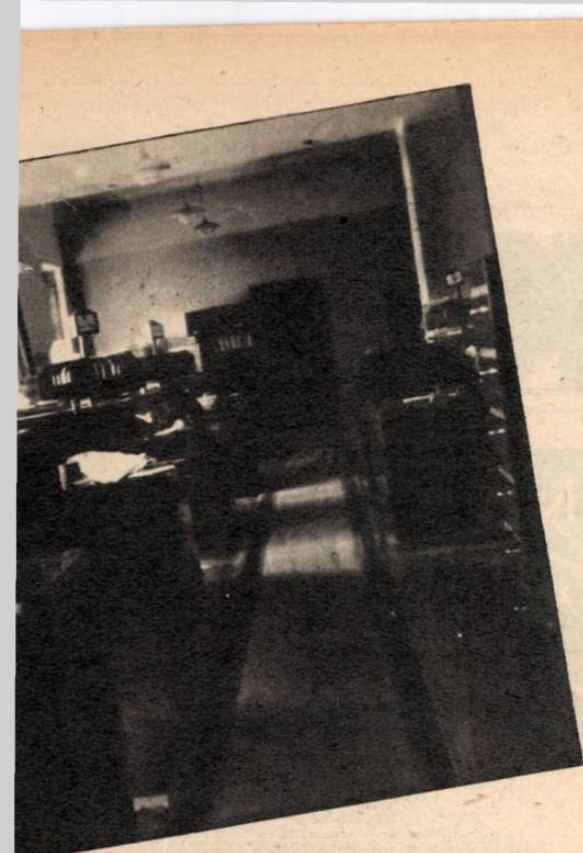
Și așteptându-l, încerc să-mi închipui unde poate fi, în orice moment: Acum a fost distribuit factorului... acum se află în geanta de corespondență a acestui... acum e pe drum... Și cum drumul nu e lung dela poștă la C. E. C., îl și văd pe factor apărând pe ușă...

Însfârșit, iată-l, într'adevăr. Desigur că a adus și cecul meu... A adus multe, un maldăr întreg, și nu e decât la prima cursă.

— Dacă nu-l găsim aici — îmi spune funcționarul de recepție nu vă impacientați. Intr'o jumătate de oră sosește alt transport.

Spre satisfacția mea însă, îl găsesc... E înregistrat la „intrare”, apoi sortat, alături de altele și îndreptat spre „contabilitate”.

Il urmăresc de-aproape. Mă găsesc acum în sala cea mare a contabilității mecanice. O adevărată uzină cu mașini în miniatură, cu

Contabilitatea mecanică C. E. C.

clasoare automate, cu birouri metalice și cu funcționari cum n'am văzut niciodată mai ocupați. Nimeni nu vorbește. Nu se aude decât tăcânitul a zeci și sute de mașini de tot felul. Operația trecerii hârtiilor de la un birou la altul se face cu ajutorul unor distribuitoare circulare, care promit ca hârtiile să ajungă până la capătul sălii, fără ca funcționarul să se ridice de pe scaun.

Vraful de cecuri sosite a fost împărțit cu același sistem.

In mașină s'a preluat soldul vechi!

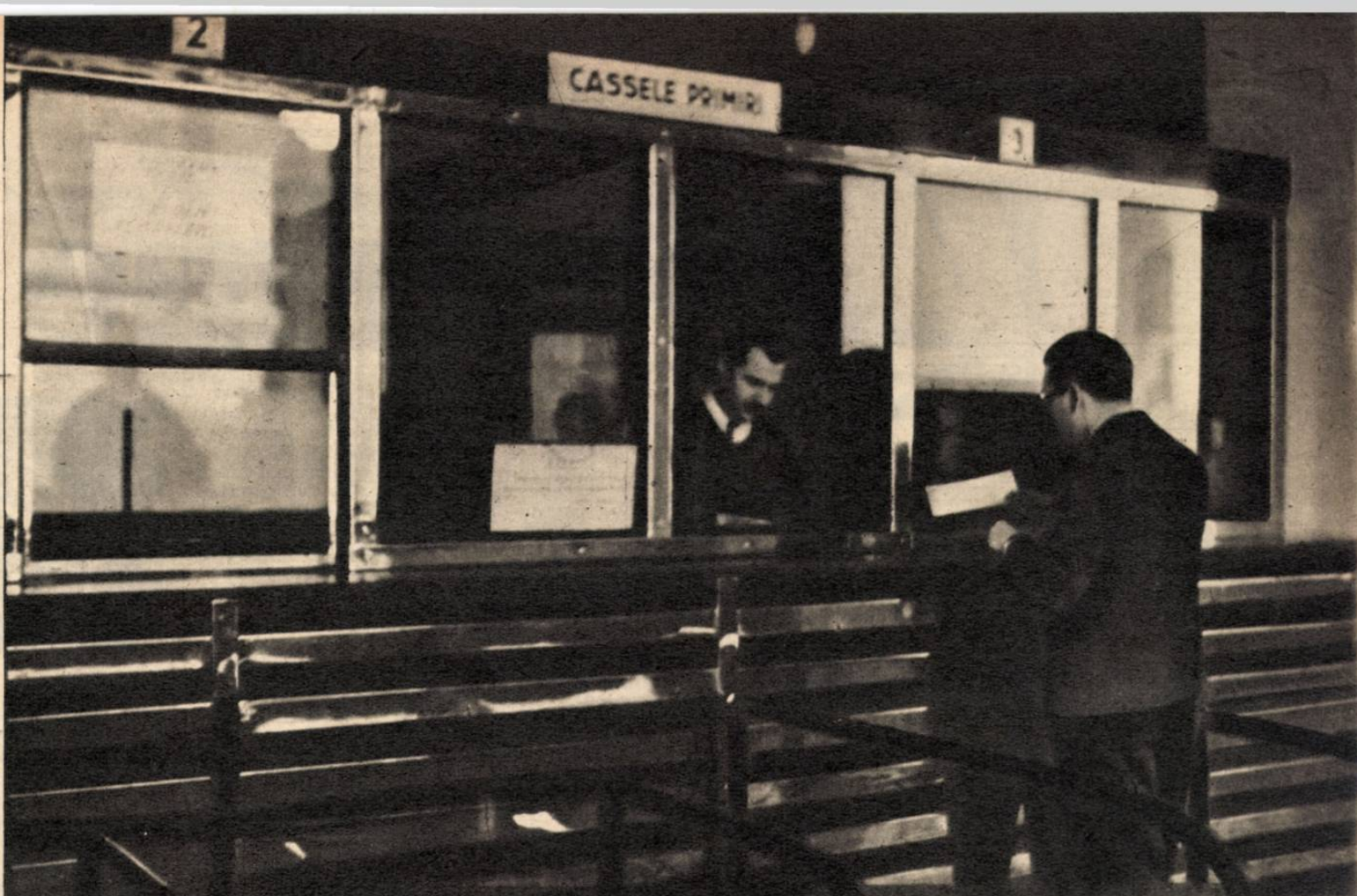
...Iar semnătura emitentului, conformă cu specimenul.

Al meu a ajuns în mâinile unei simpatice domnișoare, care trebuie să-i stabilească identitatea. În câteva secunde totul e clar, în fața funcționarei. A apărut fișa titularului cu indicațiile precise ale contului și ale disponibilului. Cu aceeași iuteală apare o colecție cu specimene de semnături; se face confruntarea și apoi cecul trece la mașina de înregistrare.

Iată, în sfârșit, faimoasa mașină de care auzisem atâta vorbindu-se...

IN FAȚA CREERULUI ELECTRIC

Vă închipuiți poate cine știe ce mașină uriașă și sgomotoasă. Ei bine, nu ocupă în întregime spațiul a două mașini normale de scris, iar pe deasupra n'are nimic ca să te impresioneze. Cât despre

Onorarea unui cec.

zgomot, abia de se aude când funcționează.

— Mașina asta, e o minune a tehnicii și totodată, cel mai credincios prieten, al funcționarului de finanțe — îmi spune mînuitorul ei. E singura mașină inventată până azi, care nu numai că nu face nicio greșală în calcul și înregistrare, dar care nu-l lasă nici pe funcționar să greșească.

— Cum se poate? — întreb nedumirît.

— Este un adevărat funcționar cu creier electric, căruia nimic nu-i scapă... Ca să înțelegi mai bine — îmi explică el — iată, să presupunem că cecul pe care-l introduc acum spre înregistrare, ar avea pe el o sumă mai mare decât arată contul emitentului, — ar fi, cum s'ar spune, un cec fără acoperire și că funcționarul care a controlat fișa ar fi scăpat acest lucru. Ei bine, în cazul acesta, mașina semnalează, greșala printr'un sunet de clopoțel. Și dacă nici sunetul nu e auzit, această mașină refuză să mai lucreze: se blochează total și automat. De sub controlul acestui creier electric, cecul nu poate ieși, decât dacă este în perfectă regulă.

Mi se face o experiență, cu un cec ce conține o mică greșală și am prilejul să constat întocmai cele afirmate de mînuitorul minunatei mașini. Creierul electric refuză să-și dea „viza“, la toate încercările de... a-l induce în eroare.

Numai după ce a trecut prin acest examen suprem, cecul poate ajunge la ghișeul casieriei.

Spre satisfacția mea, cel pe care-l urmă-

resc trece acest examen, „magna cum laudae“ Și iată-l împuternicit cu valoarea lui reală...

Vă întrebați poate, cui era adresat și ce conținea cecul pe care l-am urmărit cu atâta emoție. Cui i se pregătea oare suma trecută acolo de mîna care-l completase? Era plata unui furnizor? Achitarea unei polițe, a unei rate oarecare, a luminei electrice, a abonamentului telefonic? Sau, poate remiterea unui salariu, unor taxe vamale, a unor frațiuni? În sfârșit, poate că cineva își plătea astfel impozitele?...

Vă mărturisesc că, la început nu m'a interesat nici pe mine acest amănunt. Il luasem la întâmplare. Acum însă îmi devenise familiar, intim, ca ceva care într-o măsură îmi aparține. Il urmărisem și avusesem destulă emoție în fața ultimului examen pe care trebuia să-l treacă.

Și totuși, nu știam exact cui era adresat.

— Tresării deci, în momentul când trebuia să ia drumul casieriei și-l oprii o secundă, ca să citesc măcar numele destinatarului. Nu există însă nici un nume în acel loc, ci doar un număr: „Contul 700“. Iar pe verso, o notiță delicată: „Subscriere la Ajutorul de larnă“.

Nu puteam deci să-l cunosc nici acum pe destinatar. În schimb, prin el, l-am cunoscut mai bine pe cel care l-a completat. Erau acolo slova curată și gândurile mărinimoase ale unui român adevărat.

Contabilitatea generală înregistrează mișcarea cecurilor.

Arme NOVI

ÎN Războiul actual

PROGRESSELE tehnice își continuă vertiginos drumul în această perioadă a războiului. Se poate afirma că anumite ramuri ale tehnicii au primit un impuls considerabil dela începerea ostilităților. Ne referim firește la domeniul armelor și al munițiilor, care se amplifică pe zi ce trece cu nouă și ingenioase invențiuni, al căror scop este distrugerea adversarilor pentru a grăbi astfel desnodământul războiului.

Este o vastă întrecere între toate națiunile beligerante de a produce cele mai bune arme. Națiunile beligerante au mobilizat în serviciul națiunii tehnicieni și inventatori cari au misiunea de a produce arma care va năuce și va surprinde pe inamic.

Datorită acestei emulațiuni între beligeranți și datorită muncii tehnicienilor, un mare număr de arme au apărut și au fost perfecționate în cursul acestui război.

În domeniul războiului aerian unde au apărut încă dela începutul răz-

Avion-cisternă, pus în slujba alimentării frontului cu combustibil lichid.

Avioanele de picaj „Stuka”, prima armă nouă cu care au apărut germanii în acest război.

Submarin de mic tonaj sau „de buzunar”, cum i se mai spune, pus în slujba războiului modern.

Avionul-torpile al germanilor, — spalma vaselor britanice.

„Tancuri de buzunar” experimentate cu mult succes de japonezi.

boiului avioanele care operează în picaj, avioanele oceanice cu rază mare de acțiune, avioanele torpiloare și avioanele cisterne sau de transport.

În domeniul perfecționărilor de ultimă oră trebuie trecută și invenția unui inginer japonez, Shimizu, care a pus la punct o mitralieră ce trage 9000 de cartușe pe minut. Cifra este fantastică, dacă ne gândim că cele mai bune mitraliere cunoscute de noi nu trag mai mult de 400 de focuri în același interval de timp.

Un alt tehnician nipon a pus în funcțiune o ingenioasă mitralieră automată, care n'are nevoie de servanți. Atunci, cum funcționează? — va întreba cititorul. Foarte simplu. Adică nu chiar atât de simplu. Mitraliera este acționată de o celulă fotoelectrică care se declanșează în clipa când aceasta din urmă este impresionată de apariția unui obiectiv. Cu alte cuvinte,

cine apare în raza vizuală a celei fotoelectrice se împușcă singur.

În cursul războiului din Extremul-Orient, japonezii au utilizat câteva invenții extrem de interesante. Ele nu constituie o noutate principală dar sunt, incontestabil, aplicări originale și surprinzătoare ale unor principii tehnice cucerite.

În această categorie trebuie să introducem tancul pitic, denumit și de buzunar, construit pentru o singură persoană.

Acest tanc minuscul față de uriașii de 52 de tone, se mișcă pe câmpul de luptă cu o viteză imensă, astfel că devine o țintă extrem de dificilă. Datorită mobilității și supleței sale, tancul minuscul se poate strecura în rândurile infanteriei inamice unde poate provoca ravagii.

Pornind dela aceeași idee de a crea arme mici și insinuante care să se bucure de o mobilitate și su-

(Continuare în pagina 15)

ERORI ALE NATURII?

Al arătat și în numărul trecut că naturaliștii și biologii și-au pus adesea întrebarea dacă în natură erorile sunt posibile. Răspunsul nu poate fi decât negativ căci chiar acele fenomene biologice ce par să nu se încadreze în nicio specie cunoscută, sunt exponenți direcți ai naturii, a cărei creație nu poate fi decât... naturală.

Pare o banalitate ceea ce am spus în cele de mai sus: *creația naturii este naturală*. Totuși așa este: anumite legi pe care oamenii le-au putut descifra din studiul naturii se văd adesea desmintite și înlăturate de însăși Natura. În asemenea cazuri nu putem afirma decât că legile descoperite de oameni nu pot cuprinde și sintetiza complexul fenomenelor naturale. În nici un caz, nu putem pretinde că natura greșeste, căci în natură nu există eroare deoarece cele mai fantastice fenomene de viață nu sunt decât expresia anumitor condițiuni biochimice.

Se întâmplă însă, ca în domeniul faunei și florei, naturalistul să se afle printr'un simplu joc al hazardului, în fața unui animal sau a unei plante care să desminte tot ceea ce el știuse până atunci.

Poate savantul acela să pretindă că se află în fața unei erori a Naturii? Greu de răspuns...

Ilustrațiile noastre reprezintă câteva animale, care prin ciudățenia conformației lor și prin caracterul absolut singular al înfățișării lor fizice par să fie erori ale naturii.

Astfel ne apare maimuța pitică, a cărei greutate este de un sfert de kilogram. Această maimuță este o apariție dintre cele mai curioase în lumea animalelor exotice și pare să fie cea mai mică din lume. Ea a atins totuși vârsta maturității. Minuscula ființă aparține firește unei grădini zoologice.

În Australia a fost descoperită deasemenea capra pe care o vedeți și care s'a născut fără membrele anterioare. După cum vedeți și în

Cea mai mică maimuță din lume, a cărei greutate este de un sfert de kilogram, deși a atins demult vârsta maturității.

Iată puil rezultati prin împreunarea unor animale de diferite specii. După cum vedeți, nu seamănă cu nici un animal cunoscut de noi până azi.

Animalul denumit „Jeep” care pare să fie o sinteză a tuturor animalelor sălbatice din Brazilia.

în Brazilia. Din cauza rapidității cu care se mișcă și mai ales din cauza capacității și caracterului său sanguinar, multă vreme nimeni nu a putut să captureze un asemenea exemplar. Naturalista Eugenia S. Sharrock a reușit în cele din urmă să captureze viu un Jeep, cu care a mărit numărul ciudățeniilor zoologice.

După cum se poate vedea, Jeepul pare o sinteză și o îmbinare de fel de fel de animale: are coada vulpei, labele ursului, ghiarele pisicii, capul lupului etc.

Prin împreunarea unor animale de diferite feluri, un naturalist brazilian a obținut aceste specimene curioase, care nu seamănă cu nimic din ceea ce cunoaștem noi până astăzi din regnul animal.

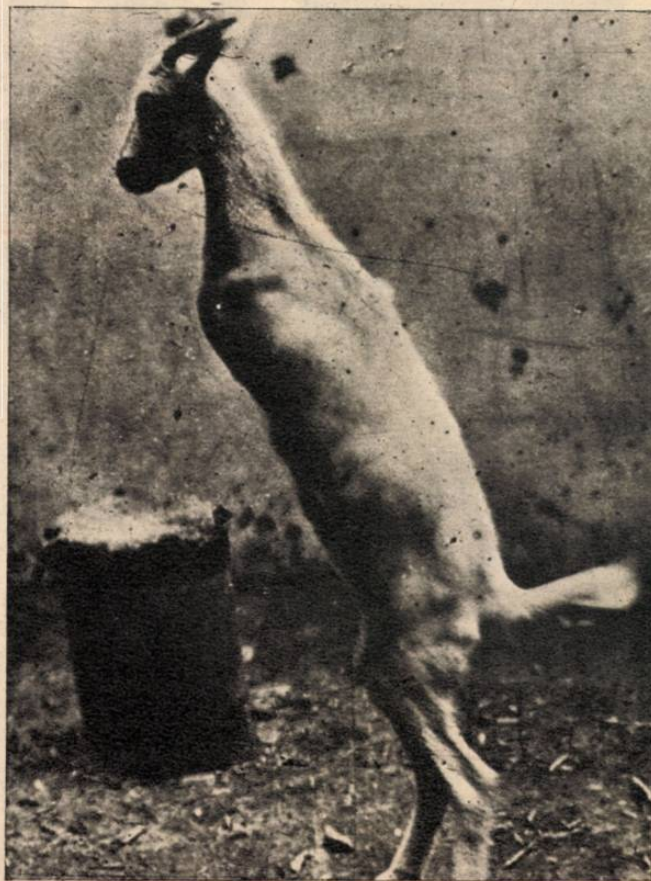

Maimuța originară din Borneo denumită „Proboscis”, care prin înfățișarea ei pare să fie expresia unei tristeți chinătoare.

lumea animalelor este posibilă readaptarea chiar fără ajutorul protezelor. Animalul merge în două picioare.

Americanul Martin Johnson din New-York a capturat în cursul unei expediții în Borneo maimuța denumită „Proboscis” care prezintă o curioasă asemănare cu omul. Chipul ei melancolic, nasul imens și îndreptat în jos fac din acest animal o întruchipare a tristeții sau poate a disperării. „Disperatul” cum i se spune acestei maimuțe, a devenit pensionara grădinei zoologice din New-York.

Un animal foarte rar este acela denumit „Albino Coati Mundi” sau „Jeep”, care trăiește

Capra născută fără membrele anterioare care s'a acomodat cu această infirmitate și pare să nu sufere din cauza ei.

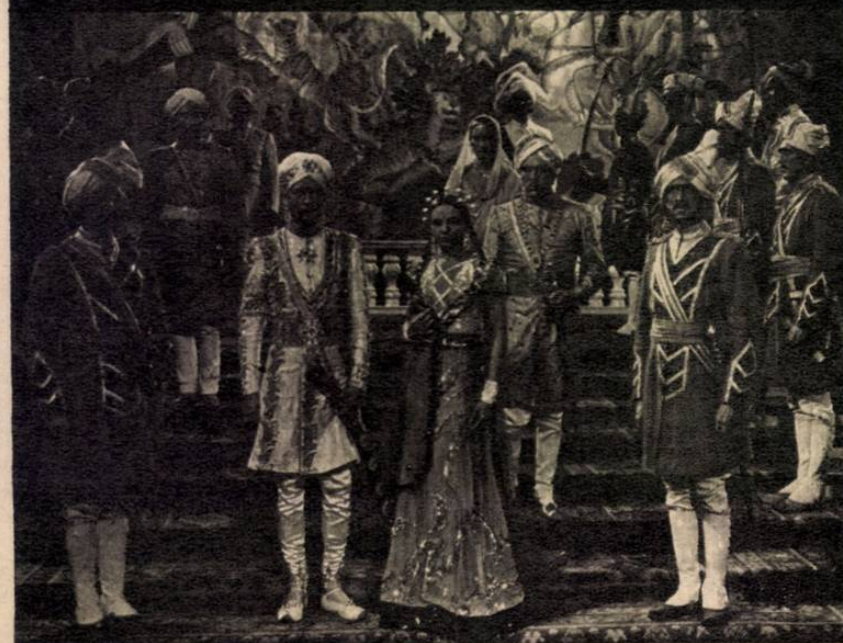

Stânga: Fritz von Dongen și Kitty Jantzen, alți doi interpreți — parteneri ai regretatei actrițe. La Jana — din filmul „Monumentul Indian”

Când LA JANA turna în „Monumentul Indian”

La Jana și Alexander Galling în două scene din filmul de mare montare „Monumentul Indian”

AM impresia că nu voi apuca niciodată să văd acest film, la care țin atât de mult...”

Așa spunea adeseori La Jana, pe când turna în „Monumentul Indian”. Și ntr’adevăr prevestirea i s’a împlinit: a murit înainte ca filmul la care ținea atât de mult să iasă din laborator.

Cazul a stârnit, firește, senzație în lumea cinematografică și a fost reactualizat, cu lux de amănunte de presă, cu prilejul premierei.

S’a aflat atunci că regretata La Jana refuzase, la început, din superstiție, să accepte rolul principal feminin al acestui film, pe care-l văzuse cândva, când era copilă, cu Conrad Veidt în fruntea ansamblului de interpretare și care o impresionase profund. În cele din urmă a acceptat. Dar pe cât de mare îi era pasiunea pe care o pune în interpretarea acestui rol, pe atât de vădită îi era și teama de fatalitate. În fond, n’avea nici un motiv serios să creadă că ar fi trebuit să refuze acest rol. Un rol ca oricare altul. La Jana era însă o fatalistă și, probabil, că impresia rămasă din copilărie asupra „Monumentului Indian” era așa de stranie, că-i dădea frisoane de teamă, — o teamă inexplicabilă, ciudată, misterioasă, dar persistentă.

„Când am văzut-o turnând ultimele scene ale filmului — spune un reporter cinematografic berlinez — părea epuizată. Părea că plutește într’o atmosferă nedefinită și că își lăsase acolo, pe banda de celuloid, împreună cu cea mai mare creație a ei, viața ei însăși...”

Filmul a fost într’adevăr un mare succes; unul dintre cele mai mari succese ale studiourilor germane. Și la acest succes a contribuit, desigur, în cea mai importantă măsură, creația extraordinară a La Janei.

ALARMĂ LA O BATERIE ROMÂNĂ DIN CRIMEEA

La o baterie română de pe frontul Crimeei s'a dat alarmă. La sunetul sirenei, toți tunarii se reped la posturi

În câteva secunde bateria e pusă în poziție de tragere spre a-și spune cuvântul greu în atacul pe care-l încearcă inamicul

BIRMANIA, CALEA DE TRANZIT SPRE CHINA

(Continuare din pag. 7)

Datorită reliefului său muntos, Birmania n'a oferit spațiul necesar construirii unei autostrade largi dublate cu o linie ferată. Tot ceea ce s'a putut realiza din cauza condițiilor geografice speciale și a grabei extreme, a fost șoseaua care străbate înălțimi de 3.000 de metri. Din cauză că această cale nu este dublată, fluxul materialului de război expedit în China, poate fi oricând întrerupt. Bineînțeles, dat fiind faptul că șoseaua a fost construită la mare înălțime, repararea părților distruse de bombardamente era o operație grea.

În clipa când scriam aceste rânduri, Japonia este în situația de a pune stăpânire în mod direct pe faimoasa cale de aprovizionare a lui Chiang-Kai-Cek. Și poate că până la apariția noastră, faptul să se fi întâmplat...

Japonezii merg repede...

Și astfel Birmania, țară străveche populată cu oameni pașnici, suferă astăzi rigurile războiului pentru

simplicul motiv că, la un moment dat un inginer a proiectat să ajungă peste munții Birmaniei, în China.

PE COASTA DE AZUR SE TRĂEȘTE CA LA PARIS, ÎNAINTE DE RĂZBOI

(Urmare din pag. 3-a)

dinainte de actualul război. Anumite cartiere din orașele și orașelele din sudul Franței, reproduc întocmai atmosfera din Montmartre și Montparnasse.

O mare parte din scriitorii și artiștii Franței, și-au mutat deasemenea sediul în sudul Franței, unde-și continuă activitatea, departe de tumultul vieții politice dela Paris și Vichy.

Descentralizarea culturală este un fapt împlinit. Fi-rește că inima politicii franceze continuă să bată la Vichy și la Paris.

Coasta de Azur pare să fie o oază de liniște, unde cei răniți sufletește și des-nădăj-duiți de ruina patriei, își recâștigă forțele sub impulsul climei mediteraniene, care pare să fie un panaceu pentru toate durerile și pentru toți îndurerății.

ACUZAȚII DELA RIOM

La Riom continuă judecarea marelui proces istoric intentat contra celor care poartă răspunderea înfrângerii Franței.

Reproducem mai jos portretele acuzaților:

EDUARD DALADIER
fost președinte al Consiliului

GENERALUL GAMELIN
fostul generalisim al armatelor franceze

LEON BLUM
fost președinte al Consiliului

PIERRE COT
fost ministru al Aerului

GUY LA CHAMBRE
fost ministru al Aerului

ARME NOUI ÎN RĂZBOIUL ACTUAL

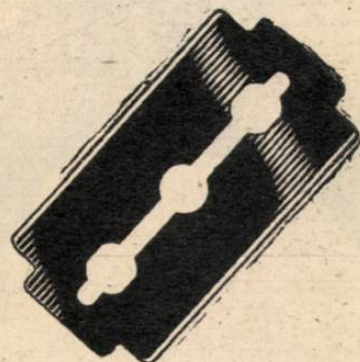
(Urmare din pagina 12)

plețe foarte mare, japonezii au realizat și submarinul de buzunar.

Ce este acest submarin? Nimic altceva decât un submersibil de tonaj redus, înzestrat cu calitatea vitezei și a supleței. Se pare că datorită acestor submarine, japonezii au realizat marile lor succese navale dela Pearl Harbour.

În domeniul invențiilor de război se produc și incidente amuzante. Astfel, în America s'a produs faptul următor: un inventator a anunțat „Biroul de înregistrare al invențiilor” că a descoperit un explosibil ideal, de o extraordinară forță și de o mare stabilitate. El a reușit să adune mai mulți experți militari, cărora le-a făgăduit că va pulveriza o turmă de 250 de oi cu o cantitate minimă din explosibilul său. Inventatorul vorbea de pulverizare nu de omorâre pur și simplu. Bomba „atomică” a fost lansată și spre surpriza asistenței oile... continuau să pască, în loc să fi fost pulverizate...

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Regim sever contra reumatismului și gutei?

A ține regim la bolile reumatice și gutoase este un mijloc de combatere vechiu cât și modern.

S'au constatat și rezultate bune ca urmare a regimului, care nu trebuie uitat că, nu poate fi suportat de oricine.

Cei mai mulți reumatici și gutoși nu au nevoie de un regim drastic, ci de o cură cu tabletele TOGAL, mijloc de combatere sigur.

Prin TOGAL durerile dispar și se asigură vindecarea. TOGAL-UL nu e dăunător nici unui organ.

CITIȚI MARIANA

cea mai bună și interesantă revistă pentru femei, Modă și gospodărie. Sfaturi de frumusețe. Tricotaje și pagini de modă în culori. Literatură și artă. Teatru și Cinema. Reportaje de actualitate.

MARIANA
este cea mai occidentală revistă românească
28 DE PAGINI ÎN CULORI — 40 LEI —

Apare la 1 și 15 ale fiecărei luni.

D-na MAREȘAL ANTONESCU E PRETUTINDENI

Obiectivul reporterului nostru fotograf a urmărit, timp de o săptămână, activitatea neobosită a d-nei Maria Mareșal Antonescu, prinzând câteva din momentele acestei prodigioase activități pe tărâmul binelui social. O vedem (stânga) la solemnitățile inaugurării Direcției Propagandei pe care și-a creat-o Consiliul de Patronaj și (dreapta) făcând o nouă vizită la spitalul Z. I. 345.

Iată-o, la Cantina Școlii de băieți Nr. 27 Grand, servindu-i ea însăși pe micuții școlari cari se hrănesc acolo.

Iată-o deasemenea la inaugurarea secției Ajutorului de iarnă a Casei Asigurărilor sociale.

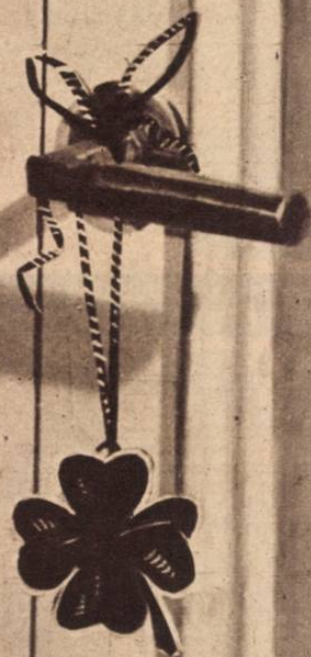
D-na Mareșal Antonescu e prezentă deasemenea (stânga) la deschiderea cursurilor Școlii de infirmiere auxiliare ale Crucii Roșii, unde ascultă cuvântarea d-lui Dr. Țostinescu. Dreapta: un grup de eleve ale școlii de infirmiere auxiliare

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAS PREȚ

ANUL XVI Nr. 207
5 MARTIE 1942
32 PAGINI 20 L. E.

Măntăsoarul

OCNSA luată la întâmplare

O casă din capitala Reichului. O casă luată la întâmplare, unde locuiesc împreună lucrători, ofițeri, funcționari, pensionari, etc.

Suntem în apartamentul Nr. 7. S'a primit o scrisoare dela cel de pe front. Și mama și fiul citesc cu emoție veștile sosite de departe.

Soția unui conducător din Serviciul Muncii a preluat distribuirea cartelor. O vedem, dând, în același timp, o mână de ajutor unei bătrâne chiriase din același bloc.

Locatarul No. 3 a devenit, odată cu începerea războiului, un soldat al muncii, trecând într-o întreprindere de armament, ca numeroși alți compatrioți.

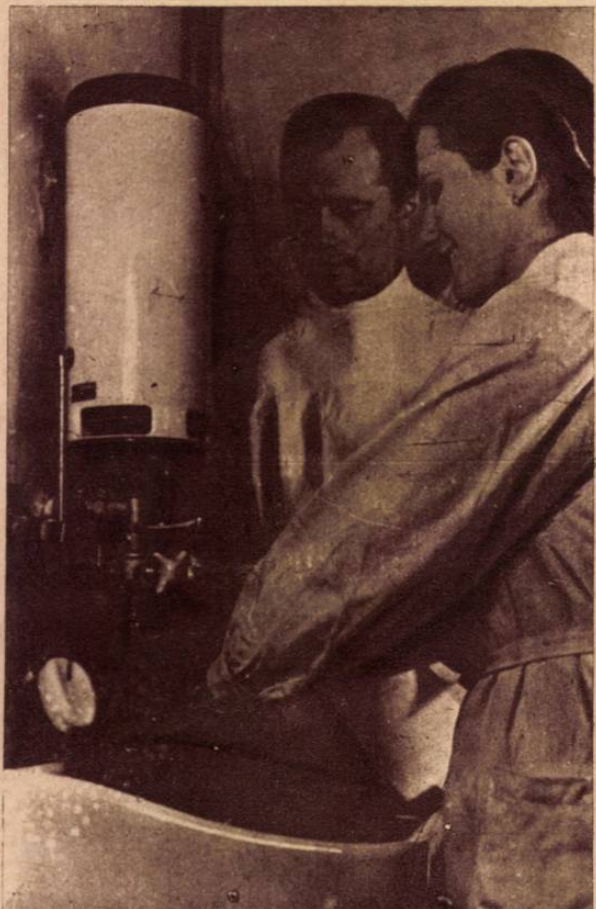
Stânga: Fiul unui maior a preluat rolul de comisionar al casei. El face cumpărăturile pentru vecinile care sunt ziua la muncă.

Locatarul No. 8 e croitor și mare maestru în „economisirea” punctelor de pe cartela de îmbrăcăminte. În același timp, el este șeful apărării anti-aeriene a casei.

Locatarul No. 9 e pe front. Prăvălia lui a fost preluată de două fete curagioase. Iată-le la lucru.

Locatara Nr. 10 și-a luat obligația de a procura alimente celor plecați la muncă. Iată-o cu cartelele.

TOTI pentru unul — unul pentru toți! — este lozincă comunității poporului german. Tocmai în timp de războiu, adâncul adevăr al acestei lozinci apare mai evident.

În timp ce soldații luptă pe frontul militar, cei rămași acasă muncesc pe frontul intern, în patrie, pentru victoria finală, pentru reușita cauzei comune.

Reportajul de față dă o imagine din viața de toate zilele a acestui front intern, din viața germanului în patrie, dela care se poate lua exemple.

Locatarul No. 5 — un dentist — e cunoscut în toată casa prin patentul lui: dacă se atârână săpunul de o sfoară, durează mai mult și astfel rația obținută este suficientă.

Stânga: Locatarul Nr. 11 este un electrician. El e mobilizat pentru lucru la o întreprindere importantă. Totuși, și-a luat obligația ca seara și în timpul liber să îngrijească de instalația întregii clădiri în care locuiește.

Dreapta: La apartamentul Nr. 12, soțul este pe front, iar soția lucrează într-o fabrică. Cei doi copii sunt îngrijiți în timpul zilei de serviciul special al Organizației național-socialiste de binefacere.

MISS CHURCHILL *contra* MISTER CHURCHILL

S REMIERUL Marelui Britanii, d. Churchill, pare să fie un om ciudat, chiar în viața sa particulară. Un om cu ideile sale personale în ceea ce privește viața propriei sale familii.

Un exemplu interesant pentru susținerea celor de mai sus, o constituie faptul că fiica d-lui Churchill, care după cum se știe descinde din ducele de Malborough, a devenit, cu aprobarea celebrului său părinte, dansatoare de revistă...

Cum s'au petrecut sau, s'au putut petrece asemenea lucruri scandaloase într-o familie englezească de origine aristocratică?

Foarte simplu: fata d-lui Churchill s'a simțit atrasă spre cariera de dansatoare, căci ea nu avea ambițiile politice ale părintelui ei și în felul acesta a reușit să fie angajată în cea mai mare trupă de reviste din Anglia Charles Cochram este cunoscut în lumea britanică drept regele revistelor. El este omul care pune la cale cele mai fastuoase spectacole de balet și de revistă. Un motiv puternic deci, pentru Charles Cochram să fie zilnic asaltat de o poștă considerabilă venită din toate părțile imperiului, prin care fete și femei tinere își laudă frumusețea gambelor și iscusința în manevrarea lor, cerând cu insistență să fie angajate în celebra trupă „Cochram”.

Bineînțeles, că pe vremuri, adică înainte de începutul acestui

Stârnește senzație la Londra faptul că într-o revistă montată pe scena unui mare teatru, apare Miss Churchill, fiica primului ministru britanic, care ironizează într'un cuplet delitât cu multă vervă, însăși activitatea tatălui său.

Cum a debutat Miss Churchill în cariera teatrală, — dacă nu știți încă — veți afla din rândurile de mai jos:

despre motivul vizitei, d-na Churchill a întrebat cu o can-doare absolută:

— Așa dar nu vă place cum dansează fiica mea?

La această întrebare neașteptată, regizorul nici nu mai îndrăzni să mărturisească motivul adevărat al vizitei sale.

Se duse direct la teatru și de acolo scrisese d-rei Churchill fixându-i întâlnirea solicitată.

Rezultatul acestui examen a fost complet favorabil pentru fiica omului politic britanic. Se pare că d-ra Churchill dansează mult mai bine decât cunoaște valoarea politică și militară a forțelor adverse, d. Churchill.

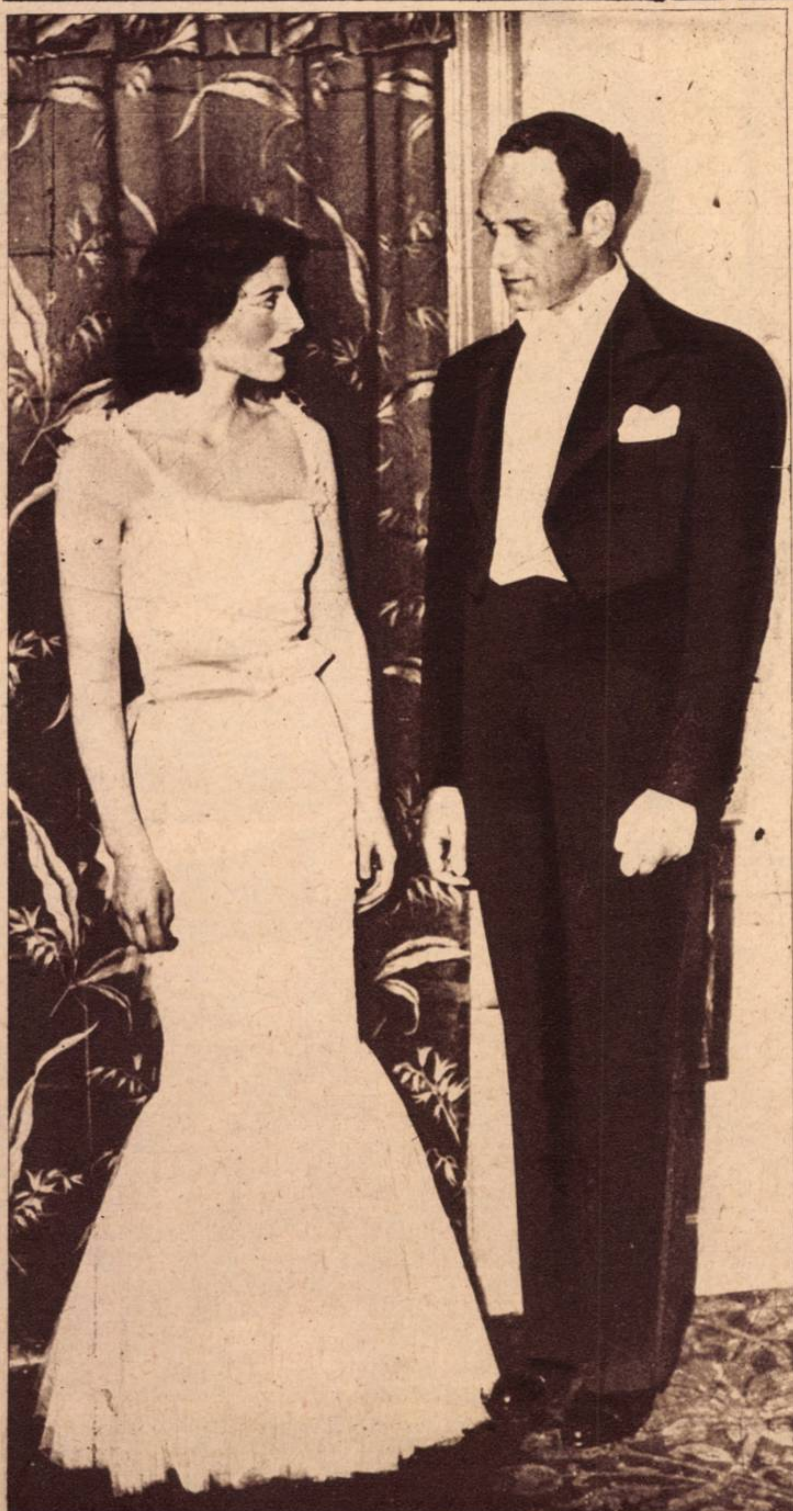
Întrebat dacă nu se opune ca fiica sa să facă carieră în domeniul artei coregrafice, d. Winston Churchill a dat un răspuns care dă dovada ciudăteniei sale ca șef de familie:

— Deoarece fiica mea este majoră, ea are dreptul să-și câștige existența cum va crede de cuviință, — a spus el.

Înarmată cu asentimentul ambilor părinți, d-ra Churchill a urcat treptele scenei și a debutat în faimoasa trupă de balet denumită „Cochram-girls”.

Iar astăzi, în timp ce d. Churchill consolează dela tribuna Camerei Lorzilor pe desnădăjduiții reprezentanți parlamentari ai poporului englez, d-ra Churchill își ironizează tatăl într-o revistă de mare montare, unde, desigur obține mai multe aplauze decât părintele său în Parlament...

Miss Sarah Churchill și soțul ei actorul american Vic Oliver, cu care s'a căsătorit în cursul unui turneu făcut în Statele Unite.

războiu, Cochram avea suficiente motive să fie plictisit de marele număr de epistole primite de pretutindeni.

Prea era celebru și prea erau frecventate spectacolele sale de revistă pentru ca ofertele de serviciu ale unor fete anonime să mai prezinte vreun interes oarecare.

DOMNIȘOARA CHURCHILL VREA SĂ DANSEZE

Intr-o zi, însă în timp ce marele regizor stătea în biroul său, răsfoind un maldăr de scrisori pe care i le adusese poșta, privirea îi căzu asupra unei ciudate epistole semnată Sara Churchill.

Cum numele acesta este suficient de cunoscut în Anglia, și cum pe de altă parte numai premierul Marelui Britanii părea să fie purtătorul lui, marele regizor se trezi din somnolența sa și cetii cu atenție epistola.

Era o ofertă banală de angajament: d-ra Churchill pretindea că s'a pregătit temeinic pentru a înfrunța luminile rampei, în calitate de dansatoare și cerea cu insistență regizorului să binevoiască a-i fixa un rendez-vous în cursul căruia să se convingă de calitățile sale coregrafice.

Pentru a evita un scandal în lumea politică, Cochram s'a prezentat în audiență la familia Churchill, cerând să vorbească cu soția omului politic. Aflând

Sus: Diana Churchill, sora dansatoarei, care, la rândul ei, s'a făcut artistă de teatru.

Deasupra: Sarah Churchill studiind un rol pentru o nouă revistă

După o oră de urcuș marinarii dau de zăpadă și pun skiurile pentru a ajunge pe vârful Gulfjeld.

Ajunși la cabană, marinarii trebuie să se înscrie ca oaspeți în cartea tradițională. Apoi pornesc la vale pe drumul indicat de cabanier!

Sunt ore minunate de recreație acelea pe care le petrec marinarii-skiuri în această excursie.

SOLDATII germani din arma aeriană și din marină sunt sportivi. Pregătirea lor polisportivă îi face apți pentru asprimea războiului aerian și marin.

Una dintre marile plăceri ale marinarii germane este de a petrece câtva timp pe pământ, în scurtele răgăzuri dintre o croazieră și alta.

În timpul iernei, matelotii din marina de războiu germană practică cu pasiune nobilul sport al skiului.

Minunate prilejuri pentru escapade sportive au astăzi marinarii care asigură paza maritimă a coastelor nordice.

Se știe că dela ocuparea Norvegiei, marina germană

Jos, la coastă încă nu-i zăpadă, dar după câteva sute de metri se întinde un adevărat paradis alb.

MARINARI-SKIURI

patrulează în permanență de-a-lungul coastelor, pentru a face poliția acestei țări vizitată din când în când de marina și de aviația britanică.

Se cunosc rezultatele dezastruoase pentru englezi ale acestor vizite. Ele se datoresc vigilenței marinarii și vaselor de războiu germane.

Încercările pe care le fac britanicii de a mina apele norvegiene sunt contracarate cu succes de activitatea vaselor germane curățitoare de mine. Aceste vase asigură navigația vaselor de transport și de războiu germane. Croazierele vaselor speciale pentru curățirea minelor sunt pline de primejdii și reclamă dela

personalul navigant enorme eforturi. Deaceia, marinarii germani de pe vasele curățitoare de mine abea așteaptă prilejul de a debarca pentru a se reface pe pământ.

La primul contact cu pământul, marinarii se simte sustras din elementul său. El simte ceea ce se numește „descumpănirea” matelotului...

Ilustrațiile noastre înfățișează un grup de marinarii germani de pe bordul unui vas culegător de mine, care au luat hotărârea de a urca pe panta muntelui norvegian Gulfjeld. Cu o barcă pneumatică, tinerii mateloti părăsesc bordul vasului

(Continuare în pag. 14-a).

Un viscol puternic împiedecă orice vizibilitate... Dar skiarii germani nu se tem de asta nici ...pe mare.

Pentru o zi, vasul stă singur ancorat, având pe bord numai o pază, căci echipajul pleacă în excursie în munții Norvegiei.

Acest amestec al kimonoului tradițional cu toaleta modernă este des întâlnit pe străzile orașelor japoneze.

CUM trăiesc femeile în JAPONIA

În timp ce s'au petrecut în Extremul Orient evenimentele știute, în timp ce japonezii au trecut peste zidul dela Singapore, soțiile și mamele combatanților, fiicele și logodnicile făceau totul pentru a îmbărbăta pe acești luptători. Se spune chiar că naționalismul fetelor japoneze a mers până acolo încât au colorat cu sângele lor drapelul trimis combatanților din Malacca.

SUPUȘENIE DE PLINĂ

O scriitoare franceză, d-na Anrée Viollis, a petrecut câteva luni în Extremul Orient și povestește următoarele despre femeia din Japonia.

Japoneza e încă femeia de trei ori supusă. Mai întâi ca fată, părintelui, apoi soțului și socrilor și în sfârșit ca văduvă, fiilor și rudelor. Această atitudine de supușenie și umilință îi este dictată atât de tradiție, cât și de o educație, a cărei bază o constituie studiul operelor lui Kaibara, moralistul secolului al XVIII-lea, care spune între altele cele ce urmează:

Singurele însușiri cari convin femeii sunt ascultarea, castitatea, calmul, singurul stăpân este soțul. Fiecare feminină trebuie să rămână pasivă. Ea trebuie să fie lipsită de încredere în sine și să-și asculte stăpânul chiar și în împrejurările cele mai neînsemnate.

Asemenea principii se repetă în câteva capitole, iar tânăra fată le învață pe dinafară până când teoria i se infiltrează în suflet, distrugând cu încetul spontaneitatea caracterului.

DE TREI ORI
SUPUSE: SOȚULUI,
FAMILIEI ȘI COPIILOR

Kimono rămâne totuși vestmântul caracteristic al femeii japoneze.

Stânga: Două actrițe de cinema strângând pachete pentru soldații de pe front.

EDUCAȚIA FETELOR

Din fragedă copilărie, fetița știe că nu e egală cu frații săi, că nu va avea drept la moștenire, căci nu aparține de cât vremelnice familiei.

Măritându-se, ea aparține cu totul familiei soțului; totuși mica japoneză cunoaște o epocă mai senină, când nu mai e școlăriță și încă nu e măritată; atunci iese în lume, investmântată în kimono-uri somptuoase, alături de mama ei, sau face sport, împreună cu prietenii. Orice japoneză învață arta delicată de a alcătui un buchet de flori și de a-l așeza în vase. Învață deasemenea să prezideze cu grație ceremonia ceaiului.

ROLUL SOCRILOR

Când bate însă ceasul măritășului, soarta ei se schimbă și dacă are dreptul să refuze un pretendent, nu are însă pe acel de a-și alege singură logodnicul. Soarta ei este fixată de acum încolo și rochia ei albă de soție — albul e culoarea doliului în Japonia — înseamnă că a murit pentru ai săi și nu-și va părăsi familia soțului, decât după moarte. Iată un simbol cam trist pentru începutul existenței conjugale, asupra căreia apasă în întregime autoritatea so-

crilor. Niciodată un soț, ori cât de îndrăgostit nu va manifesta față de orice ar fi, cătuși de puțină tandrețe pentru soție.

RESEMNARE

Dacă face parte din aristocrație, va fi îmbrăcată cu sobrietate, iar la ocazie poartă kimono negru cu broderii albe inspirate de armele familiei. Are un rol complet șters și după ce a dat naștere copiilor nu-i rămâne decât să aștepte moartea în deplină resemnare. Totuși, dacă e răutăcioasă din fire, ea se va răzbuna, torturând nevestele fiilor,

Japonezii urmărind ultimele știri din ziare, pe străzile orașului Tokio.

Al cincilea cont

animalieră a crescut atât de mult încât pentru fiecare locuitor există astăzi un număr de 15 oi și doi boi.

Deportații, pe care coloniștii îi întrebuințau ca păstori și ca păzitori ai turmelor, aveau obiceiul de a fugi cu turmelor stăpânilor, retrăgându-se în interiorul continentului, unde se apărau cu armele de încercările legitime de expropriere a foștilor proprietari.

În momentul când emigrația s'a intensificat, în urma mirajului pe care-l exercita ușoara și rapidă îmbogățire de pe urma exploatarea animalelor, guvernul englez a organizat colonizarea continentului.

Mai târziu, pe la mijlocul veacului trecut, s'au descoperit primele zăcăminte de aur, argint, aramă, staniu și de cărbune. Curând după aceea, au fost angajați numeroși muncitori chinezi în minele care au luat ființă.

Stânga: O prăvălie ambulantă, caracteristică regiunilor puțin populate din Australia

Jos: În centrul continentului australian se găsește acest meteorit pe care indigenii l-au „sculptat” în forma unui cap de om

CARE ar fi destinul Australiei în cazul când imperiul britanic s'ar prăbuși? Este greu de spus. Din punct de vedere teoretic actualul „dominion” al Australiei ar putea să constituie o mare națiune independentă. Însă, în realitate acest lucru este absolut imposibil.

Vina este firește a australianilor. Ei au muncit un secol pentru a distruge orice posibilitate de viață independentă. Ei au sacrificat totul dorinței de îmbogățire și de viață ușoară. În felul acesta egoismul le-a fost fatal.

Australia face impresia unui copil dolofan care nu are forța necesară pentru a se ține singur pe picioare. Această slăbiciune caracteristică explică suficient atașamentul australianilor față de Anglia în timp de pace și de război. Continentul australian a devenit englez, pentru că nimeni, nici chiar englezii nu au vrut să-l ia în stăpânire. Olandezii care au descoperit continentul, spaniolii și portughezii care au navigat împrejurul coastelor sale, n'au vrut să colonizeze vastele întinderi de pământ ale Australiei, pe care le socoteau lipsite de resurse.

Navigatorii considerau teritoriul australian de nelocuit pentru popoarele europene. Englezii au folosit pentru prima oară teritoriul australian ca loc de deportare a deținuților lor. Acest lucru s'a întâmplat în anul 1788.

Când Anglia a pierdut coloniile sale de pe teritoriul Americii, ea a căutat o compensație în explorarea mai temeinică a solului australian.

Emigrarea în acest al cincilea continent a fost încurajată, și coloniștii căpătau în mod gratuit vaste întinderi de pământ pe care le smulgeau cu forța de sub stăpânirea populației băstinașe.

Bogăția principală a Australiei a fost curând descoperită: consta din numărul imens de animale domestice care-și pot găsi o hrană substanțială și facilă pe solul acestui continent.

Creșterea animalelor a devenit, astfel în scurt timp, cea mai importantă bogăție a continentului australian. Bogăția

Când dezvoltarea bogăției animaliere a continentului a atins cel mai însemnat stadiu, Australia a început să exporte din surplusul său.

Produsele exportate sunt: piei și lână de bună calitate, carne congelată și diferite produse ale industriei de prelucrare a cărnei.

Față de îmbogățirea rapidă a coloniștilor, s'au născut noi nevoi și la un moment dat a început industrializarea continentului pentru a face față dorinței de viață fastuoasă a noilor bogătași.

În momentul de față există în Australia 19.000 de fabrici dintre care 5000 sunt de produse textile.

Strângerea recoltei pe câmpiile Australiei

Orașele australiene s'au ivit în urma industrializării diferitelor regiuni și la un moment dat s'a marcat o intensivă emigrare a coloniștilor agrari spre orașe.

Înepuizabilele resurse economice ale continentului au determinat guvernul australian să instaureze un regim capitalist-socialist, care asigură fiecărui individ enorme venituri pentru eforturi minime.

Mulți europeni au admirat bunăstarea pe care guvernul australian o asigură fiecărui individ, fără să-și dea seama că acest aspect al economiei australiene este o consecință a închiderii frontierelor.

Într'adevăr, guvernul englez a oprit emigrarea coloniștilor și astfel 7 milioane de locuitori au rămas să exploateze bogățiile unui imens continent. Cu alte cuvinte o populație echivalentă cu aceia a Londrei profită de pe urma bogăției unui întreg continent.

Dintre aceste 7 milioane de locuitori, 90% sunt englezi adică cinci milioane și jumătate. Restul locuitorilor sunt germani 0,4%, chinezi 0,3%, scandinavi 0,3%, italieni 0,2%.

Dacă punem față în față imensul spațiu australian populat cu 7 milioane de oameni înstăriți, cu China unde trăesc în cea mai neagră mizerie câteva zeci de milioane de oameni, egoismul colonizator de aici ne apare în toată cruzimea lui.

În același timp, am putea compara minusculul spațiu insular al Japoniei populat cu 100.000.000 de suflete cu densitatea redusă

Nicăieri nu întâlnești vite mai multe ca în Australia. De aceea și industriile cele mai dezvoltate ale continentului sunt acelea ale brânzeturilor și ale cârnii preparate

O șosea prin mijlocul mării din pădurile de eucalipti, care îmbracă cea mai mare parte din coastele continentului australian

Dreapta: Splendidă ciupercă în formă de floare, care crește pe solul Australiei, dar care, în ciuda apariției ei ispititoare, este foarte otrăvitoare

inent: AUSTRALIA

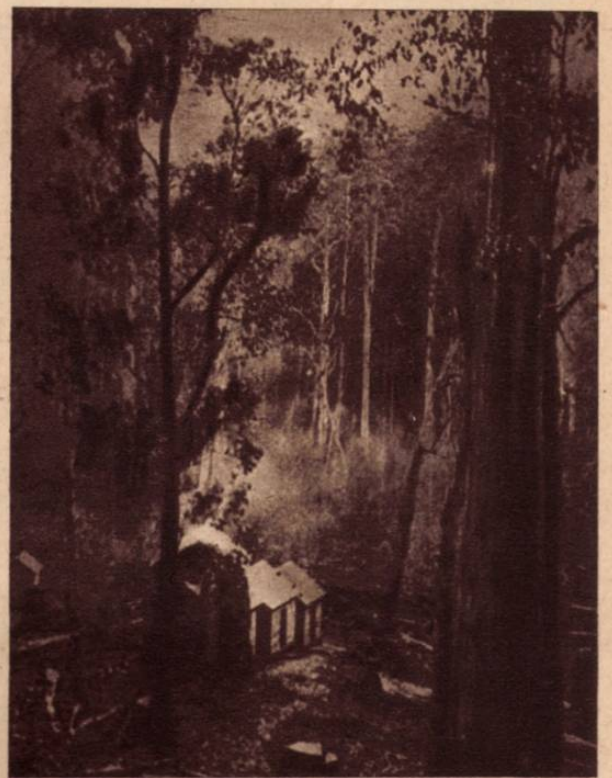
Pe teatrul de războiu extrem-oriental, pericolul conflictului se apropie azi de coastele Australiei. Japonezii vor încerca să domine continentul care constituie un izvor de bogății pentru Anglia și deci un mijloc de rezistență materială în acest conflict mondial.

Ce vor putea opune oare britanicii forței nipone, atunci când armata japoneză se va fi decis să debarce în Australia?

Statele Unite, care au înțeles să-și asigure avantaje de pe urma falimentului britanic, nu vor interveni desigur, pentru a apăra continentul australian, decât atunci când vor fi sigure că imensul spațiu continental va constitui o justă răsplătire a efortului soldaților săi.

Și astfel, politica demografică dusă de Anglia pe teritoriul dominațiilor sale se întoarce ca o armă cu două tășuri împotriva celor care au inițiat-o.

Cei care din motive negustorești au împiedecat popularea celui de al cincilea continent, pot fi considerați, cu drept cuvânt cei mai mari vinovați pentru situația în care se găsește azi Australia.

Una din exploatările forestiere din Australia, care exportă lemn în toate părțile lumii și în special în Anglia

Casa unor coloniști australieni. Aceștia sunt descendenți ai deportaților albi, cu care a fost colonizat pământul Australiei în secolul XVIII

Dreapta: Ca pretutindeni și în Australia, indigenul a rămas la starea lui primitivă de cultură și mizerie, în timp ce coloniștii s'au îmbogățit, speculând produsele solului și subsolului

a Australiei și vom găsi încă o explicație realistă a războiului care se desfășoară în Extremul Orient.

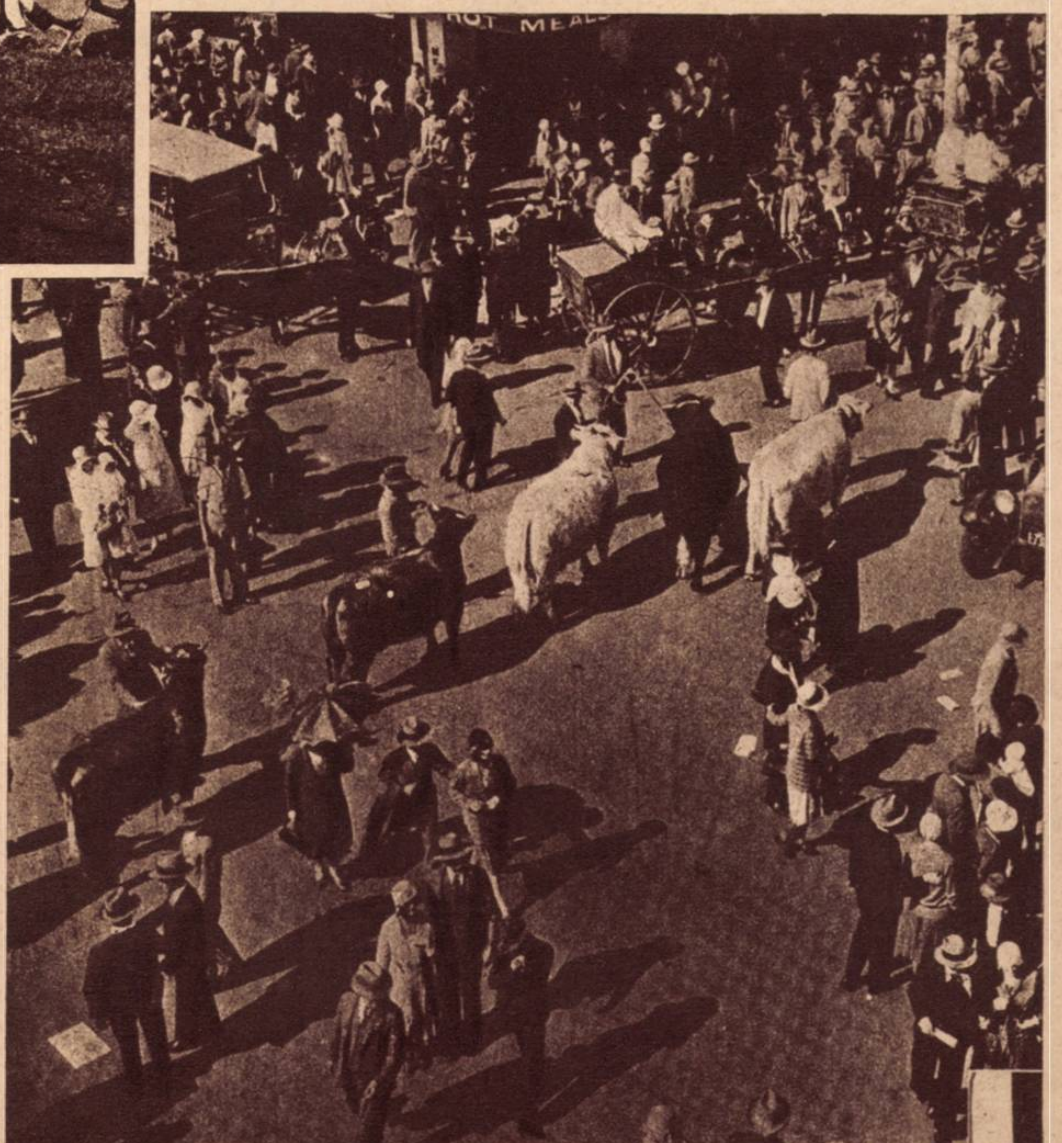
Cum înțelege Anglia să apere acest continent, ale cărui bogății și le-a însușit? Australia are o armată regulată de 1.500 de oameni și o armată de milițieni de 55.000 de oameni. În caz de război, Australia ar putea mobiliza un număr de 150.000 de soldați.

Aviația australiană nu numără decât câteva sute de avioane, în timp ce marina numără 2 crucișătoare și o escadră de contratorpiloare.

Anglia, care este Țara conservatorismului, a socotit că flota ei poate să asigure paza întregii lumi pe care o stăpânește. Cât de mult s'au înșelat în această privință conducătorii englezi, ne-o dovedesc știrile ce ne sosesc zilnic de pe frontul Pacificului.

Metropola engleză a deplasat forțele australiene, necesare pazei continentului, pe alte teatre de război.

O zi de târg la Sidney: vitele sunt așa de numeroase și de ieftine că se găsesc pe toate... străzile

Regele Gustav al Suediei sosind la solemnitatea inaugurării unei noi secții de studii create anul acesta la Universitatea din Stockholm.

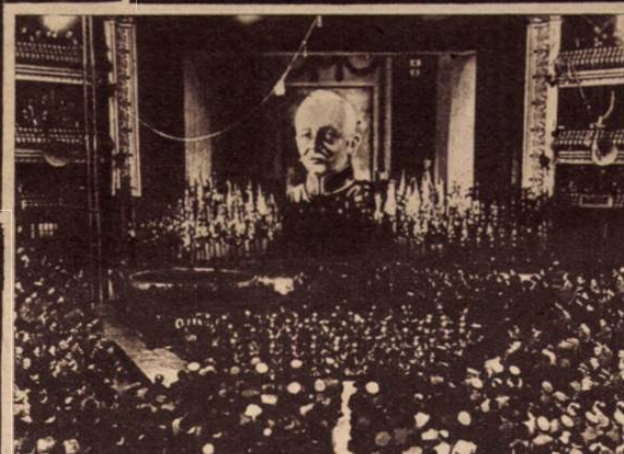

Stânga: O vedere aeriană a cartierului industrial din orașul Batavia, capitala Indiei Olandeze și tinta a numeroase atacuri ale aviației japoneze.

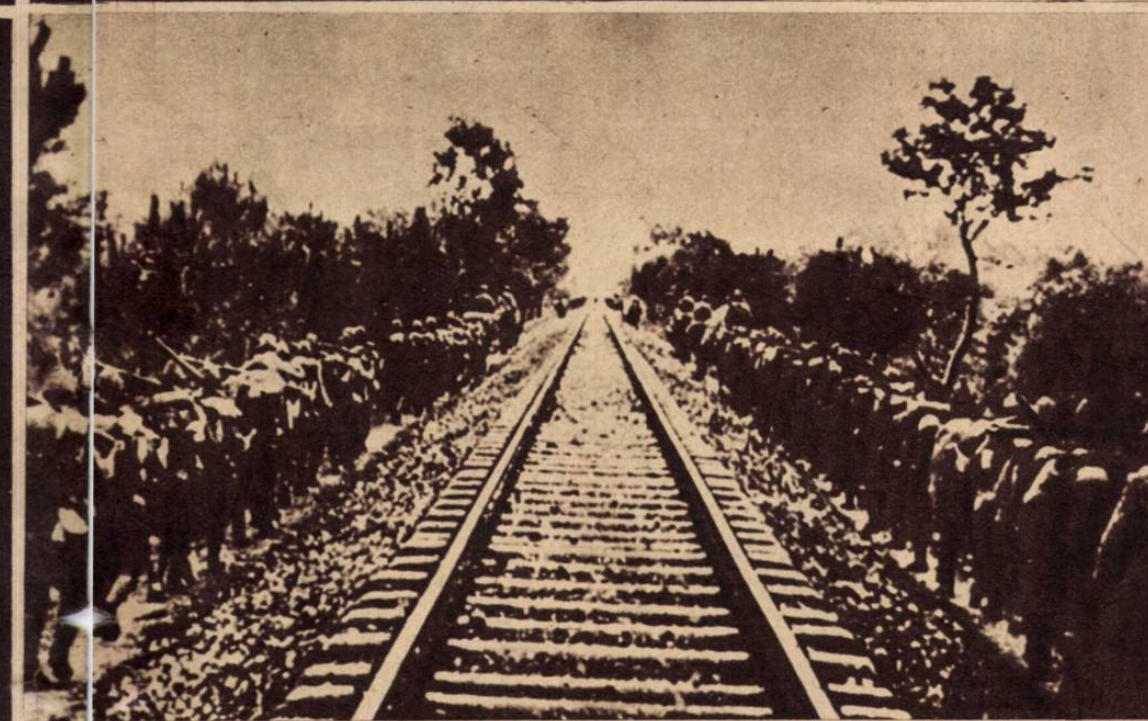
Dreapta: Fuhrerul Adolf Hitler vorbind în sala Sportpalast din Berlin noilor ofițeri și ofițerilor aspiranți din armata germană.

Toate partidele politice adunate în marea sală „Coliseu” din Lisabona spre a sărbători realegerea d-lui general Carmona ca președinte al Portugaliei.

din TOATA LUMEA

Opera ajutorului de iarnă se bucură, după cum se știe, de un larg concurs în toate straturile sociale ale Germaniei. Vedem mai sus polițiștii berlinezi răspunzând printre primii la apelul guvernului.

Stânga: Coloane de infanteriști japonezi înaintând de-a lungul unei căi ferate în insula Sumatra.

Stânga: Peisaj de pe frontul sovietic: coloană de alimentare a armatei germane înaintând, pe sâni, spre primele linii.

Fuhrerul primind pe d. Vidkun Quisling, primul ministru al Norvegiei, cu ocazia recentei vizite pe care acesta a făcut-o în Germania.

Fostul ambasador al Japoniei în Franța, Kato, care a murit în urma unui accident suferit luna trecută, la Paris. Generalul nipon Conte Terauchi, comandantul suprem al forțelor japoneze care operează în sectorul de Sud al frontului.

Recruți originali

CÂINELE, tovarășul fidel al omului în timp de pace participă și el la război! Utilizarea câinilor în timp de ostilități a dat rezultate dintre cele mai bune, căci aceste animale inteligente și credincioase au făcut dovada că se achită de cele mai grele misiuni.

Câinii pot fi, pentru trupele combătante, auxiliari foarte prețioși. Câinii curieri înlocuiesc și crută numeroase vieți omenești, căci un animal se strecoară cu mai mare ușurință printre liniile inamicului pentru a transmite o știre prețioasă.

Curierii călări au fost deci înlocuiți de câini, care au operat în cele mai bune condiții pe toate fronturile de luptă.

Câinii au mai fost întrebuințați ca sentinele la depozite de munițiuni sau pe aerodromuri:

Una dintre cele mai minunate acțiuni în care câinii sunt întrebuințați cu excelențe rezultate, este controlul sanitar al câmpurilor de luptă. Câinii se înșinuiază până aproape de liniile inamice și descoperind răniții îi semnalează brancardierilor. Cu o precizie uimitoare, câinii sanitar deosebesc pe morți de răniți, și pe răniți amici de inamici.

În ce privește întrebuințarea câinilor în timp de război se pot cita următoarele cifre: în războiul trecut, Germania a întrebuințat un număr de 20.000.

Cum se face recrutarea câinilor ce urmează să fie utilizați în armată? Prin specialiști, se cumpără

Precut, cași soldatul, se pregătește pentru o misiune...

Când vede un necunoscut, câinele-soldat e în stare să-l sfâșie

Câinele sanitar a descoperit un rănit

Iată-i!... S'au născut „undevea, pe front” și vor deveni, desigur, cași părinții lor, câini de oaste

Câinele-lup, rasa preferată a dresorilor militari, pentru inteligența și vioiciunea ei.

La rasele, ce urmează să fie instruiți să facă față unor misiuni sanitare, pentru a transmite știri în serviciul de curieri sau pentru a depozita depozite cu alimente și muniții. Câinii speciali, pricepuți în dresajul câinilor, pregătesc după aptitudinile și inteligența lor. Câinii trebuie să fie înzestrați cu cunoștințe diverse în tactica militară, să aibă răbdare și o mare dragoste pentru animale.

Câinele învață numai când știe că este iubit sau simpatizat.

În anumite cazuri după îndeplinirea unui anumit număr de misiuni câinii sunt înapoiți sub o formă sau alta fostului proprietar, cu alte cuvinte sunt eliberați sau puși în disponibilitate.

Ilustrațiile noastre înfățișează mai mulți patruzezi în serviciul activ, îndeplinind diferite misiuni militare.

VISUL NEREALIZAT AL INVENTATORILOR:

OM artificial

MAJORITATEA oamenilor cred că robotul este un produs al zilelor noastre. E o greșeală capitală. Din cele mai vechi timpuri, omul visa să creeze ființe asemănătoare lui.

Magii și vrăjitorii antichității și ai Evului Mediu căutau să creeze androidul și homunculus-ul, ființe care să nu fie automate ci adevărați oameni care să poată gândi, acționa și vorbi.

Primul android a fost creat în noaptea de Crăciun a anului 1245 de către celebrul filosof și teolog Albert cel Mare. El a construit un cap de bronz care putea să vorbească și să discute cele mai înalte probleme filosofice. Toți care discutau cu acest cap se minunau de înțelepciunea și inteligența sa. Din păcate însă, capul era încăpățânat și predispus spre erezii. Într-o zi cel mai iubit discipol al lui Albert cel Mare, Toma d'Aquin, discutând cu capul asupra religiei s'a infuriat atât de mult încât a spart capul eretic în bucăți.

În scrierile din Evul Mediu s'au păstrat formulele după care alchimistii și filosofii încercau să realizeze visul și să creeze omul artificial. Iată ce scrie în privința aceasta marele filosof Paracelsus:

„În teoria creației unui om artificial sunt multe lucruri adevărate. Filosofii antici, studiind această problemă au ajuns la concluzia că este imposibil a crea un om artificial fără femeie. Totuși eu susțin că acest lucru e posibil.

PROCEDEUL DE A CREA ROBOȚI

„Trebuie să se introducă într-o retortă o cantitate oarecare de sămânță. Timp de 40 zile această retortă trebuie ținută într-o temperatură ca cea din burta iepei. După aceste 40 zile se formează în retortă o ființă omenească care se poate mișca și să trăiască însă va fi transparentă și vâscoasă.

Și dacă hrănim această ființă încă 40 zile cu sânge omenesc de prunc sau fecioară, atunci ea se transformă, într'un copil adevărat care nu se va deosebi

AU TRECUT 796 ANI DE CÂND S'AU FĂCUT PRIMELE EXPERIENȚE CU ACEST SUBIECT.

de unul născut de femeie decât prin aceea că va fi foarte mic. Trebuie multă atenție, băgare de seamă și răbdare pentru a educa acest copil și a-l face om ca toți ceilalți.”

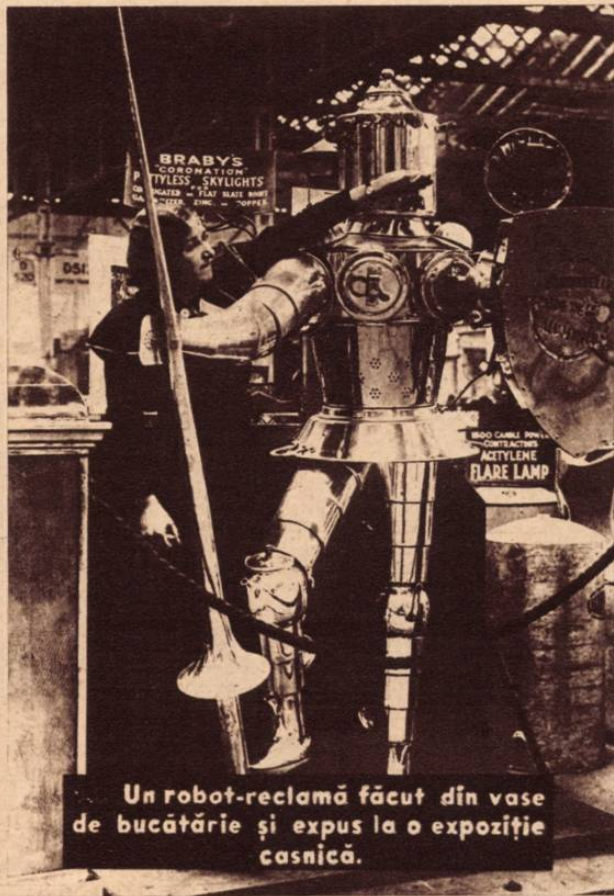
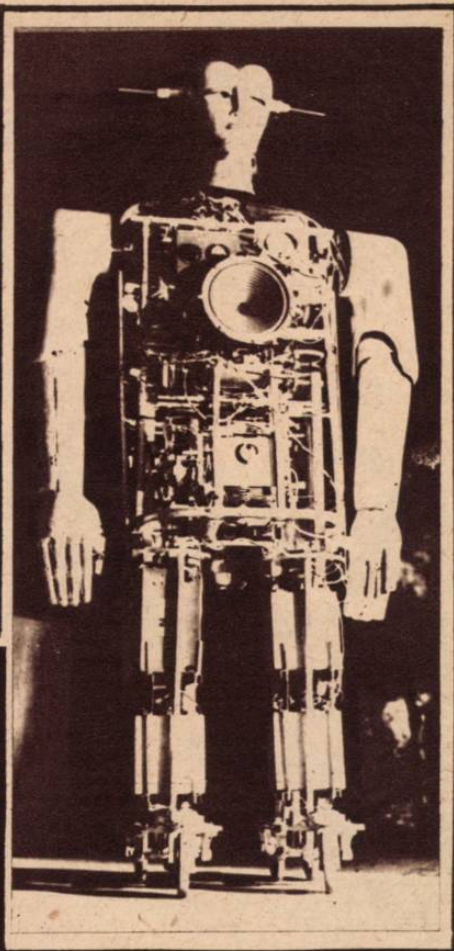
Nu se știe dacă filosoful a făcut și experiența, însă rețeta sa era foarte răspândită și mulți iubitori ai științelor oculte încercau să creeze după ea omul artificial.

Legenda ne spune că experiența a fost făcută în luna Decembrie a anului 1773 de către baronul Knefstein, al cărui valet era Iosef Krammer. Locul experienței a fost mănăstirea Calabari

ZECE ROBOȚI DEODATA

În ceea ce privește prima parte a experienței, adică cum și-au procurat materialul prim, Iosef Krammer din păcate nu pomeneste.

Dreapta: Un robot construit acum câțiva ani de un inginer american care vorbea prin difuzorul așezat pe piept și care se mișcă pe patine cu rotite.

Un robot-reclamă făcut din vase de bucătărie și expus la o expoziție casnică.

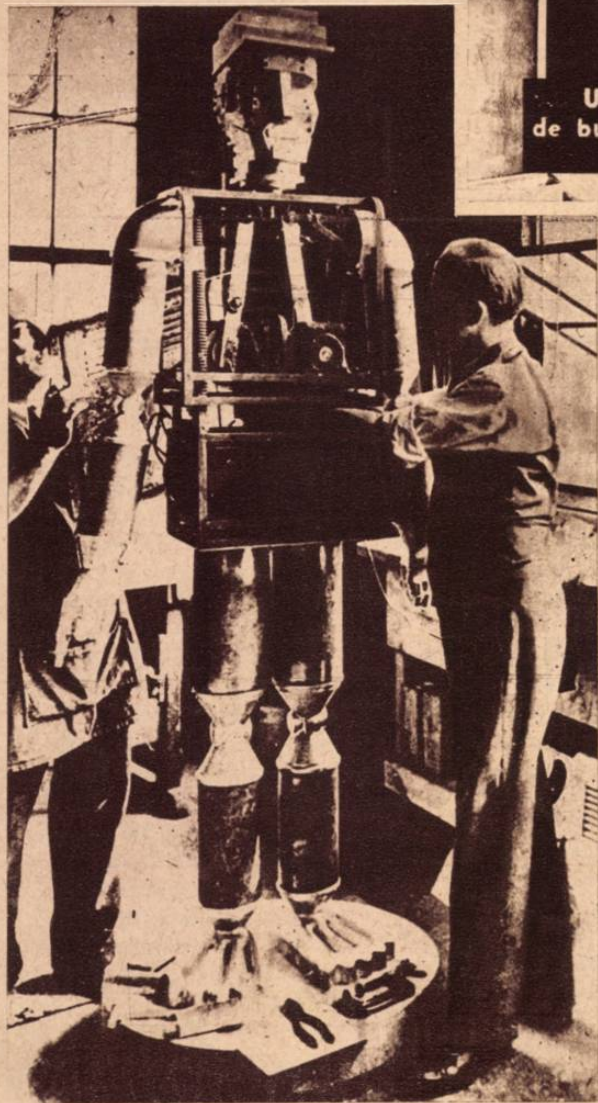

Distracție estivală, cu un robot pe o plajă americană.

zilnic apa din borcane și să hrănească ființele cu o licoare roșiată preparată de către baron.

La început totul a mers bine. Într-o zi borcanul în care se găsea călugărul s'a spart și omulețul a murit sufocându-se ca un pește aruncat pe uscat. Din clipa aceasta au început nenorocirile.

Într-o dimineață, Iosef ștergând praful de de borcane a observat cu groază că borcanul regelui era gol. Uitându-se mai atent l-a zărit pe regele lângă borcanul reginei privind-o cu niște ochi de amorezat și încer-

Stânga: Construirea unui robot-orator menit a fi utilizat în propaganda electorală a Statelor Unite.

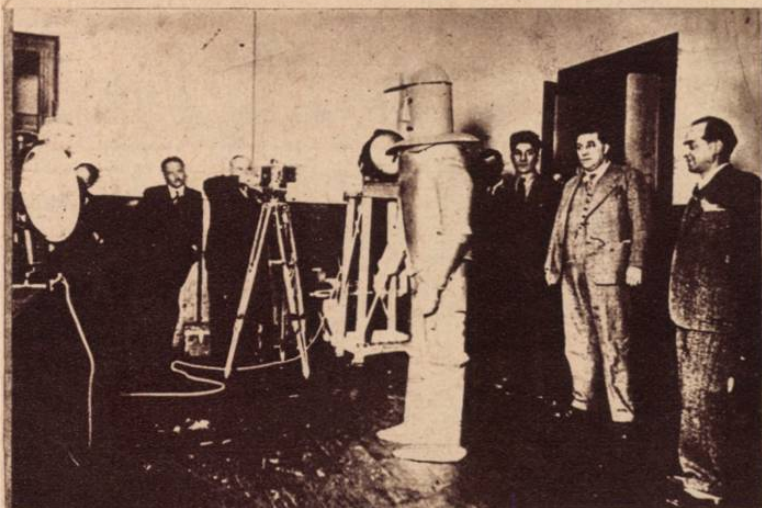
Dreapta: Un robot utilizat într'un film italian.

Timp de 40 zile se încălzeau la un foc neîntrerupt, zece retorte. Baronul Knefstein și-a propus să creeze, după o metodă cunoscută numai de el, zece ființe diferite: un rege, o regină, un cavaler, un călugăr, un minier, un arhitect, o călugăriță, un înger, un duh albastru și un duh roșu.

Când ființele s'au format, baronul ajutat de călugărul Geloni, le-a scos din retorte și le-a pus în câte un vas de sticlă plin cu apă. Vasele au fost apoi astupate și sigilate cu o pecetă magică. În noaptea de Crăciun, vasele au fost duse în grădină și îngropate într-o grămadă de bălegar. Au stat astfel îngropate 20 de zile în care timp baronul venia în fiecare miez de noapte și rostea formule magice deasupra vaselor îngropate. După ce au trecut aceste 20 zile, vasele au fost desgropate și duse în laboratorul baronului.

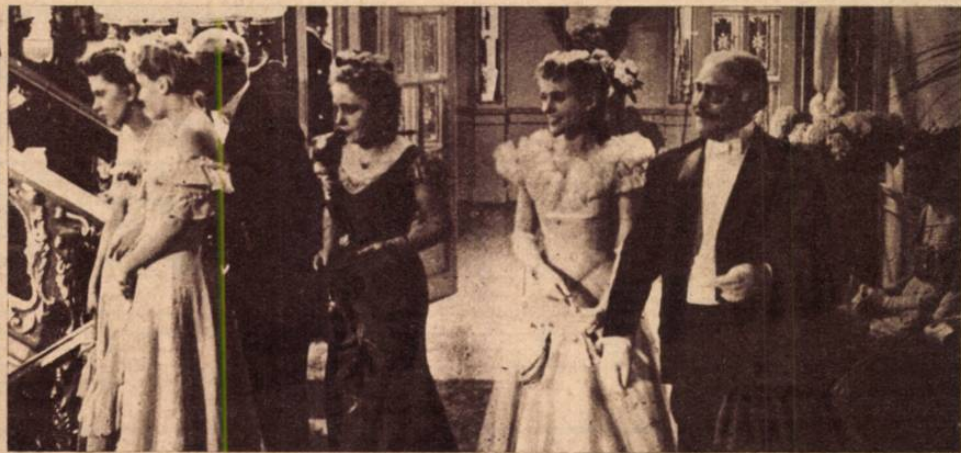
Iosef a constatat cu uimire că ființele din vase au crescut și că gelor de sex bărbătesc, le-au crescut bărbii lungi.

Din timpul acesta au început să schimbe

când să ajungă în borcanul reginei. Iosef a început să strige după ajutor. A sosit baronul care a început să alerge pentru a prinde pe rege. Micul monarh fugea și sărea ca o veveriță tipând din toată puterea plămânilor săi. În cele din urmă victima amorului a avut același sfârșit ca și călugărul. Regele a murit sufocat. Tot așa a murit și celelalte ființe ale baronului Knefstein

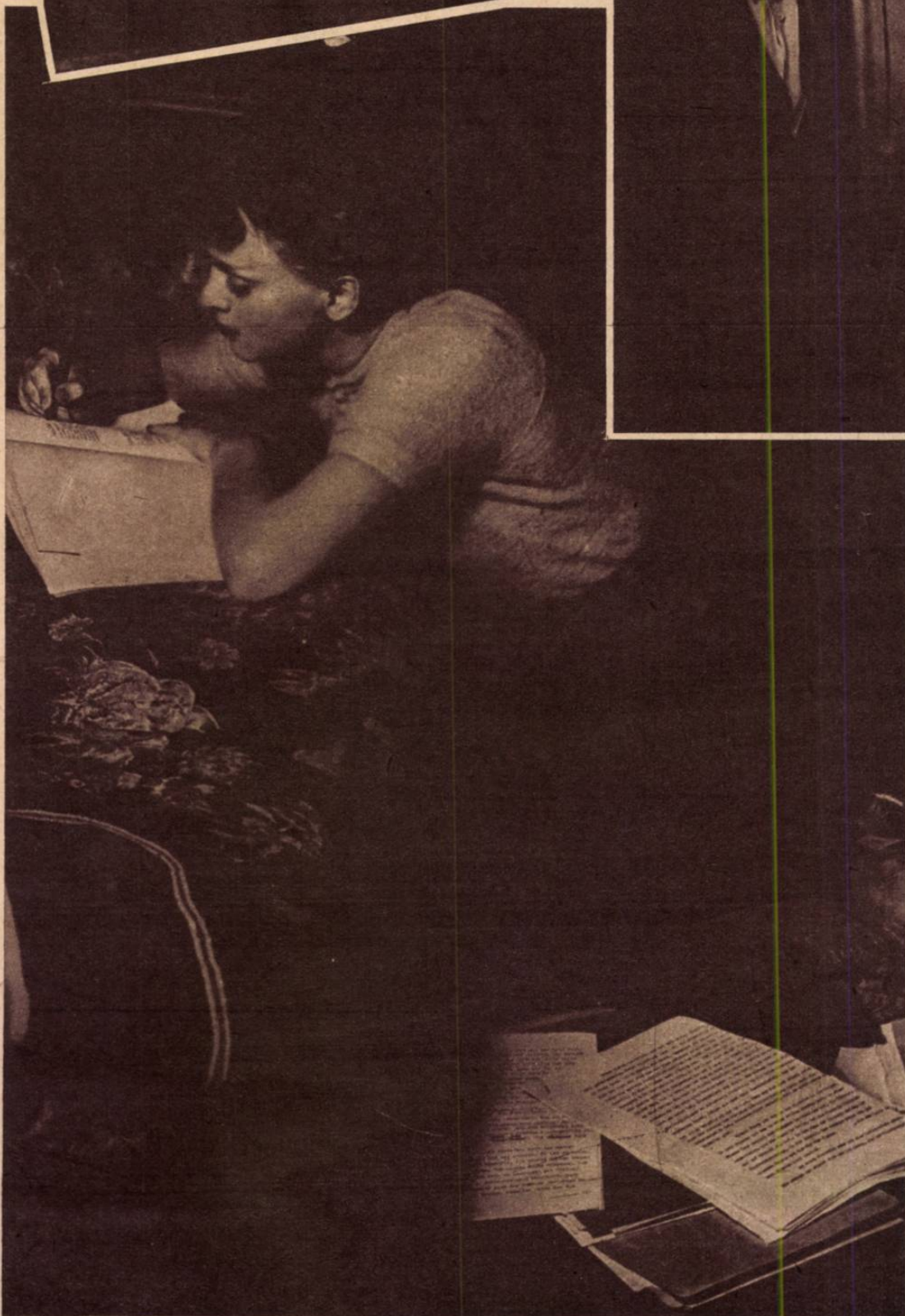
Să sperăm că roboții moderni nu vor fi în asemenea situații. Automatul este totdeauna înțelept și nu cunoaște nebunia pasiunilor. Numai omul poate să-și piardă capul din dragoste.

este însă, că l-am găsit pe Karl Ludwig Diehl partener admirabil, în toate situațiile pe care le-am interpretat împreună.

Și, dacă vreți să știți, ce înseamnă pentru mine un partener ideal, vă răspund că este acela care nu caută să te estompeze cu personalitatea și jocul lui, în nici o scenă; acela care nu te ener-

"Partenerul meu preferat"

lată câteva fotografii, de dată recentă, în care o vedem pe Luise Ulrich, actrița interviuată de corespondentul nostru. Ia cea din stânga, o vedem studiindu-și rolul, în orele libere, acasă, iar în celelalte, interpretând câteva scene din ultimul ei film „Annelie”, în care joacă alături de partenerul ei preferat: Karl Ludwig Diehl.

FOTO: UFA

Corespondentul nostru din Berlin ne trimite acest scurt interview, luat uneia dintre cele mai populare actrițe ale cinematografului germane și anume, Luisei Ulrich:

„Am reușit s'o întâlnesc — ne spune corespondentul nostru — cu mare greutate, deoarece Luise Ulrich este, astăzi una dintre cele mai solicitate actrițe ale studiourilor germane. O urmăream de mult, pentru a obține dela ea un răspuns la vechea mea anchetă asupra partenerului preferat...”

— În cariera mea cinematografică — a declarat ea — am avut mulți parteneri, unii mai simpatici și mai talentați

decât alții, așa încât îmi vine foarte greu să mă pronunț la întrebarea dv. Cu atât mai mult, cu cât n'aș vrea să jignesc pe nimeni... Trebuie să recunosc totuși, că m'am acomodat de minune în special, cu Karl Ludwig Diehl, alături de care am turnat filmul „Annelie”. Nu știu dacă n'a contribuit la această impresie minunată și faptul că mi-a plăcut mult acest rol, sau că am avut ca regisor pe neîntrecutul maestru Josef V. Baky, cert

vează niciodată în timpul repetițiilor, pretinzând că tu ești cauza nereușitei lor; acela care te menajează și îți dă concursul atunci când ai o scenă grea de interpretat; în sfârșit, acela care e un tovarăș de studio simpatic și atent, în tot timpul cât turnezi împreună cu el.

Karl Ludwig Diehl are cu prisosință toate aceste calități și este, cred, unul dintre puținii actori din lume, care preferă să fie pus el în umbră, numai să reușească o scenă și să-și menajeze partenera.

Sunt convinsă, de altfel, că dacă am reușit o creație atât de frumoasă în acest film, faptul se datorește în bună parte și lui, care mi-a dat posibilitatea să mă evidențiez în toate scenele. Asta nu înseamnă însă că l-am estompat pe el. Talentul lui este atât de viguros încât nimeni n'ar putea să i-l umbrească vreodată.

MODA JERSEULUI DE PRIMAVERA

BUNUL gust al modei jersey-ului vienez a ajuns la un renume mondial. Majoritatea tricotajelor desfăcute pe piețele mondiale, proveneau și altădată din fabricile de tricotage din Lichtenstein-Saxonia. Aceste fabrici și-au angajat acum specialiști în modele, astfel că pe lângă buna calitate a tricotajelor, modelele desenate de aceștia pot mulțumi gusturile atât de

diferite ale cochetelor. Din modelele pe care le publicăm în această pagină, ele-

gantele noastre se vor inspira și-și vor confecționa costumele de primăvară, care — împodobite cu câte un buchețel de ghiocei sau violete — ne vor înveseli ochiul, făcându-ne să uităm pentru o clipă grijile și necazurile inerente vieții.

Sus, stânga: Rochie neagră de jersey de lână. Fusta în cute. Corsajul se încheie cu două rânduri de nasturi și decolteul se termină într-o fundă tinerească. Cordon de piele.

Sus, dreapta: O rochie de angora gri, cu platcă și partea de sus a mânecilor, neagră. Pe platcă, un buzunar mic, cu o lizieră îngustă, gri.

Stânga: Un tailleur sport gris-bleu, cu o garnitură în pătrățele. Buzunarele tăiate și platca de un gri mai închis sau bleu.

E mică, dar nu i se poate satisface dorința cu toate măștișoarele dintr'un magazin. Ea vrea un singur măștișor: acela al „Ajutorului de iarnă”.

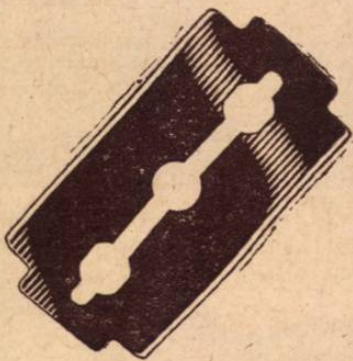
AVIZ

S. A. R. PENTRU INDUSTRIA
CREMEI DE GHETE ȘI UNSORILOR

Gladys

anunță Onor. clientela că până la
reconstruirea fabricii deteriorată de
incendiu, va livra și satisface toate
comenzile din trecut și viitor.

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și preten-
țiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut
cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în
calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun
și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într'o
adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este
accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și
durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

MARINARII SKIORI

(Urmare din pag. 4-a).

și ajung pe pământ de unde
încep ascensiunea.

După o sută de metri, pe
care-i fac pe jos pentru a
se acomoda cu lipsa de mo-
bilitate a pământului mari-
narii își pun skiurile și o
pornesc spre piscul muntelui.

Paznicul cabanei îi cu-
noaște și-i primește cu prie-
tenie și voie bună. Marinarii
germani care au dat dovada
virtuților lor pe apele ocea-
nului, sunt tot atât admira-
bili skiori; cunoscători la
perfectie ai tehnicii acestui
sport subtil.

Polisportivitatea soldați-
lor germani este una din ca-
litățile, care explică succe-
sele realizate de soldații
terestri și maritimi ai
Reichului, pretutindeni unde
au apărut, pe orice vreme și
în orice condițiuni geogra-
fice.

SINGURA REVISTA SAPTA-
MÂNĂ DE SPECIALITATE

CINEMA

Vă prezintă noul format
mărit și o tehnică grafică
ce rivalizează cu marile
publicațiuni străine.
Revista „Cinema” descrie și
comentează ultimele știri din
studiouri și apreciază exce-
lent valoarea filmelor
16 PAGINI, în format
mărit. LEI 15.

ROMANELE CAPTIVANTE

Publică în fiecare lună
câte un roman istoric,
pasional și de aventuri pen-
tru cititorii îndrăgostiți
de frumos

Calul de dar

nu se caută la dinți.

Însă lucrul plătit trebuie examinat cu atenție.
Deaceia, de câte ori cumpărați tabletele Aspirin
observați ca ele să poarte înfotdeauna crucea
„Bayer”, căci o imitație de calitate inferioară nu
poate aduce nici un folos sănătății Dvs. Tabletele
Aspirin cu crucea „Bayer” sunt nelăntrecute la
reumatism, dureri de cap, răceli și gripă.

Nici un cămin fără
ASPIRIN

NUMĂRUL DE AZI AL
ADMIRABILEI REVISTE

ZIARUL COPIILOR

CUPRINDE UN SUMAR
DINTRE CELE MAI BOGATE
PRECUM ȘI NUMEROASE
DESENE AMUZANTE
PENTRU COPII ȘI TINERET

CERETI LA CHIOȘCURI MEDICUL NOSTRU

Excelenta revistă românească de popularizare a medici-
nei, în care veți găsi tot felul de sfaturi și remedii pentru
prevenirea bolilor de tot felul precum și îndrumări în
VIAȚA SEXUALĂ

Pentru încercarea rezistenței noului viaduct dela Berna, au fost massate douăzeci
de locomotive, totalizând o greutate de 2200 tone. Interesant de notat deasemenea
e că acesta este cel mai lung viaduct din Europa, având lățimea a patru căi ferate.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revista săptămânală tipărită la Heliogravură
și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. CEC Poștal 4083. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: 6 luni (26
numere) lei 500; 3 luni (13 numere) lei 250. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.